

Rådet for
Den Europæiske Union

Bruxelles, den 5. oktober 2026
(OR. en)

11274/1/26
REV 1

Interinstitutionel sag:
2026/0172 (COD)

COPEN 254
EUROJUST 30
EJN 10
CODEC 1346

FORSLAG

Komm. dok. nr.:	COM(2026) 313 final
Vedr.:	Forslag til EUROPA-PARLAMENTETS OG RÅDETS DIREKTIV om den europæiske efterforskningskendelse i straffesager og den europæiske fjerndeltagelseskendelse (omarbejdning)

EUROPA-
KOMMISSIONEN

Bruxelles, den 2.10.2026
COM(2026) 313 final/2

2026/0172 (COD)

ADDENDUM

This document replaces document COM(2026) 313 final of 23.6.2026

Concerns all language versions.

Insertion of the reference to the Commission Staff Working Document SWD(2026) 780 final linked to this Proposal

The text shall read as follows:

Forslag til

EUROPA-PARLAMENTETS OG RÅDETS DIREKTIV

**om den europæiske efterforskningskendelse i straffesager og den europæiske
fjerndeltagelseskendelse (omarbejdning)**

{SWD(2026) 780 final}

BEGRUNDELSE

1. BAGGRUND FOR FORSLAGET

• Forslagets begrundelse og formål

Kriminel aktivitet omfatter i stigende grad grænseoverskridende elementer og udgør en alvorlig udfordring for sikkerheden i EU. Kriminelle netværk og terrororganisationer kan uhindret operere på tværs af flere jurisdiktioner, når de udfører kriminelle aktiviteter. Vi har brug for strafferetssystemer i EU med effektive redskaber og et pålideligt samarbejde for at imødegå disse trusler.

Med direktiv 2014/41/EU¹ ("direktivet") blev den europæiske efterforskningskendelse (EIO) indført som et instrument til grænseoverskridende indsamling af bevismateriale i straffesager. Direktivet skulle løse et klart identificeret praktisk behov for at have en omfattende ramme funderet på gensidig anerkendelse for indsamling af bevismateriale i sager med en grænseoverskridende dimension. Siden anvendelsen påbegyndtes i maj 2017, har direktivet tjent som et værdifuldt redskab for retlige og andre kompetente myndigheder, og det anvendes i vid udstrækning i de deltagende medlemsstater.

Formålet med den 10. runde af gensidige evalueringer², som fandt sted i perioden 2023-2024, var at evaluere anvendelsen og gennemførelsen af direktivet. Evalueringen blev udarbejdet på baggrund af data fra Eurojust³ og Det Europæiske Retlige Netværk på det strafferetlige område (EJN)⁴, og den bekræftede, at EIO'er anvendes hyppigt. Evalueringen gav også en værdifuld mulighed for at identificere områder, hvor der er behov for forbedringer og udvikling, herunder på EU-plan. I den endelige rapport om den 10. runde af gensidige evalueringer af gennemførelsen af EIO ("den endelige rapport om gensidige evalueringer")⁵ blev der peget på flere områder, hvor medlemsstaterne fortolker direktivet forskelligt eller mangler specifikke procedurer, navnlig: (i) anvendelse af bevismateriale til andre formål, (ii) definitionen af "aflytning af telekommunikation", (iii) anvendelsen af tekniske optageanordninger og forholdet mellem EIO og grænseoverskridende overvågning i henhold til artikel 40 i konventionen om gennemførelse af Schengenaftalen ("CISA")⁶ og (iv) anvendelse af retshåndhævelsesoplysninger, der tidligere er udvekslet, som bevismateriale. I rapporten konkluderedes det, at disse mangler hindrer en ensartet gennemførelse, og Kommissionen blev opfordret til at overveje lovgivningsmæssige ændringer for at præcisere

¹ Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/41/EU af 3. april 2014 om den europæiske efterforskningskendelse i straffesager, EUT L 130 af 1.5.2014, s. 1.

² I overensstemmelse med fælles aktion 97/827/RIA af 5. december 1997 (den fælles aktion), hvorved der blev indført en mekanisme til evaluering af anvendelsen og gennemførelsen på nationalt plan af internationale forpligtelser i kampen mod organiseret kriminalitet.

³ I Eurojusts årsrapport for 2025 angives 6 711 igangværende Eurojustsager, herunder 2 751 nye sager, hvilket svarer til næsten halvdelen af alle Eurojustsager: <https://www.eurojust.europa.eu/about-us/planning-and-reporting/annual-report#downloadpdf>.

⁴ I EJN's aktivitets- og forvaltningsrapport for 2023-2024 angives det, at EJN's kontaktpunkter i perioden 2023-2024 indberettede mere end 4 612 sager, hvor de bistod med EIO-relaterede anmodninger. Disse sager udgjorde næsten en tredjedel af alle de sager, hvor der var behov for bistand fra EJN: <https://www.ejn-crimjust.europa.eu/ejn2021/ContentDetail/EN/2/67>.

⁵ Endelig rapport om gensidige evalueringer: <https://data.consilium.europa.eu/doc/document/ST-15834-2024-REV-1/en/pdf>.

⁶ Konvention om gennemførelse af Schengenaftalen af 14. juni 1985 mellem regeringerne for staterne i Den Økonomiske Union Benelux, Forbundsrepublikken Tyskland og Den Franske Republik om gradvis ophævelse af kontrollen ved de fælles grænser, EFT L 239 af 22.9.2000, s. 19.

disse spørgsmål. Desuden blev der i rapporten fremhævet problemstillinger vedrørende gennemførelsen af artikel 24 i direktivet (om afhøringer via videokonference) og Kommissionen blev opfordret til "på lovgivningsniveau at behandle spørgsmålet om den tiltaltes deltagelse i retssagen via videokonference fra en anden medlemsstat".

Desuden fandt Højniveaugruppen om adgang til data med henblik på effektiv retshåndhævelse, at grænseoverskridende anmodninger om lovlig aflytning indebærer flere udfordringer for de retshåndhævende myndigheder. Den afsluttende rapport⁷ indeholdt et forslag om at undersøge, hvordan direktivet bedre kan understøtte effektive grænseoverskridende anmodninger om lovlig aflytning.

Behovet for målrettede lovgivningsmæssige tiltag blev også bekræftet af operationelle resultater rapporteret af Eurojust⁸ og EJM⁹, af rapporten fra forummet på højt plan om fremtiden for EU's strafferet¹⁰ og af vurderingen af medlemsstaternes efterlevelse af Rådets henstilling (EU) 2022/915¹¹.

Gennem relevant retspraksis fra Den Europæiske Unions Domstol (Domstolen) er det også blevet præciseret, hvordan visse aspekter af direktivet om den europæiske efterforskningskendelse bør fortolkes, og der er fremhævet områder, hvor en yderligere lovgivningsmæssig præcisering er hensigtsmæssig. Nogle sager vedrører navnlig fortolkningen af artikel 24 i direktivet¹². Sagerne fremhæver retsikkerheden med hensyn til anvendelsesområdet, betingelserne for, hvornår videokonference kan anvendes i straffesager, og i hvilket omfang der kan anmodes om bistand i denne henseende i henhold til direktivet ud over det primære formål om bevisoptagelse.

På denne baggrund forfølger forslaget to hovedmål:

- (1) at forbedre juridisk klarhed og operationel effektivitet i forbindelse med grænseoverskridende indsamling af bevismateriale i EU ved at afhjælpe målrettede mangler, der er identificeret i forbindelse med anvendelsen af direktivet
- (2) at udarbejde fælles regler om anmodning om bistand med henblik på at gøre det lettere for mistænkte, tiltalte og ofre at deltage virtuelt i retsmøder i straffesager fra en anden medlemsstat.

Afhjælpning af disse mangler vil bidrage til et mere effektivt retligt samarbejde og øge den gensidige tillid mellem medlemsstaterne.

Med hensyn til det første mål søger man med forslaget at sikre en mere ensartet fortolkning og anvendelse af centrale bestemmelser i direktivet i de deltagende medlemsstater ved at præcisere begreber og procedureregler, der har givet anledning til forskellig national praksis.

⁷ Afsluttende rapport fra Højniveaugruppen om adgang til data med henblik på effektiv retshåndhævelse: https://home-affairs.ec.europa.eu/document/download/4802e306-c364-4154-835b-e986a9a49281_en?filename=Concluding%20Report%20of%20the%20HLG%20on%20access%20to%20data%20for%20effective%20law%20enforcement_en.pdf.

⁸ Operationelt emne om aflytning af telekommunikation, sammendrag og sammenstilling af svar, juni 2024.

⁹ Bemærkninger og konklusioner fra det 59. plenarmøde i Det Europæiske Retlige Netværk (EJM) (Prag, 9.-11. november 2022).

¹⁰ Rapport fra forummet på højt plan om fremtiden for EU's strafferet: https://commission.europa.eu/document/download/606f0f38-12f9-4893-8941-3ac835229bcd_en?filename=JUST_template_comingsoon_standard_16.pdf.

¹¹ Arbejdsdokument fra Kommissionens tjenestegrene, Vurdering af medlemsstaternes efterlevelse af Rådets henstilling (EU) 2022/915 af 9. juni 2022 om operationelt retshåndhævelsessamarbejde, 31.1.2025, SWD(2025) 36 final, 31.1.2025.

¹² Domstolens dom af 4. juli 2024, FP m.fl., C-760/22, EU:C:2024:574, Domstolens dom af 6. juni 2024, AVVA m.fl., forenede sager C-255/23 og C-285/23, EU:C:2024:462, Domstolens dom af 18. december 2025, C-325/24, Bissili, EU:C:2025:989.

Det har navnlig til formål at skabe større retssikkerhed med hensyn til: (i) anvendelse af bevismateriale til andre formål og videreoverførsel heraf, (ii) definitionen af begrebet "telekommunikation" og de proceduremæssige aspekter af underrettingsproceduren for aflytning uden behov for teknisk bistand fra en anden medlemsstat, (iii) definitionen af begrebet "udstedende myndighed", og (iv) procedurerne for at anmode om, at oplysninger, der tidligere er udvekslet mellem retshåndhævende myndigheder eller spontant mellem judicielle myndigheder, anvendes som bevismateriale.

I forslaget fastsættes også regler om anvendelsen af tekniske optageanordninger og om grænseoverskridende overvågning med henblik på indsamling af bevismateriale, og forslaget præciserer samspillet mellem EIO'en og grænseoverskridende overvågningsforanstaltninger i henhold til artikel 40 i CISA. Forslaget har også til formål at forbedre den rettidige gennemførelse af visse efterforskningsforanstaltninger, der indebærer indsamling af bevismateriale i realtid – f.eks. kontrollerede leverancer – samt aflytning af telekommunikation og grænseoverskridende overvågning. Dette vil ske ved at give mulighed for foreløbig gennemførelse af sådanne efterforskningsforanstaltninger, hvor det er strengt nødvendigt for at sikre, at de fortsat er effektive. Dette er særlig vigtigt i efterforskninger af organiseret kriminalitet, hvor anvendelsen af disse særlige efterforskningsteknikker er afgørende for indsamlingen af bevismateriale. Desuden afhjælper forslaget de mangler, der er identificeret i EIO-formularen. Forslaget har dermed til formål at styrke den fælles rammes praktiske funktion med hensyn til indsamling af bevismateriale i grænseoverskridende sager, herunder ved at reducere retlige uklarheder, der kan føre til forsinkelser, afslag på fuldbyrdelse eller uensartede proceduremæssige garantier.

Med hensyn til det andet mål viste resultaterne af høringerne, at kun nogle medlemsstater har særlige regler om grænseoverskridende fjerndeltagelse i retsmøder i straffesager, og at indholdet af disse regler varierer betydeligt. I nogle tilfælde giver de nationale rammer end ikke mulighed for inddragelse af myndigheder fra de medlemsstater, hvor personen befinder sig. Denne fragmentering er problematisk med hensyn til beskyttelse af de berørte personers processuelle rettigheder, og den hindrer desuden et effektivt retligt samarbejde. Fælles procedurer og standarder samt passende garantier skal indføres, således at sagsbehandlingen er retfærdig, og videokonferenceteknologi kan anvendes effektivt i grænseoverskridende straffesager. Dette gør det retlige samarbejde mere effektivt og styrker den gensidige tillid i EU's område med frihed, sikkerhed og retfærdighed.

Formålet med de foreslåede regler om fjerndeltagelse i retsmøder i straffesager er derfor hovedsagelig at sikre en mere effektiv udøvelse af retten til at være til stede under retssagen og til at deltage effektivt i retsmøder, som er sikret i EU-retten ved artikel 47 og 48 i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder og direktiv (EU) 2016/343¹³. I praksis kan personer, der er involveret i straffesager, som har udøvet deres ret til fri bevægelighed, og som har bopæl i en anden medlemsstat eller midlertidigt opholder sig der, i lyset af sagens konkrete omstændigheder foretrække at deltage virtuelt frem for at rejse for at være fysisk til stede. Der kan også foreligge berettigede hindringer for fysisk deltagelse i retsmøder i den medlemsstat, der behandler sagen, såsom helbredsrelaterede begrænsninger, omsorgsforpligtelser, begrænsninger knyttet til frihedsberøvelse i en anden medlemsstat eller andre berettigede grunde. I en sådan situation kan den berørte person reelt være tvunget af omstændighederne til at give afkald på retten til at være til stede under en retssag, blot fordi

¹³ Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2016/343 af 9. marts 2016 om styrkelse af visse aspekter af uskyldsformodningen og retten til at være til stede under retssagen i straffesager, EUT L 65 af 11.3.2016, s. 1.

vedkommende ikke kan rejse for at deltage fysisk i retsmøder, selv om vedkommende faktisk gerne vil deltage. Ved at gøre det lettere at deltage virtuelt søger man derfor med initiativet at reducere antallet af grænseoverskridende retssager med deltagelse in absentia og sikre, at udøvelse af retten til fri bevægelighed inden for Unionen ikke i praksis mindsker den effektive udøvelse af processuelle rettigheder i straffesager. Initiativet forventes navnlig også at reducere risikoen for sekundær viktimisering af ofre for kriminalitet ved, hvor det er relevant, at begrænse behovet for gentagne rejser, unødvendig eksponering for stressende miljøer eller direkte konfrontation med den mistænkte eller tiltalte i grænseoverskridende situationer.

For det andet kan fjerndeltagelse, hvor det er relevant, udgøre et alternativ til fysisk overgivelse af personen i henhold til Rådets rammeafgørelse 2002/584/RIA¹⁴, hvis tvangsforanstaltninger og overgivelse ikke er nødvendige eller forholdsmæssige.

- **Sammenhæng med de gældende regler på samme område**

Det nuværende omarbejdningsforslag styrker EU's retlige ramme for instrumenter til grænseoverskridende retligt samarbejde i straffesager ved at udfylde de huller, der er identificeret i direktivet og ved at fastholde sammenhængen med andre instrumenter.

De foreslåede målrettede ændringer af EIO er i overensstemmelse med og supplerer eksisterende EU-instrumenter på området for strafferetligt samarbejde, herunder:

- konventionen om gensidig retshjælp i straffesager mellem Den Europæiske Unions medlemsstater¹⁵ ved at fastsætte en procedure for anmodning om samtykke til anvendelse som bevismateriale af oplysninger, der tidligere er udvekslet spontant mellem retslige myndigheder i henhold til nævnte konvention
- konventionen om gennemførelse af Schengen-aftalen ved at præcisere forholdet mellem dennes artikel 40 om grænseoverskridende overvågning og EIO-rammen
- direktivet om udveksling af oplysninger mellem retshåndhævende myndigheder¹⁶ ved at fastsætte en procedure for anmodning om samtykke til at anvende oplysninger, der tidligere er udvekslet mellem retshåndhævende myndigheder i henhold til nævnte direktiv, som bevismateriale.

Initiativet er også i overensstemmelse med og skaber direkte forbindelser til Eurojust¹⁷-forordningen og forordningen om Den Europæiske Anklagemyndighed ("EPPO")¹⁸ samt Rådets afgørelse om Det Europæiske Retlige Netværk¹⁹.

¹⁴ Rådets rammeafgørelse 2002/584/RIA af 13. juni 2002 om den europæiske arrestordre og om procedurene for overgivelse mellem medlemsstaterne, EFT L 190 af 18.7.2002, s. 1.

¹⁵ Konvention udarbejdet af Rådet i henhold til artikel 34 i traktaten om Den Europæiske Union om gensidig retshjælp i straffesager mellem Den Europæiske Unions medlemsstater (EFT C 197 af 12.7.2000, s. 3).

¹⁶ Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2023/977 af 10. maj 2023 om udveksling af oplysninger mellem medlemsstaternes retshåndhævende myndigheder og om ophævelse af Rådets rammeafgørelse 2006/960/RIA (EUT L 134 af 22.5.2023, s. 1).

¹⁷ Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2018/1727 af 14. november 2018 om Den Europæiske Unions Agentur for Strafferetligt Samarbejde (Eurojust), og om erstatning og ophævelse af Rådets afgørelse 2002/187/RIA (EUT L 295 af 21.11.2018, s. 138).

¹⁸ Rådets forordning (EU) 2017/1939 af 12. oktober 2017 om gennemførelse af et forstærket samarbejde om oprettelse af Den Europæiske Anklagemyndighed ("EPPO"), EUT L 283 af 31.10.2017, s. 1.

¹⁹ Rådets afgørelse 2008/976/RIA af 16. december 2008 om det europæiske retlige netværk (EUT L 348 af 24.12.2008, s. 130).

Med hensyn til de nye regler for anmodning om bistand med henblik på at lette fjerndeltagelse i retsmøder i straffesager fra en anden medlemsstat ved hjælp af en europæisk kendelse om fjerndeltagelse (ERPO) udfylder forslaget et nuværende hul i gældende EU-ret, hvor fjerndeltagelse kun reguleres i særlige sammenhænge og til begrænsede formål.

Ved forordning (EU) 2023/2844²⁰ skabes en retlig ramme for anvendelse af videokonferencer og anden fjernkommunikationsteknologi i grænseoverskridende sager. I straffesager fastsættes med artikel 6 i nævnte forordning et retsgrundlag for anvendelse af videokonference eller anden fjernkommunikationsteknologi til afhøring af mistænkte, tiltalte, dømte og andre berørte personer inden for et begrænset antal procedurer for retligt samarbejde, der specifikt er angivet i denne bestemmelse²¹. Med den nye ramme indføres særlige ordninger for fjerndeltagelse for mistænkte, tiltalte og ofre for kriminalitet, så de kan deltage virtuelt fra en anden medlemsstat i retsmøder i den hovedsag, de er involveret i. Derved udfylder rammen et reguleringsmæssigt hul i den eksisterende EU-ramme for digitalisering af strafferetsplejen, som har været begrænset til digitalisering af retsmøder i procedurer for retligt samarbejde.

I direktivets artikel 24 reguleres afhøring via videokonference eller anden audiovisuel transmission med henblik på bevisoptagelse. I henhold til denne bestemmelse kan der udstedes en EIO med henblik på via videokonference at afhøre et vidne, en sagkyndig, en mistænkt eller en tiltalt, der befinder sig i en anden medlemsstat, med henblik på indsamling af bevismateriale. Som Domstolen har præciseret, finder artikel 24 anvendelse på afhøringer med henblik på indsamling af bevismateriale, hvis gennemførelse ikke går ud over, hvad der er nødvendigt til dette formål²².

Dette forslag har derimod til formål at lette fuld deltagelse fra en anden medlemsstat i alle typer retsmøder i straffesager både forud for og under retssagen, alt efter om den pågældende er mistænkt, tiltalt eller offer for kriminalitet. Fuld deltagelse indebærer fuld udøvelse af de processuelle rettigheder, som den pågældende har, som om vedkommende var fysisk til stede ved retsmødet.

Med hensyn til ofre for kriminalitet giver artikel 17 i direktiv 2012/29/EU²³ mulighed for at afhøre ofre, der befinder sig i en anden medlemsstat, ved hjælp af videokonferenceteknologi, og den pålægger medlemsstaterne så vidt muligt i henhold til EU-retten og national ret at lette ofres deltagelse via videokonference under hensyntagen til deres rolle i sagen. Dette forslag

²⁰ Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2023/2844 af 13. december 2023 om digitalisering af retligt samarbejde og adgang til domstolsprøvelse i grænseoverskridende civil-, handels- og strafferetlige sager og om ændring af visse retsakter inden for retligt samarbejde (EUT L, 2023/2844, 27.12.2023, ELI: <http://data.europa.eu/eli/reg/2023/2844/oj>).

²¹ Den udtømmende liste over retsakter, der er omhandlet i artikel 6 i digitaliseringsforordningen, omfatter: (a) Rådets rammeafgørelse 2002/584/RIA om den europæiske arrestordre, navnlig artikel 18, stk. 1, litra a), deri, (b) rammeafgørelse 2008/909/RIA om overførsel af indsatte, navnlig artikel 6, stk. 3, deri, (c) rammeafgørelse 2008/947/RIA om gensidig anerkendelse af domme og afgørelser om prøvetid med tilsyn, navnlig artikel 17, stk. 4, deri, (d) rammeafgørelse 2009/829/RIA om gensidig anerkendelse af afgørelser om tilsynsforanstaltninger som et alternativ til varetægtsfængsling, navnlig artikel 19, stk. 4, deri, (e) direktiv 2011/99/EU om den europæiske beskyttelsesordre, navnlig artikel 6, stk. 4, deri; (f) forordning (EU) 2018/1805 om gensidig anerkendelse af afgørelser om indefrysning og afgørelser om konfiskation, navnlig artikel 33, stk. 1, deri.

²² Domstolens dom af 18. december 2025, C-325/24, Bissili, EU:C:2025:989, præmis 59.

²³ Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2012/29/EU af 25. oktober 2012 om minimumsstandards for ofre for kriminalitet med hensyn til rettigheder, støtte og beskyttelse og om erstatning af Rådets rammeafgørelse 2001/220/RIA (EUT L 315 af 14.11.2012, s. 57).

supplerer derfor denne ramme ved at fastsætte særlige regler og garantier for ofres fjerndeltagelse i retsmøder i straffesager, herunder regler om proceduremæssige garantier, tekniske ordninger og effektiv deltagelse.

Forslaget er også fuldt ud i overensstemmelse med gældende EU-ret om processuelle rettigheder i straffesager. I direktiv (EU) 2016/343 fastsættes i artikel 8 retten for mistænkte og tiltalte til at være til stede under retssagen. Uden at det berører denne ret og de standarder, der er fastsat i nævnte direktiv for retssager, der gennemføres in absentia, har dette forslag til formål at styrke udøvelsen af retten til at være til stede under retssagen. Det sker ved at give de pågældende personer mulighed for at deltage virtuelt via videokonference eller anden fjernkommunikationsteknologi i retsmøder, når strenge betingelser er opfyldt, og en række garantier er sikret. Samtidig har forslaget til formål at sikre, at processuelle rettigheder og garantier, som er udformet med henblik på at blive udøvet ved fysisk fremmøde, også kan udøves effektivt ved fjerndeltagelse, hvor det er nødvendigt.

De nye bestemmelser om ERPO bidrager til at forbedre adgangen til domstolsprøvelse i grænseoverskridende straffesager. De gør det muligt for mistænkte, tiltalte og ofre for kriminalitet, der er bosiddende, tilbageholdt eller midlertidigt opholder sig i en anden medlemsstat af berettigede grunde, at deltage effektivt i straffesager uden at skulle rejse til udstedelsesstaten. På denne måde kan forslaget under passende omstændigheder udgøre et alternativ til fysisk overgivelse i henhold til Rådets rammeafgørelse 2002/584/RIA, når et tvangsmiddel ikke anses for nødvendigt i den konkrete sag, og det mål, der forfølges, er begrænset til at sikre personens deltagelse i et retsmøde eller i retssagen mod vedkommende.

- **Sammenhæng med Unionens politik på andre områder**

Denne pakke af strafferetlige initiativer skal bidrage til at opfylde et sammenhængende og supplerende mål: at styrke Unionens kapacitet til at forebygge, afsløre, efterforske og retsforfølge grov grænseoverskridende kriminalitet i et stadig mere komplekst sikkerhedsmiljø. Ved at modernisere de retlige rammer for samarbejdet mellem retshåndhævende, retlige og andre relevante myndigheder skal pakken styrke effektiviteten, sammenhængen og interoperabiliteten i Unionens interne sikkerhedsarkitektur.

De foreslåede revisioner af Europol- og Eurojustforordningerne udgør kernen i denne indsats. Europol og Eurojust varetager forskellige, men komplementære funktioner inden for området med frihed, sikkerhed og retfærdighed; Europol støtter forebyggelse, afsløring og efterforskning af kriminelle aktiviteter, og Eurojust letter det retlige samarbejde og sikrer en effektiv anklagemæssig og retslig opfølgning. Pakken har derfor til formål at styrke samarbejdet og komplementariteten mellem de to agenturer samt med andre relevante EU-aktører på områderne retlige og indre anliggender og arkitekturen for bekæmpelse af svig med henblik på at sikre et sammenhængende hele mellem retshåndhævelsesindsatsen og den retslige opfølgning i alle faser af den strafferetlige kæde.

I denne sammenhæng bidrager ændringerne af rammen for den europæiske efterforskningskendelse og af de databeskyttelsesregler, der gælder på området retlige og indre anliggender, yderligere til dette mål ved at lette effektivt grænseoverskridende samarbejde, forbedre betingelserne for udveksling af oplysninger og sikre en sammenhængende retlig ramme, der er tilpasset operationelle forhold og den teknologiske udvikling. Samlet set vil de foranstaltninger, der foreslås i denne pakke, styrke Unionens evne til at reagere på kommende sikkerhedstrusler, samtidig med at grundlæggende rettigheder,

retsstatsprincippet og ansvarsfordelingen mellem de forskellige involverede aktører respekteres fuldt ud.

Dette forslag er i overensstemmelse med relaterede EU-politikker af navnlig følgende grunde:

- Det bidrager til målene i ProtectEU-strategien²⁴, som understreger behovet for at styrke det retlige samarbejde og tilvejebringe mere effektive redskaber til bekæmpelse af grov og organiseret kriminalitet og terrorisme i et stadigt mere grænseoverskridende og digitalt miljø.
- Det er i overensstemmelse med målene i Kommissionens meddelelse "DigitalJustice@2030"²⁵, som skal fremme digitaliseringen af retssystemerne, herunder udvikling af sikre digitale værktøjer og anvendelse af interoperable videokonferenceteknologier med henblik på at forbedre effektivitet, tilgængelighed og modstandsdygtighed i retssager i hele Unionen. I meddelelsen blev fjerndeltagelse i retsmøder i straffesager fra en anden medlemsstat via videokonference navnlig udpeget som et område for Kommissionens fremtidige indsats (tiltag 9).
- Det er en del af køreplanen for lovlig og effektiv adgang til data med henblik på retshåndhævelse²⁶, hvori Kommissionen har givet tilsagn om at vurdere behovet for yderligere at styrke EIO for at øge effektiviteten ved grænseoverskridende anmodninger om lovlig aflytning.
- Det indgår i EU's narkotikastrategi²⁷, hvori behovet understreges for at styrke EIO som led i den strategiske prioritet om at styrke det retlige samarbejde for at forbedre sikkerheden og beskytte samfundet.
- Det er fuldt ud i overensstemmelse med EU-retten om beskyttelse af personoplysninger, navnlig forordning (EU) 2016/679²⁸, direktiv (EU) 2016/680²⁹ og forordning (EU) 2018/1725³⁰, da det fastsætter, at behandling af personoplysninger i henhold til det foreslåede direktiv skal overholde Unionens gældende databeskyttelsesramme.

²⁴ Meddelelse fra Kommissionen til Europa-Parlamentet, Rådet, Det Europæiske Økonomiske og Sociale Udvalg og Regionsudvalget om [ProtectEU: en EU-strategi for indre sikkerhed](#), COM(2025) 148 final.

²⁵ Meddelelse fra Kommissionen til Europa-Parlamentet, Rådet, Det Europæiske Økonomiske og Sociale Udvalg og Regionsudvalget [DigitalJustice@2030](#), COM(2025) 802 final.

²⁶ Meddelelse fra Kommissionen til Europa-Parlamentet, Rådet, Det Europæiske Økonomiske og Sociale Udvalg og Regionsudvalget "Køreplan for lovlig og effektiv adgang til data for retshåndhævende myndigheder", COM/2025/349 final.

²⁷ Meddelelse fra Kommissionen til Europa-Parlamentet og Rådet om EU's narkotikastrategi, 4. december 2025, COM(2025) 743 final.

²⁸ Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2016/679 af 27. april 2016 om beskyttelse af fysiske personer i forbindelse med behandling af personoplysninger og om fri udveksling af sådanne oplysninger og om ophævelse af direktiv 95/46/EF (generel forordning om databeskyttelse) (EUT L 119 af 4.5.2016, s. 1).

²⁹ Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2016/680 af 27. april 2016 om beskyttelse af fysiske personer i forbindelse med kompetente myndigheders behandling af personoplysninger med henblik på at forebygge, efterforske, afsløre eller retsforfølge strafbare handlinger eller fuldbyrde strafferetlige sanktioner og om fri udveksling af sådanne oplysninger og om ophævelse af Rådets rammeafgørelse 2008/977/RIA (EUT L 119 af 4.5.2016, s. 89).

³⁰ Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2018/1725 af 23. oktober 2018 om beskyttelse af fysiske personer i forbindelse med behandling af personoplysninger i Unionens institutioner, organer, kontorer og agenturer og om fri udveksling af sådanne oplysninger og om ophævelse af forordning (EF) nr. 45/2001 og afgørelse nr. 1247/2002/EF (EUT L 295 af 21.11.2018, s. 39).

2. RETSGRUNDLAG, NÆRHEDSPRINCIPPET OG PROPORTIONALITETSPRINCIPPET

• Retsgrundlag

Initiativet har hjemmel i artikel 82, stk. 1, i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde (TEUF).

I artikel 82, stk. 1, i TEUF fastsættes det, at det retlige samarbejde i straffesager i Unionen bygger på princippet om gensidig anerkendelse af domme og retsafgørelser. Bestemmelsen giver Unionen beføjelse til bl.a. at vedtage foranstaltninger, der fastlægger regler og procedurer, som skal sikre anerkendelse i hele Unionen af alle former for domme og retsafgørelser.

Direktivet blev vedtaget på grundlag af artikel 82, stk. 1, i TEUF, ligesom andre eksisterende instrumenter for gensidig anerkendelse. Fastholdelsen af artikel 82, stk. 1, i TEUF som retsgrundlag sikrer derfor sammenhæng med det oprindelige valg og afspejler formålet med og indholdet af de ændringer, der indføres ved omarbejdningsinitiativet.

• Nærhedsprincippet (for områder, der ikke er omfattet af enekompetence)

Direktivet er allerede etableret på EU-plan som et instrument til grænseoverskridende retligt samarbejde i straffesager med henblik på indsamling af bevismateriale. Direktivet vedrører i sagens natur grænseoverskridende spørgsmål, som ikke effektivt kan håndteres af de enkelte medlemsstater alene. EU har allerede udøvet sine beføjelser ved at vedtage direktivet, og derfor bør yderligere foranstaltninger også træffes på EU-plan.

Hvad angår de specifikke ændringer, hvorved der indføres regler, som skal lette fjerndeltagelse i retsmøder i straffesager, når den mistænkte, tiltalte eller offeret for en forbrydelse befinder sig i en anden medlemsstat, betyder spørgsmålets grænseoverskridende karakter, at ingen medlemsstat alene kan fastsætte disse regler.

Svarene på de offentlige og målrettede høringer bekræfter, at en indsats på EU-plan på dette område sandsynligvis vil give bedre resultater end en indsats fra medlemsstaternes side. Rådet har anerkendt, at de udfordringer, som dette initiativ har til formål at imødegå, kræver en indsats, der rækker ud over det nationale plan. I dette forslag tages der derfor højde for de spørgsmål, som medlemsstaterne har rejst, som beskrevet ovenfor.

I betragtning af den grænseoverskridende dimension af de ovenfor beskrevne problemstillinger, og det forhold, at Unionen allerede har udøvet sine beføjelser på disse områder, er det nødvendigt at vedtage forslaget på EU-plan for at indfri målene.

• Proportionalitetsprincippet

Forslaget er i overensstemmelse med proportionalitetsprincippet, jf. artikel 5, stk. 4, i traktaten om Den Europæiske Union, da det ikke rækker ud over, hvad der er nødvendigt for at nå forslagets mål. Det bygger på eksisterende instrumenter for gensidig anerkendelse og digital infrastruktur på EU-plan og begrænser dermed yderligere administrative og finansielle byrder.

De foreslåede målrettede ændringer af EIO begrænses til de problemstillinger, som Rådet identificerede i 10. runde af gensidige evalueringer, og til andre rapporter, der er nævnt i kontekstafsnittet i denne begrundelse. I hele dette forslag fremlægges de løsninger, der griber

mindst ind i medlemsstaternes nationale strafferetssystemer, samtidig med at løsninger bygger på direktivets generelle ramme.

De foreslåede regler om fjerndeltagelse i retsmøder i straffesager imødekommer medlemsstaternes anmodninger i forbindelse med den gensidige evaluering af direktivet. Initiativet skaber en målrettet ramme, der er begrænset til at gøre det lettere for medlemsstaterne at udstede og anerkende anmodninger om personers fjerndeltagelse i retsmøder i straffesager. Det harmoniserer ikke den nationale strafferetspleje mere generelt. Anvendelsen af en ERPO i konkrete sager beror fortsat på medlemsstaternes skøn og er underlagt en vurdering af proportionaliteten og hensigtsmæssigheden i hvert enkelt tilfælde. Som hovedregel er fjerndeltagelse baseret på samtykke fra den berørte person, og det er ledsaget af garantier, der skal sikre en retfærdig rettergang, samt at de processuelle rettigheder udøves effektivt.

Forslaget respekterer også medlemsstaternes procesautonomi, da afviklingen af retsmøder fortsat er underlagt lovgivningen i den udstedende medlemsstat, mens visse fuldbyrdelsesforanstaltninger reguleres af lovgivningen i den fuldbyrdende medlemsstat.

- **Valg af instrument**

Formålet med dette forslag er at indføre målrettede ændringer af direktivet for at afhjælpe de huller, uoverensstemmelser og mangler, der er konstateret i forbindelse med gennemførelsen og evalueringen af direktivet. I betragtning af ændringernes målrettede karakter er det mest hensigtsmæssige valg til at indføre ændringerne at anvende den samme retsakt, og omarbejdning anses for at være den bedst egnede teknik til at erstatte og ophæve direktivet.

3. RESULTATER AF EFTERFØLGENDE EVALUERINGER, HØRINGER AF INTERESSETER OG KONSEKVENSANALYSER

- **Efterfølgende evalueringer/kvalitetskontrol af gældende lovgivning**

Det vigtigste referencedokument for evalueringen af direktivet er den endelige rapport om gensidige evalueringer. I rapporten konkluderes det, at direktivet er blevet et effektivt og meget anvendt instrument for retligt samarbejde i straffesager i hele Den Europæiske Union, og at systemet generelt anses for at fungere godt. Rapporten peger dog på flere retlige og operationelle udfordringer. Rapporten efterlyser navnlig målrettede ændringer for så vidt angår: (i) anvendelse af bevismateriale til andre formål, (ii) aflytning af telekommunikation, (iii) anvendelse af tekniske optageanordninger og grænseoverskridende overvågning samt (iv) anvendelse som bevismateriale af oplysninger, der tidligere er udvekslet mellem retshåndhævende myndigheder eller spontant mellem retslige myndigheder. Det understreges også i rapporten, at praktikere har fremhævet praktiske vanskeligheder forbundet med kompleksiteten af standardformularen for den europæiske efterforskningskendelse, oversættelsesproblemer og forsinkelser i fuldbyrdelsen. I rapporten foreslås det desuden at undersøge spørgsmålet om tiltaltes fjerndeltagelse i en retssag. Samlet set anbefales det i evalueringen, at der foretages yderligere lovgivningsmæssige præciseringer og øget harmonisering for at forbedre retssikkerhed, effektivitet og sammenhæng i anvendelse af direktivet.

- **Høringer af interessenter**

Ved udarbejdelsen af forslaget gennemførte Kommissionen omfattende høringer i 2025 og 2026. Høringerne var rettet mod en bred vifte af interessenter, der repræsenterede borgere, offentlige myndigheder, repræsentanter for den akademiske verden, EU-agenturer og -organer, europæiske forsvarsadvokatforeninger og andre relevante interessenter.

Høringerne bestod af: (i) målrettede høringer af medlemsstaternes myndigheder, Eurojust, EJM, EPPO, Europol, Den Europæiske Unions Agentur for Grundlæggende Rettigheder (FRA), European Criminal Bar Association og Rådet for Advokatsamfund i Europa, (ii) offentlig tilbagemelding vedrørende indkaldelsen af dokumentation, som omfattede bidrag fra akademikere, (iii) tre særlige møder med eksperter fra medlemsstaternes myndigheder³¹ og (iv) et møde med Kommissionens ekspertgruppe vedrørende straffet³².

Samlet set var der bred enighed om, at EU bør afhjælpe de påpegede problemer gennem målrettede ændringer af direktivet.

Mange eksperter anerkendte navnlig udfordringerne ved at anvende visse efterforskningsforanstaltninger til indsamling af bevismateriale i en grænseoverskridende sammenhæng, navnlig grænseoverskridende overvågning med henblik på indsamling af bevismateriale og tekniske optageanordninger (til indsamling af lokaliserings-, lyd- eller billeddata). Der var generel støtte til at medtage særlige bestemmelser om disse spørgsmål i direktivet. Flere eksperter mente, at det ville være nyttigt at definere begrebet "aflytning af telekommunikation" i direktivet. Nogle eksperter påpegede også et behov for yderligere at uddybe underretningsproceduren for aflytning uden behov for teknisk bistand fra en anden medlemsstat.

Interessenternes opfattelser var delte med hensyn til, om der er behov for at præcisere reglerne om anvendelse af bevismateriale til andre formål. Nogle eksperter støttede dog en forenklet procedure for fastsættelse af særlige betingelser for anvendelse af det indhentede bevismateriale og for anmodning om ophævelse af disse betingelser for at bevare fleksibiliteten og effektiviteten i grænseoverskridende efterforskninger. Flere interessenter så et behov for at fastsætte proceduren for anmodning om anvendelse som bevismateriale af oplysninger, der tidligere er udvekslet mellem retshåndhævende myndigheder, mens andre understregede, at de nye regler bør tage hensyn til forskellene i de nationale retlige rammer. På samme måde viste høringerne, at national lovgivning og praksis varierer med hensyn til, hvornår oplysninger, der er "udvekslet spontant" af retslige myndigheder, kan anvendes som bevismateriale, hvilket tyder på behovet for særlige regler. Høringerne har også påvist behovet for yderligere begrænsede præciseringer i direktivet, f.eks. vedrørende anvendelsesområdet for EIO og definitionen af "udstedende myndighed". Der blev også givet udtryk for behovet for uddannelse af retsvæsenets aktører og udarbejdelse af håndbøger eller yderligere vejledning, navnlig for at præcisere forholdet mellem EIO og andre instrumenter samt vedrørende anvendelse af EIO med henblik på grænseoverskridende anerkendelse og fuldbyrdelse af særlige efterforskningsteknikker. Desuden blev brugen af supplerende værktøjer såsom EJM-atlasset og Fiches Belges anset for nyttig for at sikre en gnidningsløs anvendelse af EIO, navnlig i sager, hvor forskelle i medlemsstaternes praksis og lovgivning vedrørende særlige efterforskningsforanstaltninger skaber udfordringer for samarbejdet. Eksperterne fandt det nødvendigt, at disse værktøjer ajourføres regelmæssigt for at afspejle ændringer i medlemsstaternes lovgivning, kompetente myndigheder og praktiske krav og dermed sikre, at de fortsat er pålidelige og nyttige for praktikere.

³¹ De tre særlige ekspertmøder blev afholdt den 31. marts 2025, den 2. juli 2025 og den 5. maj 2026.

³² Mødet blev afholdt den 14. maj 2025.

Interessenterne støttede i vid udstrækning målet om at lette grænseoverskridende fjerndeltagelse i straffesager gennem en særlig EU-lovramme. De understregede imidlertid behovet for at bevare en retfærdig rettergang og sikre, at de berørte personers processuelle rettigheder kan udøves effektivt. De fleste medlemsstater og eksperter delte den opfattelse, at fjerndeltagelse i retsmøder i alle henseender bør være omfattet af procesretten i den udstedende medlemsstat, bortset fra identitetskontrol og de tekniske betingelser for videokonferencer, som bør være omfattet af procesretten i den fuldbyrdende medlemsstat.

Nogle eksperter var enige om, at de samme garantier og retsmidler som dem, der gælder for fysisk deltagelse i retsmøder, bør finde anvendelse ved fjerndeltagelse. De fleste interessenter understregede ikke desto mindre behovet for særlige garantier, navnlig vedrørende: (i) samtykke fra den person, der er omfattet af en ERPO, (ii) tilgængelighed af en kanal til fortrolig kommunikation mellem den berørte person og dennes advokat, (iii) særlige retsmidler i tilfælde af tekniske fejl, og (iv) beskyttelse af sårbare personer og børn. Disse bidrag blev afspejlet i forslaget.

Interessenterne gav imidlertid udtryk for forskellige holdninger til: (i) muligheden for (og omfanget af) undtagelser fra kravet om samtykke, (ii) hvilken type myndigheder der har kompetence til at foretage identitetskontrol og processuelle handlinger i den fuldbyrdende medlemsstat og (iii) forekomsten af særlige retsmidler ud over dem, der allerede er til rådighed efter den udstedende medlemsstats ret. For eksempel efterlyste de fleste medlemsstater begrænsede undtagelser fra behovet for at indhente samtykke fra den berørte person under ekstraordinære omstændigheder, men forsvarsadvokaternes organisationer var generelt imod sådanne fravigelser. Med forslaget anlægges der derfor en afbalanceret tilgang ved at opretholde samtykke fra den berørte person som en obligatorisk betingelse for udstedelse af en ERPO, samtidig med at der gives mulighed for en snævert afgrænset fravigelse, der er underlagt strenge garantier og retsligt tilsyn.

En mere detaljeret sammenfatning af resultatet af Kommissionens høringer vil blive medtaget i et arbejdsdokument fra Kommissionens tjenestegrene, der ledsager dette forslag.

- **Indhentning og brug af ekspertbistand**

Ud over ovennævnte interessenthøringer indsamlede og anvendte Kommissionen ekspertise fra andre kilder.

Forslaget bygger navnlig på den endelige rapport om gensidige evalueringer, rapporter fra Eurojust og EJM samt tekniske og politiske drøftelser i forummet på højt plan om fremtiden for EU's strafferet.

Med hensyn til reglerne om fjerndeltagelse i retsmøder i straffesager tages der i forslaget også hensyn til: (i) resultaterne af et forskningsprojekt om digitalisering af forsvarsrettighederne i straffesager, som blev finansieret af Europa-Kommissionen under programmet for retlige anliggender³³, (ii) FRA-rapporten "Digitalising Justice: A Fundamental Rights-based Approach"³⁴ og (iii) de foreløbige resultater af drøftelser på arbejdskonferencer om dette spørgsmål³⁵.

³³ <https://www.law.kuleuven.be/linc/english/research/researchdigirights.html>.

³⁴ https://fra.europa.eu/sites/default/files/fra_uploads/fra-2025-digitalising-justice-fundamental-rights-approach_en.pdf.

³⁵ Arbejdskonference om anvendelse af videokonferencer til retssagsformål i grænseoverskridende straffesager i EU, afholdt den 20. januar 2026 og arrangeret af det nederlandske justitsministerium og Erasmus University Rotterdam, Fair Trials LEAP's årskonference 2026.

- **Konsekvensanalyse**

En fravigelse af kravet om at foretage en konsekvensanalyse blev i dette tilfælde anset for berettiget af to hovedårsager: manglende valgmuligheder og ingen relevante negative økonomiske, sociale eller miljømæssige virkninger. Direktivet er allerede blevet underkastet en omfattende tilbageskuende vurdering som led i den 10. runde af gensidige evalueringer, som førte til specifikke henstillinger om at adressere elementer, der endnu ikke er omfattet af direktivet, og om ændring af eksisterende bestemmelser. Det arbejde, som Rådet udførte under den 10. runde af gensidige evalueringer, førte til konklusionen, at udvalget af gennemførlige politikmuligheder er begrænset. Den nuværende revision er baseret på dette arbejde. Både det underliggende direktiv, der oprindeligt blev vedtaget på grundlag af et initiativ fra medlemsstaterne, og de foreslåede ændringer er overvejende af teknisk og proceduremæssig karakter. Virkningerne heraf vil primært berøre offentlige myndigheder, der er involveret i grænseoverskridende retligt samarbejde. Enhver indvirkning på fysiske eller juridiske personer forventes at være positiv, da ændringerne har til formål at styrke retssikkerheden, forbedre effektiviteten i de eksisterende procedurer og lette adgangen til domstolsprøvelse gennem anvendelse af fjerndeltagelse i retsmøder ved straffesager.

Da initiativet vedrører spørgsmål, der i sagens natur er grænseoverskridende, giver det ikke anledning til specifikke betænkeligheder med hensyn til nærhedsprincippet. Eventuelle omkostninger for offentlige myndigheder i forbindelse med gennemførelsen af ændringerne forventes at blive opvejet af effektivitetsgevinster i grænseoverskridende strafferetlige efterforskninger og retsforfølgninger samt af færre forsinkelser, overførsler og dermed forbundne operationelle byrder. Da initiativet vedrører spørgsmål, der i sagens natur er grænseoverskridende, giver det ikke anledning til specifikke betænkeligheder med hensyn til nærhedsprincippet. Da der ikke foreligger en konsekvensanalyse, vil forslaget blive ledsaget af et arbejdsdokument fra Kommissionens tjenestegrene, som indeholder en præsentation af den politiske baggrund, problemdefinitionen, det eller de trufne politiske valg og de forventede virkninger, herunder resultaterne af høringsaktiviteterne for interessenter og de fremtidige overvågningsordninger.

- **Målrettet regulering og forenkling**

I overensstemmelse med Kommissionens program for målrettet og effektiv regulering (REFIT) bør alle initiativer, der har til formål at revidere eksisterende EU-lovgivning, have til formål at forenkle og mindske den administrative byrde for medlemsstaterne.

Både det underliggende direktiv og de foreslåede ændringer er overvejende af teknisk og proceduremæssig karakter. Virkningerne heraf vil primært berøre offentlige myndigheder, der er involveret i grænseoverskridende retligt samarbejde. Enhver indvirkning på fysiske eller juridiske personer forventes at være positiv, da ændringerne har til formål at styrke retssikkerheden, forbedre effektiviteten i de eksisterende procedurer og lette adgangen til domstolsprøvelse gennem anvendelse af fjerndeltagelse i retsmøder ved straffesager.

Eventuelle omkostninger for offentlige myndigheder i forbindelse med gennemførelsen af ændringerne forventes at blive opvejet af effektivitetsgevinster i grænseoverskridende strafferetlige efterforskninger og retsforfølgninger samt af færre forsinkelser, overførsler og dermed forbundne operationelle byrder.

Der forventes ingen indvirkning på SMV'er og konkurrenceevnen.

- **Grundlæggende rettigheder**

Forslaget er i overensstemmelse med de grundlæggende rettigheder og principper, der anerkendes i chartret, navnlig retten til en retfærdig rettergang og adgangen til effektive retsmidler samt retten til et forsvar, som er fastsat i chartrets artikel 47 og 48 og artikel 6 og 13, stk. 1, i den europæiske menneskerettighedskonvention (EMRK). Det bygger på de seks EU-direktiver om proceduremæssige rettigheder for mistænkte og tiltalte i straffesager, navnlig direktiv 2010/64/EU³⁶, 2012/13/EU³⁷, 2013/48/EU³⁸, (EU) 2016/343, (EU) 2016/800³⁹ og (EU) 2016/1919⁴⁰, samt direktiv 2012/29/EU om kriminalitetsofres rettigheder.

Direktivet beskytter de grundlæggende rettigheder ved at indbygge garantier i hele rammen for EIO og andre foranstaltninger til indhentning af bevismateriale i straffesager. Direktivet fastsætter navnlig særlige bestemmelser, der har til formål at sikre, at udstedelsen eller valideringen af en EIO ledsages af garantier vedrørende overholdelse af den berørte persons grundlæggende rettigheder. Direktivet giver også fuldbyrdelsesmyndigheden mulighed for at sikre, at proportionalitetsprincippet og den berørte persons proceduremæssige og grundlæggende rettigheder overholdes ved fuldbyrdelsen af en EIO. Derudover sikrer særlige proceduremæssige mekanismer, såsom underrettningsprocedurerne for grænseoverskridende efterforskningsforanstaltninger, der ikke kræver bistand fra en anden medlemsstat, at den medlemsstat, hvori den person, som foranstaltningen vedrører, befinder sig, underrettes og kan gribe ind, hvis foranstaltningen ikke ville være tilladt i en tilsvarende national sag.

De foreslåede regler om fjerndeltagelse i retsmøder i straffesager fastsætter klare og strenge betingelser for udstedelse og fuldbyrdelse af en ERPO samt tilknyttede proceduremæssige garantier og retsmidler. Disse regler sikrer, at fjerndeltagelse i retsmøder ikke finder sted på en måde, der undergraver en retfærdig rettergang eller udøvelsen af processuelle rettigheder. Navnlig har forpligtelsen til at indhente samtykke fra den person, som en ERPO vedrører, til formål at sikre, at fuldbyrdelsen af en ERPO fortsat er forenelig med beskyttelse af de grundlæggende rettigheder, der er fastsat i chartret, navnlig retten til at være personligt til stede under retssagen. En fravigelse fra dette krav om samtykke er kun tilladt i ekstraordinære og klart afgrænsede situationer, som udgør tilladte begrænsninger i overensstemmelse med chartrets artikel 52. Desuden udgør kravet om, at den mistænkte eller tiltalte skal være repræsenteret ved en befuldmægtiget advokat, der er til stede i den udstedende medlemsstat, en yderligere garanti for effektiv udøvelse af forsvarsrettighederne.

De foreslåede regler om fjerndeltagelse i straffesager er i overensstemmelse med både Den Europæiske Menneskerettighedsdomstols (EMD) og Domstolens retspraksis. Selv om EMD konsekvent har anerkendt, at den tiltaltes fysiske tilstedeværelse i retssalen er en vigtig del af retten til en retfærdig rettergang, har den også fastslået, at deltagelse i retsmøder via videokonference ikke i sig selv er uforenelig med retten til en retfærdig og offentlig rettergang, forudsat at den pågældende er i stand til at: (i) følge retsforhandlingerne, (ii) se og

³⁶ Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2010/64/EU af 20. oktober 2010 om retten til tolke- og oversætterbistand i straffesager (EUT L 280 af 26.10.2010, s. 1).

³⁷ Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2012/13/EU af 22. maj 2012 om ret til information under straffesager (EUT L 142 af 1.6.2012, s. 1).

³⁸ Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2013/48/EU af 22. oktober 2013 om ret til adgang til advokatbistand i straffesager og i sager angående europæiske arrestordrer og om ret til at få en tredjemand underrettet ved frihedsberøvelse og til at kommunikere med tredjemand og med konsulære myndigheder under frihedsberøvelsen (EUT L 294 af 6.11.2013, s. 1).

³⁹ Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2016/800 af 11. maj 2016 om retssikkerhedsgarantier for børn, der er mistænkte eller tiltalte i straffesager (EUT L 132 af 21.5.2016, s. 1).

⁴⁰ Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2016/1919 af 26. oktober 2016 om retshjælp til mistænkte og tiltalte i straffesager og til eftersøgte i sager angående europæiske arrestordrer (EUT L 297 af 4.11.2016, s. 1).

høre de personer, der deltager i retsmødet, (iii) blive set og hørt uden tekniske hindringer og (iv) kommunikere effektivt og fortroligt med sin advokat⁴¹. Forslaget afspejler alle disse standarder og fastsætter som nævnt ovenfor en række yderligere garantier.

I de foreslåede regler tages der også hensyn til Domstolens relevante retspraksis, navnlig sag C-760/22⁴². I den pågældende sag præciserede Domstolen, at eftersom artikel 8, stk. 1, i direktiv (EU) 2016/343 ikke udtrykkeligt regulerer spørgsmålet om fjerndeltagelse i straffesager, kan denne bestemmelse ikke være til hinder for, at en tiltalt, som udtrykkeligt anmoder herom, får tilladelse til at deltage i retsmøderne under sin retssag via videokonference. Domstolen bekræftede også, at hvis medlemsstaterne giver den tiltalte mulighed for at udøve retten til at være til stede under sin retssag på afstand, bør disse regler ikke undergrave det mål, der forfølges med direktiv (EU) 2016/343, nemlig at styrke retten til en retfærdig rettergang i straffesager, uskyldsformodningen og retten til et forsvar, som er fastsat i chartret og EMRK.

4. VIRKNINGER FOR BUDGETTET

Initiativet har budgetmæssige virkninger, navnlig som følge af digitaliseringskomponenterne heri. Dette omfatter juridisk arbejde, politiarbejde og koordineringsarbejde i Kommissionen samt teknisk arbejde med udvikling, tilpasning, afprøvning, vedligeholdelse og understøttelse af det decentrale IT-system og dets komponenter.

Den oversigt over finansielle og digitale virkninger, der ledsager forslaget, viser i detaljer de budgetmæssige virkninger og de nødvendige menneskelige og administrative ressourcer.

5. ANDRE FORHOLD

- **Planer for gennemførelsen og foranstaltninger til overvågning, evaluering og rapportering**

Kommissionen vil kontrollere, at de bestemmelser, der ændres ved dette direktiv, gennemføres korrekt og effektivt i alle deltagende medlemsstaters nationale lovgivning. I hele gennemførelsesfasen vil Kommissionen afholde gennemførelsesworkshopper med alle medlemsstater.

I forslaget fastsættes det, at der skal indsamles statistikker, således at Kommissionen kan overvåge direktivets anvendelse og forelægge en tilsvarende rapport for Europa-Parlamentet og Rådet.

- **Forklarende dokumenter (for direktiver)**

Eftersom forslaget indeholder nye retlige forpligtelser i forhold til det eksisterende direktiv, vil det være nødvendigt, at der sammen med meddelelsen om gennemførelsesforanstaltninger fremsendes forklarende dokumenter, herunder f.eks. en sammenligningstabel mellem nationale bestemmelser og direktivet. Dette skal sikre, at de gennemførelsesforanstaltninger, som medlemsstaterne tilføjer til eksisterende lovgivning, klart kan identificeres.

⁴¹ EMD, dom af 5. oktober 2006, Marcello Viola mod Italien, ECLI:CE:ECHR:2006:1005JUD004510604, præmis 65-67, og EMD, dom af 27. november 2007, Ascutto mod Italien, ECLI:CE:ECHR:2007:1127JUD003579502, præmis 62-73, EMD, dom af 16. februar 2016, Yevdokimov m.fl. mod Rusland, ECLI:CE:ECHR:2016:0216JUD002723605, præmis 43, EMD, Sakhnovskiy mod Rusland, sag nr. 21272/03, ECLI:CE:ECHR:2010:1102JUD002127203, præmis 98.

⁴² Domstolens dom af 4. juli 2024, FP m.fl. (Procès par visioconférence), C-760/22, EU:C:2024:574.

De nationale foranstaltninger, der er nødvendige for at gennemføre dette forslag, vil desuden sandsynligvis blive gennemført af medlemsstaterne i mere end én samlet retsakt. Af denne grund er det nødvendigt, at medlemsstaterne forelægger Kommissionen et forklarende dokument, der indeholder teksten til de bestemmelser, der er vedtaget med henblik på at gennemføre dette direktiv. Dokumentet bør også vise, hvordan disse bestemmelser spiller sammen med de bestemmelser, der allerede er vedtaget for at gennemføre direktivet, samt med bestemmelser, der er omfattet af andre relevante EU-politikker.

- **Nærmere redegørelse for de enkelte bestemmelser i forslaget**

Følgende ændringer foreslås:

Afsnit I: Almindelige bestemmelser

Artikel 1: opsummerer emnet.

Artikel 2: angiver vigtige definitioner.

Afsnit II: fastsætter rammen for en EIO og andre foranstaltninger til indsamling af bevismateriale i straffesager

Artikel 3: definerer en EIO og beskriver forpligtelsen til at fuldbyrde den.

Artikel 4: fastsætter anvendelsesområdet for en EIO.

Artikel 5: opregner de typer af sager, for hvilke der kan udstedes en EIO.

Artikel 6: fastsætter det krævede indhold i en EIO og dens form.

Artikel 7: fastsætter betingelser for udstedelse og fremsendelse af en EIO.

Artikel 8: fastsætter proceduren for fremsendelse af en EIO mellem udstedende og fuldbyrdende myndigheder.

Artikel 9: opregner de særlige forhold, hvis en EIO er knyttet til en tidligere EIO.

Artikel 10: fastsætter den fuldbyrdende myndigheds forpligtelse til at anerkende og fuldbyrde en EIO.

Artikel 11: regulerer anvendelsen af en anden type efterforskningsforanstaltning og opregner de foranstaltninger, der altid skal være til rådighed i henhold til lovgivningen i den fuldbyrdende stat.

Artikel 12: opregner grundene til manglende anerkendelse eller fuldbyrdelse.

Artikel 13: fastsætter frister for anerkendelse eller fuldbyrdelse.

Artikel 14: fastsætter regler for overførsel af indsamlet bevismateriale.

Artikel 15: opregner grundene til udsættelse af anerkendelse eller fuldbyrdelse.

Artikel 16: fastsætter forpligtelser til at underrette den udstedende myndighed.

Artikel 17: fastsætter, hvilke retsmidler der skal være til rådighed.

Artikel 18: fastsætter regler om embedsmænds strafansvar.

Artikel 19: fastsætter regler om embedsmænds civile retlige ansvar.

Artikel 20: fastsætter tavshedspligten.

Artikel 21: fastsætter betingelserne for efterfølgende anvendelse og videreoverførsel af oplysninger eller bevismateriale.

Artikel 22: omhandler muligheden for midlertidig overførsel til den udstedende stat af frihedsberøvede personer med henblik på gennemførelse af en efterforskningsforanstaltning.

Artikel 23: omhandler muligheden for midlertidig overførsel til den fuldbyrdende stat af frihedsberøvede personer med henblik på gennemførelse af en efterforskningsforanstaltning.

Artikel 24: omhandler muligheden for afhøring via videokonference eller anden fjernkommunikationsteknologi.

Artikel 25: omhandler muligheden for afhøring af sagkyndige eller vidner ved telefonkonference.

Artikel 26: omhandler muligheden for at anmode om oplysninger om bankkonti og andre finansielle conti.

Artikel 27: omhandler muligheden for at anmode om oplysninger om banktransaktioner og andre finansielle transaktioner.

Artikel 28: regulerer efterforskningsforanstaltninger, der indebærer indsamling af bevismateriale i realtid, løbende og over et vist tidsrum.

Artikel 29: fastsætter særlige regler om diskrete undersøgelser.

Artikel 30: fastsætter særlige regler om grænseoverskridende overvågning.

Artikel 31: fastsætter særlige regler for anmodning om aflytning af telekommunikation med teknisk bistand fra en anden medlemsstat.

Artikel 32: fastsætter særlige regler om foreløbige foranstaltninger til at forhindre tab af bevismateriale.

Artikel 33: fastsætter en underretningsprocedure for den medlemsstat, hvor aflytningsobjektet befinder sig, og hvorfra der ikke er behov for teknisk bistand.

Artikel 34: fastsætter en underretningsprocedure for medlemsstaten om anvendelse på dens område af en teknisk optageanordning uden behov for medlemsstatens tekniske bistand.

Artikel 35: fastsætter proceduren for anmodning om samtykke til at anvende tidligere udvekslede oplysninger som bevismateriale.

Afsnit III: indfører ERPO som et nyt instrument for gensidig anerkendelse, der letter anmodninger om, at en mistænkt, en tiltalt eller ofre for kriminalitet deltager fjernbaseret i retsmøder ved straffesager fra en anden medlemsstat ved hjælp af videokonference eller anden fjernkommunikationsteknologi.

Artikel 36: definerer ERPO.

Artikel 37: fastsætter betingelserne for udstedelse af en ERPO.

Artikel 38: fastlægger proceduren og garantiene for indhentelse af samtykke fra den berørte person.

Artikel 39: præciserer det obligatoriske indhold i ERPO-standardformularen.

Artikel 40: regulerer fremsendelsen af en ERPO.

Artikel 41: fastsætter forpligtelsen til at anerkende og fuldbyrde en ERPO uden yderligere formaliteter.

Artikel 42: fastsætter nærmere regler om de praktiske ordninger for fuldbyrdelse af ERPO-anmodninger.

Artikel 43: fastsætter obligatoriske og fakultative grunde til manglende anerkendelse eller fuldbyrdelse af en ERPO.

Artikel 44: fastsætter frister for afgørelser om anerkendelse og fuldbyrdelse af en ERPO.

Artikel 45: regulerer situationer, hvor fuldbyrdelse af en ERPO er umulig.

Artikel 46: fastsætter oplysningsforpligtelser mellem de kompetente myndigheder.

Artikel 47: regulerer foreløbige foranstaltninger efter domfældelse.

Artikel 48: tilskynder til direkte konsultationer mellem udstedende og fuldbyrdende myndigheder.

Artikel 49: fastsætter de gældende processuelle rettigheder.

Artikel 50: fastsætter retten til effektive retsmidler.

Afsnit IV: fastsætter fælles bestemmelser

Artikel 51: fastsætter regler om kommunikationsmidler.

Artikel 52: giver mulighed for at udpege centrale myndigheder i medlemsstaterne.

Artikel 53: omhandler spørgsmål om samarbejde med Eurojust og EJM.

Artikel 54: regulerer omkostningsspørgsmål.

Artikel 55: fastsætter forpligtelser for medlemsstaterne til at fremlægge statistikker.

Artikel 56: fastsætter regler om ændring af standardformularerne.

Artikel 57: præciserer regler om udøvelse af delegation.

AFSNIT V: fastsætter overgangsbestemmelser og afsluttende bestemmelser

Artikel 58: fastsætter kompetente myndigheders forpligtelser til meddelelse.

Artikel 59: regulerer forholdet til andre EU-instrumenter og internationale instrumenter.

Artikel 60: fastsætter overgangsbestemmelser.

Artikel 61: fastsætter gennemførelsesfristerne.

Artikel 62: fastsætter Kommissionens forpligtelse til at aflægge rapport om direktivets anvendelse.

Artikel 63: fastsætter ophævelsesbestemmelsen.

Artikel 64: fastsætter bestemmelsen om ikrafttræden.

Artikel 65: angiver adressaterne.

Forslag til

EUROPA-PARLAMENTETS OG RÅDETS DIREKTIV**om den europæiske efterforskningskendelse i straffesager og den europæiske
fjerndeltagelseskendelse (omarbejdning)**

EUROPA-PARLAMENTET OG RÅDET FOR DEN EUROPÆISKE UNION HAR –
under henvisning til traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde, særlig artikel 82,
stk. 1, ~~litra a)~~,
under henvisning til forslag fra Europa-Kommissionen,
efter fremsendelse af udkast til lovgivningsmæssig retsakt til de nationale parlamenter,
under henvisning til udtalelse fra Det Europæiske Økonomiske og Sociale Udvalg⁴³,
efter den almindelige lovgivningsprocedure, og
ud fra følgende betragtninger:

↓ nyt

- (1) Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/41/EU⁴⁴ er blevet ændret væsentligt flere gange. Da der skal foretages yderligere ændringer, bør direktivet af klarhedshensyn omarbejdes.

↓ 2014/41/EU, betragtning 1

- (2) Den Europæiske Union har sat sig det mål at bevare og udbygge et område med frihed, sikkerhed og retfærdighed.

↓ nyt

- (3) Grov og organiseret kriminalitet og terrorisme er i stigende grad af grænseoverskridende karakter og udgør en trussel mod sikkerheden i Unionen. I henhold til artikel 67, stk. 3, i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde skal Unionen bestræbe sig på at sikre et højt sikkerhedsniveau, herunder gennem koordinering og samarbejde mellem politimyndigheder, judicielle myndigheder og andre kompetente myndigheder samt gennem gensidig anerkendelse af domme i straffesager. Et effektivt grænseoverskridende retligt samarbejde i straffesager er

⁴³ [...]

⁴⁴ Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/41/EU af 3. april 2014 om den europæiske efterforskningskendelse i straffesager ([EUT L 130 af 1.5.2014, s. 1](http://eur-lex.europa.eu/legal-content/DA/TXT/?uri=CELEX:32014L0041), ELI: <http://data.europa.eu/eli/dir/2014/41/oj>).

derfor afgørende for at lette indsamlingen og overførslen af bevismateriale på tværs af grænserne og dermed støtte en effektiv efterforskning og retsforfølgning og sætte Unionen og medlemsstaterne i stand til at reagere effektivt på nævnte trusler.

↓ 2014/41/EU, betragtning 2

- (4) I henhold til artikel 82, stk. 1, i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde (TEUF) skal det retlige samarbejde i straffesager i Unionen bygge på princippet om gensidig anerkendelse af domme og retsafgørelser, der siden Det Europæiske Råds møde den 15.-16. oktober 1999 i Tammerfors almindeligvis er blevet betegnet som en hovedhjørnesteen i det retlige samarbejde i straffesager i Unionen.

↓ 2014/41/EU, betragtning 3
(tilpasset)

~~Rådets rammeafgørelse 2003/577/RIA⁴⁵ omhandler behovet for umiddelbar gensidig anerkendelse af kendelser for at forhindre destruktion, ændring, flytning, overførsel eller afhændelse af bevismateriale. Da dette instrument imidlertid er begrænset til indefrysningsfasen, skal indefrysningskendelsen ledsages af en separat anmodning om overførsel af bevismaterialet til den stat, der udsteder ordren («udstedelsesstaten»), i overensstemmelse med de regler, der gælder for gensidig retshjælp i straffesager. Dette fører til en totinsprocedure, der er skadelig for effektiviteten. Desuden sam eksisterer denne ordning med de traditionelle samarbejdsinstrumenter og bruges derfor sjældent i praksis af de kompetente myndigheder.~~

↓ 2014/41/EU, betragtning 4
(tilpasset)

~~Rådets rammeafgørelse 2008/978/RIA⁴⁶ vedrørende den europæiske bevissikringskendelse blev vedtaget for at anvende princippet om gensidig anerkendelse med henblik på fremskaffelse af genstande, dokumenter og data til brug i straffesager. Den europæiske bevissikringskendelse finder imidlertid kun anvendelse på bevismateriale, der allerede findes, og dækker derfor et begrænset spektrum af strafferetligt samarbejde for så vidt angår bevismateriale. På grund af dens begrænsede anvendelsesområde har kompetente myndigheder frit kunnet anvende den nye ordning eller anvende procedurerne for gensidig retshjælp, der under alle omstændigheder stadig kan finde anvendelse på bevismateriale, der ligger uden for den europæiske bevissikringskendelses anvendelsesområde.~~

↓ 2014/41/EU, betragtning 5
(tilpasset)

~~Siden vedtagelsen af rammeafgørelse 2003/577/RIA og 2008/978/RIA er det blevet klart, at den nuværende ramme for indsamling af bevismateriale er for fragmenteret og kompliceret. Der er derfor behov for en ny tilgang.~~

⁴⁵ ~~Rådets rammeafgørelse 2003/577/RIA af 22. juli 2003 om fuldbyrdelse i Den Europæiske Union af kendelser om indefrysning af formuegoder eller bevismateriale (EUT L 196 af 2.8.2003, s. 45).~~

⁴⁶ ~~Rådets rammeafgørelse 2008/978/RIA af 18. december 2008 om en europæisk bevissikringskendelse med henblik på fremskaffelse af genstande, dokumenter og data til brug i straffesager (EUT L 350 af 30.12.2008, s. 72).~~

~~I Stockholmprogrammet vedtaget af Det Europæiske Råd af 10.-11. december 2009 fandt Det Europæiske Råd, at der bør arbejdes videre med oprettelsen af et omfattende system til fremskaffelse af bevismateriale i sager med en grænseoverskridende dimension baseret på princippet om gensidig anerkendelse. Det Europæiske Råd anførte, at de eksisterende instrumenter på dette område er fragmenterede, og at der er behov for en ny tilgang, der bygger på princippet om gensidig anerkendelse, men som også tager hensyn til fleksibiliteten i det traditionelle system for gensidig retshjælp. Det Europæiske Råd efterlyste derfor et samlet system til erstatning for alle eksisterende instrumenter på dette område, herunder rammeafgørelse 2008/978/RIA, der så vidt muligt omfatter alle former for bevismateriale, indeholder frister for håndhævelse og så vidt muligt begrænser grundene til afslag.~~

- (5) Ved direktiv 2014/41/EU blev den europæiske efterforskningskendelse ("EIO") indført som et instrument til grænseoverskridende indsamling af bevismateriale i straffesager. Nævnte direktiv var en reaktion på det åbenlyse praktiske behov for en omfattende ramme baseret på gensidig anerkendelse for fremskaffelse af bevismateriale i sager med en grænseoverskridende dimension. Det erstattede det tidligere fragmenterede system til indsamling af bevismateriale, samtidig med at der blev taget hensyn til fleksibiliteten i det traditionelle system for gensidig retshjælp.
- (6) Direktiv 2014/41/EU har fundet anvendelse siden den 22. maj 2017 og har vist sig at fungere effektivt i praksis. Erfaringerne med anvendelsen af direktivet, herunder resultaterne af den 10. runde af gensidige evalueringer⁴⁷, har imidlertid afsløret områder, hvor den retlige ramme bør styrkes og suppleres for at opnå større juridisk klarhed og en mere effektiv indsamling af bevismateriale på tværs af grænserne. Dette kræver målrettede lovgivningsmæssige ændringer, der har til formål at forbedre den europæiske efterforskningskendelse og gøre det lettere for mistænkte, tiltalte og ofre for kriminalitet, der befinder sig i en anden medlemsstat, at fjerndeltage i strafferetlige retsmøder via videokonference. De fælles regler om grænseoverskridende retligt samarbejde i forbindelse med indsamling af bevismateriale i straffesager, der er fastsat i direktiv 2014/41/EU, bør derfor forbedres og udvikles yderligere for at sikre, at nævnte instrument fungerer effektivt, og for at styrke det retlige samarbejde om indsamling af bevismateriale.
- (7) Retsreglerne for mistænkte, tiltalte og kriminalitetsofres deltagelse i retsmøder via videokonference, når de befinder sig i en anden medlemsstat, er i øjeblikket ikke reguleret på EU-plan, men på medlemsstatsplan. Medlemsstaterne oplever derfor fragmentering og inkonsekvent praksis i forbindelse med fjerndeltagelse på tværs af grænserne i strafferetlige retsmøder. Enkeltpersoner støder på hindringer for adgangen til domstolsprøvelse i forbindelse med udøvelsen af sin ret til fri bevægelighed, og der hersker retsusikkerhed i mangel af regler på EU-plan.
- (8) For at løse nævnte problemer fastlægges ved dette forslag en ny retlig ramme i form af en europæisk fjerndeltagelseskendelse (ERPO), der muliggør et samarbejde mellem

⁴⁷ Godkendt af Koordinationsudvalget vedrørende Politisamarbejde og Retligt Samarbejde i Straffesager (CATS) den 21. november 2024.

medlemsstaterne for at lette mistænkt, tiltalt eller kriminalitetsofres effektive deltagelse fra en anden medlemsstat i et eller flere strafferetlige retsmøder via videokonference eller anden fjernkommunikationsteknologi, når de er part i sagen. En fjerndeltagelseskendelse kan derfor vedrøre et eller flere retsmøder forud for retssagen eller under selve retssagen. Hvad angår ofre for kriminalitet opfordres medlemsstaterne i direktiv 2012/29/EU⁴⁸ til at lette anmodninger om ofres fjerndeltagelse i straffesager fra en anden medlemsstat, uden at det dog fastsætter specifikke regler med henblik herpå.

- (9) Med henblik på en fjerndeltagelseskendelse bør fjerndeltagelse forstås således, at den omfatter fuld deltagelse fra en anden medlemsstat i alle typer retsmøder i straffesager både forud for retssagen og under retssagen, alt efter hvad der er relevant, afhængigt af om den pågældende person er mistænkt, tiltalt eller offer for kriminalitet. Fuld deltagelse indebærer fuld udøvelse af den pågældendes proceduremæssige rettigheder, som om personen var fysisk til stede under retsmødet, herunder enhver form for afgivelse af forklaring eller bevisoptagelse. Fuld deltagelse indebærer således ikke alene deltagelse i et retsmøde, men også, hvis det er relevant, enhver form for bevisoptagelse fra den pågældende person ved hjælp af videokonference eller anden fjernkommunikationsteknologi. En sådan deltagelse bør sikre, at den pågældende person er i stand til at følge sagen og blive afhørt på betingelser, der respekterer retten til forsvar, hvis det er relevant, og en retfærdig rettergang.
- (10) Når formålet med retsmødet er begrænset til indsamling af bevismateriale for at fastslå de relevante faktiske omstændigheder med hensyn til, om der foreligger en strafbar handling, omstændighederne, hvorunder den strafbare handling blev begået, eller gerningsmandens identitet, og i det omfang det ikke går ud over, hvad der er nødvendigt med henblik herpå, bør den kompetente myndighed basere sig på udstedelsen af en europæisk efterforskningskendelse, det være sig med henblik på afhøring af den pågældende person på fuldbyrdelsesstatens område, afhøring via videokonference eller anden fjernkommunikationsteknologi fra fuldbyrdelsesstaten eller midlertidig overførsel til udstedelsesstaten af en varetægtsfængslet person.
- (11) Med henblik på dette direktiv bør videokonference eller anden fjernkommunikationsteknologi forstås som en audiovisuel transmissionsteknologi, der muliggør tovejs- og simultankommunikation af billede og lyd og dermed muliggør visuel, lydlig og mundtlig interaktion som defineret i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2023/2844⁴⁹.
- (12) Anvendelsen af videokonferencer og anden fjernkommunikationsteknologi i straffesager kræver pålidelig og sikker teknisk infrastruktur, der er i stand til at sikre, at den pågældende person kan deltage effektivt. En sådan teknologi bør gøre det muligt for den pågældende person at udøve sine proceduremæssige rettigheder effektivt, herunder gøre det muligt for den pågældende person at kommunikere fortroligt med sin advokat, der bør være til stede i retssalen i udstedelsesstaten. Medlemsstaterne bør derfor sikre, at de kompetente myndigheder har adgang til

⁴⁸ Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2012/29/EU af 25. oktober 2012 om minimumsstandards for ofre for kriminalitet med hensyn til rettigheder, støtte og beskyttelse og om erstatning af Rådets rammeafgørelse 2001/220/RIA ([EUT L 315 af 14.11.2012, s. 57](http://eur-lex.europa.eu/legal-content/EN/TXT/?uri=CELEX:32012L0029), ELI: <http://data.europa.eu/eli/dir/2012/29/oj>).

⁴⁹ Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2023/2844 af 13. december 2023 om digitalisering af retligt samarbejde og adgang til domstolsprøvelse i grænseoverskridende civil-, handels- og strafferetlige sager og om ændring af visse retsakter inden for retligt samarbejde (EUT L, 2023/2844, 27.12.2023, ELI: <http://data.europa.eu/eli/reg/2023/2844/oj>).

tekniske midler, der er tilstrækkeligt sikre, tilgængelige og pålidelige med henblik på fjerdeltagelse i straffesager.

↓ 2014/41/EU, betragtning 7
(tilpasset)

- (13) ~~Denne nye tilgang bygger på et enkelt instrument kaldet den europæiske efterforskningskendelse.~~ En europæisk efterforskningskendelse skal udstedes for at få en eller flere specifikke efterforskningsforanstaltninger udført i ~~den stat, der fuldfører efterforskningskendelsen~~ ("fuldbyrdesstaten") med henblik på indsamling af bevismateriale. Dette omfatter fremskaffelse af bevismateriale, der allerede er i fuldbyrdesmyndighedens besiddelse.

↓ 2014/41/EU, betragtning 8
(tilpasset)

- (14) Den europæiske efterforskningskendelse bør have et horisontalt anvendelsesområde og bør derfor finde anvendelse på alle efterforskningsforanstaltninger, der tager sigte på at indsamle bevismateriale. Oprettelsen af et fælles efterforskningshold og indsamling af bevismateriale inden for et sådant efterforskningshold kræver imidlertid specifikke regler, der bedre kan behandles separat. Med forbehold af anvendelsen af dette direktiv bør eksisterende instrumenter derfor fortsat finde anvendelse på ~~denne~~ ☒ nævnte ☒ typer efterforskningsforanstaltninger.

↓ nyt

- (15) I visse situationer kræver en effektiv fuldbyrdelse af en efterforskningsforanstaltning, der tager sigte på indsamling af bevismateriale, at en person, der er berørt af foranstaltningen i fuldbyrdesstaten, underrettes om og får mulighed for at overvære eller deltage i en efterforskningsforanstaltning, der tager sigte på fremskaffelse af bevismateriale. Direktivet bør derfor give mulighed for forkyndelse af procesdokumenter til dette formål, forudsat at en sådan forkyndelse er strengt nødvendig for fuldbyrdesstaten af en efterforskningsforanstaltning med henblik på fremskaffelse af bevismateriale.

↓ 2014/41/EU, betragtning 9

~~Dette direktiv bør ikke finde anvendelse på grænseoverskridende observationer som nævnt i konventionen om gennemførelse af Schengenaftalen⁵⁰.~~

↓ 2014/41/EU, betragtning 10

- (16) Den europæiske efterforskningskendelse bør fokusere på den efterforskningsforanstaltning, der skal udføres. Udstedelsesmyndigheden har de bedste forudsætninger for på grundlag af sit kendskab til detaljerne i den pågældende efterforskning at beslutte, hvilken efterforskningsforanstaltning der skal anvendes.

⁵⁰ ~~Konvention om gennemførelse af Schengenaftalen af 14. juni 1985 mellem regeringerne for staterne i Den Økonomiske Union Benelux, Forbundsrepublikken Tyskland og Den Franske Republik om gradvis ophævelse af kontrollen ved de fælles grænser (EFT L 239 af 22.9.2000, s. 19).~~

Fuldbyrdesmyndigheden bør dog så vidt muligt anvende en anden type efterforskningsforanstaltning, hvis den anførte foranstaltning ikke eksisterer i henhold til dens nationale lovgivning eller ikke ville være tilgængelig i en tilsvarende national sag. Tilgængelighed bør henvise til tilfælde, hvor den anførte efterforskningsforanstaltning eksisterer i henhold til fuldbyrdesstatens lovgivning, men kun er lovligt tilgængelig i visse situationer, for eksempel når efterforskningsforanstaltningen kun kan udføres ved lovovertrædelser af en vis grovhed, mod personer, til hvem der allerede er en vis grad af mistanke, eller med samtykke fra den pågældende person. Fuldbyrdesmyndigheden kan også benytte sig af en anden type efterforskningsforanstaltning, når den ville opnå samme resultat som den efterforskningsforanstaltning, der er anført i den europæiske efterforskningskendelse, med midler, der medfører mindre indgriben i grundlæggende rettigheder.

↓ 2014/41/EU, betragtning 11
(tilpasset)

- (17) En europæisk efterforskningskendelse bør vælges, hvis fuldbyrdelsen af en efterforskningsforanstaltning forekommer at være rimelig, tilstrækkelig og anvendelig i det foreliggende tilfælde. Udstedelsesmyndigheden bør derfor vurdere, om det ønskede bevismateriale er nødvendigt og rimeligt i forhold til sagens formål, om den valgte efterforskningsforanstaltning er nødvendig og rimelig med henblik på indsamling af det pågældende bevismateriale, og om en europæisk efterforskningskendelse bør udstedes med henblik på at inddrage en anden medlemsstat i indsamlingen af dette bevismateriale. Samme vurdering bør foretages i godkendelsesproceduren, når godkendelse af en europæisk efterforskningskendelse er påkrævet i henhold til dette direktiv. ~~Fuldbyrdelsen af en europæisk efterforskningskendelse bør ikke afslås af andre grunde end dem, der er fastsat i dette direktiv. Fuldbyrdesmyndigheden bør dog have ret til at vælge en mindre indgribende efterforskningsforanstaltning end den, der er angivet i den pågældende europæiske efterforskningskendelse, hvis den gør det muligt at opnå lignende resultater.~~

↓ 2014/41/EU, betragtning 12
(tilpasset)
⇒ nyt

- (18) Når den udsteder en europæisk efterforskningskendelse ⇒ eller en europæisk fjerndeltagelseskendelse ⇐ bør udstedelsesmyndigheden lægge særlig vægt på at sikre fuld respekt for de rettigheder, der er fastlagt i artikel ⇒ 47 og ⇐ 48 i ~~Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder (chartret)~~ chartret. ⇒ Retten til en retfærdig rettergang er et af grundprincipperne i et demokratisk samfund. ⇐ Uskyldsformodningen ⇒, retten til at være til stede under retssagen ⇐ og de ☒ øvrige rettigheder, herunder ☒ retten til et forsvar i straffesager er en grundpille i de grundlæggende rettigheder, der er anerkendt i chartret på det strafferetlige område. Enhver begrænsning af sådanne rettigheder ~~ved en efterforskningsforanstaltning, der træffes~~ i overensstemmelse med dette direktiv, bør fuldt ud passe til de krav, der er fastlagt i artikel 52 i chartret med hensyn til nødvendighed, proportionalitet og mål, som den bør stræbe efter, navnlig beskyttelsen af andres rettigheder og friheder.

- (19) Dette direktiv bør gennemføres for at sikre, at rettighederne i henhold til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2010/64/EU⁵¹, 2012/13/EU⁵², 2013/48/EU⁵³, (EU) 2016/343⁵⁴, (EU) 2016/800⁵⁵ og (EU) 2016/1919⁵⁶, der vedrører mistænkte og tiltalte proceduremæssige rettigheder i straffesager, og kriminalitetsofres rettigheder i henhold til direktiv 2012/29/EU, respekteres og overholdes fuldt ud.
- (20) Gennemførelsen af dette direktivs afsnit III bør navnlig ikke berøre retten til at være fysisk til stede under retssagen som fastsat i artikel 8, stk. 1, i direktiv (EU) 2016/343 eller andre EU-retsakter på området retligt samarbejde i straffesager eller strafferetspleje, navnlig bestemmelserne om anvendelse af videokonference eller anden audiovisuel transmissionsteknologi i straffesager.
- (21) Ved gennemførelsen af dette direktiv bør der tages behørigt hensyn til de særlige behov hos sårbare personer, dvs. personer i sårbare situationer. Anvendelsen af videokonference eller anden fjernkommunikationsteknologi kan navnlig medføre yderligere udfordringer for sådanne personer, hvilket kan kræve, at der fastsættes specifikke proceduremæssige garantier og indføres ordninger, herunder passende støtteforanstaltninger. Der bør anvendes en bred og fleksibel tilgang til at identificere sårbare situationer for at sikre, at alle personer, der har brug for, at der tages særlige hensyn, reelt kan udøve deres rettigheder. Der bør lægges særlig vægt på sårbare personer, når det vurderes, om det er hensigtsmæssigt og står i forhold til målet at udstede en fjerndeltagelseskendelse, og når det overvejes at fravige kravet om samtykke. Hvis den pågældende person er et barn, bør barnets tarv komme i første række. For at sikre effektiv deltagelse bør de kompetente myndigheder arbejde tæt sammen om at udpege og gennemføre passende foranstaltninger, der er skræddersyet til den pågældende persons individuelle behov.

~~For at sikre fremsendelse af den europæiske efterforskningskendelse til den kompetente myndighed i fuldbyrdelsesstaten kan udstedelsesmyndigheden gøre brug af alle de mulige eller relevante fremsendelsesmidler, f.eks. det sikre telekommunikationssystem, der anvendes~~

⁵¹ Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2010/64/EU af 20. oktober 2010 om retten til tolke- og oversætterbistand i straffesager (EUT L 280 af 26.10.2010, s. 1, ELI: <http://data.europa.eu/eli/dir/2010/64/oj>).

⁵² Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2012/13/EU af 22. maj 2012 om ret til information under straffesager (EUT L 142 af 1.6.2012, s. 1, ELI: <http://data.europa.eu/eli/dir/2012/13/oj>).

⁵³ Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2013/48/EU af 22. oktober 2013 om ret til adgang til advokatbistand i straffesager og i sager angående europæiske arrestordrer og om ret til at få en tredjemand underrettet ved frihedsberøvelse og til at kommunikere med tredjemand og med konsulære myndigheder under frihedsberøvelsen (EUT L 294 af 6.11.2013, s. 1, ELI: <http://data.europa.eu/eli/dir/2013/48/oj>).

⁵⁴ Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2016/343 af 9. marts 2016 om styrkelse af visse aspekter af uskyldsformodningen og retten til at være til stede under retssagen i straffesager (EUT L 65 af 11.3.2016, s. 1, ELI: <http://data.europa.eu/eli/dir/2016/343/oj>).

⁵⁵ Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2016/800 af 11. maj 2016 om retssikkerhedsgarantier for børn, der er mistænkte eller tiltalte i straffesager (EUT L 132 af 21.5.2016, s. 1, ELI: <http://data.europa.eu/eli/dir/2016/800/oj>).

⁵⁶ Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2016/1919 af 26. oktober 2016 om retshjælp til mistænkte og tiltalte i straffesager og til eftersøgte i sager angående europæiske arrestordrer (EUT L 297 af 4.11.2016, s. 1, ELI: <http://data.europa.eu/eli/dir/2016/1919/oj>).

~~af det europæiske retlige netværk, Eurojust eller andre kanaler, der anvendes af judicielle eller retshåndhævende myndigheder.~~

↓ 2014/41/EU, betragtning 15
(tilpasset)

~~Dette direktiv bør gennemføres under hensyntagen til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2010/64/EU⁵⁷, 2012/13/EU⁵⁸ og 2013/48/EU⁵⁹, der vedrører processuelle rettigheder i straffesager.~~

↓ 2014/41/EU, betragtning 11
(tilpasset)

- (22) Fuldbyrnelsen af en europæisk efterforskningskendelse bør ikke afslås af andre grunde end dem, der er fastsat i dette direktiv. Fuldbyrelsesmyndigheden bør dog have ret til at vælge en mindre indgribende efterforskningsforanstaltning end den, der er angivet i den pågældende europæiske efterforskningskendelse, hvis den gør det muligt at opnå lignende resultater.

↓ 2014/41/EU, betragtning 16
(tilpasset)

- (23) Ikkeindgribende foranstaltninger kunne f.eks. være sådanne foranstaltninger, der ikke krænker retten til privatlivets fred eller ejendomsretten, afhængigt af den nationale ~~ret~~ ☒ lovgivning ☒.

↓ 2014/41/EU, betragtning 17
(tilpasset)
⇒ nyt

- (24) Ne bis in idem-princippet er et grundlæggende retsprincip i Unionen som anerkendt i chartret og udviklet i EU-Domstolens retspraksis. Fuldbyrelsesmyndigheden bør derfor kunne afslå at fuldbyrde en europæisk efterforskningskendelse, ~~hvis~~ ☒ i de tilfælde, hvor ☒ fuldbyrnelsen ville stride mod dette princip. Da den sagsbehandling, der ligger til grund for en europæisk efterforskningskendelse, har foreløbig karakter, bør dens fuldbyrdelse ikke kunne afslås, når den tager sigte på at fastslå, hvorvidt der foreligger en eventuel konflikt med ne bis in idem-princippet, eller når udstedelsesmyndigheden ☒ i tilfælde af en europæisk efterforskningskendelse ☒ har forsikret, at bevismateriale, der er overført som følge af fuldbyrdelsen af efterforskningskendelsen, ikke vil blive anvendt til at retsforfølge eller straffe en person, med hensyn til hvilken der er afsagt endelig dom for de samme forhold i en anden medlemsstat. ⇒ I tilfælde af en fjerndeltagelseskendelse, bør

⁵⁷ ~~Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2010/64/EU af 20. oktober 2010 om retten til tolke og oversætterbistand i straffesager (EUT L 280 af 26.10.2010, s. 1).~~

⁵⁸ ~~Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2012/13/EU af 22. maj 2012 om ret til information under straffesager (EUT L 142 af 1.6.2012, s. 1).~~

⁵⁹ ~~Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2013/48/EU af 22. oktober 2013 om ret til adgang til advokatbistand i straffesager og i sager angående europæiske arrestordre og om ret til at få en tredjemand underrettet ved frihedsberøvelse og til at kommunikere med tredjemand og med konsulære myndigheder under frihedsberøvelsen (EUT L 294 af 6.11.2013, s. 1).~~

fuldbyrdsmyndigheden - eftersom fjerndeltagelse er led i gennemførelsen af straffesager og fører til fremskridt hen imod en afgørelse om skyldsspørgsmålet i en given sag - afslå anerkendelse og fuldbyrdelse af den pågældende fjerndeltagelseskendelse, hvis det er fastslået, at den pågældende person allerede er blevet endeligt dømt for de samme handlinger, eller at der er truffet en endelig afgørelse, som udelukker yderligere realitetsbehandling. ⇐

↓ 2014/41/EU, betragtning 18
(tilpasset)

- (25) I lighed med andre instrumenter vedrørende gensidig anerkendelse medfører dette direktiv ikke en ændring af pligten til at overholde de grundlæggende rettigheder og de grundlæggende retsprincipper som fastsat i artikel 6 i traktaten om Den Europæiske Union (TEU) og i chartret. ~~For at gøre dette tydeligt indsættes der en specifik bestemmelse i teksten.~~

↓ 2014/41/EU, betragtning 19
(tilpasset)
⇒ nyt

- (26) Oprettelsen af et område med frihed, sikkerhed og retfærdighed i Unionen er baseret på gensidig tillid og en formodning om andre medlemsstaters overholdelse af EU-retten, navnlig de grundlæggende rettigheder. Denne formodning er dog afviselig. Hvis ☒ I de tilfælde, hvor ☒ der er vægtige grunde til at tro, at gennemførelsen af en efterforskningsforanstaltning, der er anført i en europæisk efterforskningskendelse ⇒ eller en europæisk fjerndeltagelseskendelse, ⇐ ville medføre krænkelse af en grundlæggende ret, og at fuldbyrdsmedlemsstaten ville tilsidesætte sine pligter vedrørende beskyttelse af grundlæggende rettigheder, der anerkendes i chartret, bør fuldbyrdsen af den europæiske efterforskningskendelse ~~kendelsen~~ ⇒ eller den europæiske fjerndeltagelseskendelse ⇐ afslås.

↓ 2014/41/EU, betragtning 20
(tilpasset)
⇒ nyt

- (27) Det bør være muligt at afvise en europæisk efterforskningskendelse ⇒ eller en europæisk fjerndeltagelseskendelse, også ⇐ når dens anerkendelse eller fuldbyrdelse i fuldbyrdsstaten ville indebære en krænkelse af en immunitet eller et privilegium i denne stat. Der findes ikke nogen fælles definition af, hvad der udgør en immunitet eller et privilegium i EU-retten, og den præcise definition af ~~disse~~ ☒ nævnte ☒ begreber er derfor overladt til national lovgivning, hvor den kan omfatte former for beskyttelse, der finder anvendelse på læge- og advokaterhvervet, men ikke bør tolkes på en måde, der er i modstrid med forpligtelsen til at ophæve visse grunde til afvisning som fastlagt i protokollen til konventionen om gensidig retshjælp i straffesager mellem Den Europæiske Unions medlemsstater⁶⁰. ~~Sådanne~~ ☒ Nævnte ☒ grunde kan også

⁶⁰ Protokol udarbejdet af Rådet i overensstemmelse med artikel 34 i traktaten om Den Europæiske Union, til konventionen om gensidig retshjælp i straffesager mellem Den Europæiske Unions medlemsstater (EFT C 326 af 21.11.2001, s. 2).

omfatte regler vedrørende pressefrihed og ytringsfrihed i andre medier, selv om de ikke nødvendigvis betragtes som privilegier eller immuniteter.

↓ 2014/41/EU, betragtning 21
⇒ nyt

- (28) Tidsfrister er nødvendige for at sikre et hurtigt, effektivt og konsekvent samarbejde mellem medlemsstaterne i straffesager. En afgørelse om anerkendelse eller fuldbyrdelse og den faktiske fuldbyrdelse af en efterforskningsforanstaltning bør træffes med samme hurtighed og prioritet som i en lignende national sag. Der bør sættes tidsfrister for at sikre en afgørelse eller fuldbyrdelse inden for en rimelig frist eller for at opfylde procedurekrav i udstedelsesstaten. ⇒ Der bør lægges særlig vægt på efterforskningsforanstaltninger, der indebærer indsamling af bevismateriale i realtid, løbende og over en vis periode, såsom overvågning af banktransaktioner eller andre finansielle transaktioner, der foretages via en eller flere nærmere angivne konti, og kontrollerede leverancer på fuldbyrdelsesstatens område, aflytning af telekommunikation og grænseoverskridende overvågning, som bør modtage øjeblikkelig opmærksomhed, og fuldbyrdelsesmyndigheden kan, hvis det er strengt nødvendigt, for at nævnte foranstaltninger forbliver effektive, beslutte at tillade foreløbig fuldbyrdelse, indtil der er truffet afgørelse om anerkendelse eller fuldbyrdelse, med forbehold af ophør, hvis der gives afslag på anerkendelse. ⇐
-

↓ 2014/41/EU, betragtning 22
(tilpasset)

- (29) De retsmidler, der er til rådighed mod en europæisk efterforskningskendelse, bør i det mindste svare til dem, der er til rådighed i en national sag mod den pågældende efterforskningsforanstaltning. Medlemsstaterne bør i overensstemmelse med deres nationale lovgivning sikre anvendeligheden af disse retsmidler, bl.a. ved i god tid at informere alle interesserede parter om mulighederne ☒ for ☒ og måderne at søge disse retsmidler på. I tilfælde, hvor indvendinger imod en efterforskningskendelse indgives af en berørt part i fuldbyrdelsesstaten med hensyn til de vægtige grunde til at udstede efterforskningskendelsen, er det tilrådeligt, at oplysninger om en anfægtelse fremsendes til udstedelsesmyndigheden, og at den berørte part underrettes herom.
-

↓ nyt

- (30) Når oplysninger eller bevismateriale fremskaffes ved fuldbyrdelse af en europæisk efterforskningskendelse eller via en underretningsprocedure, der ikke kræver assistance fra den underrettede medlemsstat, og når der i fuldbyrdelsesstatens eller den underrettede medlemsstats lovgivning er fastsat betingelser, der begrænser anvendelsen af sådanne oplysninger eller sådant bevismateriale til de formål, hvortil de oprindeligt blev indsamlet, bør disse betingelser angives behørigt på tidspunktet for overførslen af bevismaterialet eller inden for den frist, der er angivet for underretningsprocedurerne. Der bør kræves forudgående samtykke til enhver videregivelse til en anden medlemsstat, et tredjeland eller en international organisation.
- (31) Hvis en kompetent myndighed anmoder om samtykke - når dette kræves i henhold til dens nationale lovgivning eller de betingelser, der er knyttet til den oprindelige fremsendelse af oplysningerne - til som bevismateriale i straffesager at anvende

oplysninger, der tidligere er udvekslet mellem retshåndhævende myndigheder eller gennem spontan udveksling af oplysninger, bør der anmodes om et sådant samtykke for hver påtænkt anvendelse af disse oplysninger, herunder enhver anden anvendelse heraf.

↓ 2014/41/EU, betragtning 23
(tilpasset)
⇒ nyt

- (32) Udgifter, der opstår på fuldbyrdelsesstatens område i forbindelse med fuldbyrdelsen af en europæisk efterforskningskendelse ⇨ eller en europæisk fjerndeltagelseskendelse ⇨, afholdes udelukkende af denne stat i overensstemmelse med det almindelige princip om gensidig anerkendelse. Fuldbyrdelsen af en europæisk efterforskningskendelse ⇨ eller en europæisk fjerndeltagelseskendelse ⇨ kan imidlertid medføre ekstraordinært høje omkostninger for fuldbyrdelsesstaten. Sådanne ekstraordinært høje omkostninger kan for eksempel ☒ i tilfælde af en europæisk efterforskningskendelse ☒ være komplekse ekspertudtalelser eller omfattende politiaktioner eller overvågningsaktiviteter over en lang periode ⇨ eller i tilfælde af en europæisk fjerndeltagelseskendelse opstå som følge af tilrettelæggelsen af et stort antal fjernafhøringer ⇨ . Dette bør ikke hæmme fuldbyrdelsen af en europæisk efterforskningskendelse ⇨ eller en europæisk fjerndeltagelseskendelse ⇨, og udstedelses☒ myndigheden ☒ og fuldbyrdelses☒ myndigheden ☒ bør søge at fastslå, hvilke omkostninger der kan anses for at være ekstraordinært høje. Omkostningsspørgsmålet kan gøres til genstand for høringer mellem udstedelses- og fuldbyrdelsesstaten, og det anbefales, at dette spørgsmål ☒ spørgsmålet ☒ løses i høringsfasen. Som en sidste udvej kan udstedelsesmyndigheden beslutte at trække den europæiske efterforskningskendelse ⇨ eller den europæiske fjerndeltagelseskendelse ⇨ tilbage eller at opretholde den, og den del af omkostningerne, som fuldbyrdelsesstaten anser for at være både ekstraordinært høje og absolut nødvendige i forbindelse med en sag, bør dækkes af udstedelsesstaten. ☒ I tilfælde af en europæisk efterforskningskendelse bør ☒ den ~~Den~~ givne mekanisme ikke udgøre en yderligere grund til afslag og bør under ingen omstændigheder misbruges på en sådan måde, at fuldbyrdelsen af den europæiske efterforskningskendelse forsinkes eller hindres.

↓ 2014/41/EU, betragtning 24
(tilpasset)
⇒ nyt

- (33) Den europæiske efterforskningskendelse fastsætter en enkelt ordning for bevisoptagelse. Supplerende regler er dog nødvendige for visse typer efterforskningsforanstaltninger, der bør anføres i den europæiske efterforskningskendelse, som f.eks. midlertidig overførsel af frihedsberøvede personer, afhøring ved hjælp af video- eller telefonkonference, indhentning af oplysninger vedrørende bankkonti eller banktransaktioner, kontrollerede leverancer, ~~eller~~ diskrete undersøgelser, ⇨ overvågning eller brug af tekniske optagelsesanordninger ⇨ . Efterforskningsforanstaltninger, der medfører indsamling af bevismateriale i realtid, løbende og over en vis periode, ⇨ samt grænseoverskridende overvågning ⇨ bør være omfattet af den europæiske efterforskningskendelse, men praktiske ordninger bør, når

det er nødvendigt, aftales mellem udstedelses- og fuldbyrdelsesstaten for at tage højde for forskellene mellem den nationale lovgivning i disse stater.

↓ 2014/41/EU, betragtning 25
(tilpasset)
⇒ nyt

- (34) ~~Dette~~ ☒ Afsnit II i dette ☒ direktiv indeholder regler om udførelsen af en efterforskningsforanstaltning på alle trin i en straffesag, herunder selve retssagen, ~~om~~ ☒ i de tilfælde, hvor det er ☒ nødvendigt med deltagelse af den pågældende med henblik på indsamling af bevismateriale. En europæisk efterforskningskendelse kan f.eks. udstedes med henblik på midlertidig overførsel af den pågældende til udstedelsesstaten eller på gennemførelse af en afhøring via videokonference⁶¹. ⇒ for så vidt som nævnte foranstaltning har et bevisformål, og dens fuldbyrdelse ikke går ud over, hvad der er nødvendigt for at indsamle bevismateriale. ⇐ Hvis den pågældende imidlertid skal overføres til en anden medlemsstat til strafferetlig forfølgelse, herunder indbringelse for retten med henblik på en retssag, bør der udstedes en europæisk arrestordre i overensstemmelse med Rådets rammeafgørelse 2002/584/RIA⁶¹.

↓ 2014/41/EU, betragtning 26
⇒ nyt

- (35) Med henblik på en forholdsmæssigt afpasset anvendelse af en europæisk arrestordre bør udstedelsesmyndigheden overveje, om en europæisk efterforskningskendelse ⇒ eller en europæisk fjerndeltagelseskendelse ⇐ vil være et effektivt og forholdsmæssigt middel i en straffesag. Udstedelsesmyndigheden bør især overveje, om udstedelse af en europæisk efterforskningskendelse med henblik på at afhøre en mistænkt eller tiltalt via videokonference ⇒ eller en europæisk fjerndeltagelseskendelse, der giver den mistænkte eller tiltalte mulighed for fjerndeltagelse i strafferetlige retsmøder, ⇐ kunne være et effektivt alternativ.

↓ 2014/41/EU, betragtning 27
(tilpasset)

- (36) En europæisk efterforskningskendelse kan udstedes for at fremskaffe bevismateriale om konti, uanset arten, som den person, der er genstand for en straffesag, måtte have i en bank eller anden finansiel institution. ~~Denne~~ ☒ Nævnte ☒ mulighed skal forstås bredt som omfattende ikke kun mistænkte eller tiltalte, men også enhver anden person, om hvem de kompetente myndigheder under straffesagen finder sådanne oplysninger påkrævede.

⁶¹ Rådets rammeafgørelse 2002/584/RIA af 13. juni 2002 om den europæiske arrestordre og om procedurerne for overgivelse mellem medlemsstaterne (EFT L 190 af 18.7.2002, s. 1, ELI: http://data.europa.eu/eli/dec_framw/2002/584/oj).

↓ 2014/41/EU, betragtning 28
(tilpasset)

- (37) Når der i dette direktiv henvises til finansielle institutioner, bør ~~dette~~ ☒ nævnte ☒ udtryk forstås i overensstemmelse med den relevante definition i artikel 3 i Europa-Parlamentets og Rådets ~~direktiv (EU) 2015/849~~~~direktiv 2005/60/EF~~⁶².
-

↓ 2014/41/EU, betragtning 29

- (38) Når der udstedes en europæisk efterforskningskendelse for at få "oplysninger" om en nærmere angivet konto, bør "oplysninger" defineres som omfattende mindst kontoindehaverens navn og adresse, enkeltheder om enhver fuldmagt til kontoen samt alle andre enkeltheder eller dokumenter, som kontoindehaveren fremlagde, da kontoen blev åbnet, og som banken stadig er i besiddelse af.
-

↓ nyt

- (39) Den europæiske efterforskningskendelse dækker grænseoverskridende overvågning som en efterforskningsforanstaltning, der iværksættes med det primære formål at indsamle bevismateriale til straffesager og indebærer registrering af lydoptagelser, billedoptagelser eller andre optagelser ved hjælp af tekniske midler, der drives af retshåndhævelsespersonale. Konventionen om gennemførelse af Schengenaftalen⁴ finder fortsat anvendelse på grænseoverskridende overvågning, der finder sted inden for rammerne af det operationelle politisamarbejde. Hvilket retligt instrument, der finder anvendelse, bør bestemmes på grundlag af foranstaltningens primære formål. Navnlig hvis der beordres eller tillades overvågning i forbindelse med straffesager med henblik på fremskaffelse af bevismateriale, bør denne overvågning udføres i henhold til dette direktiv. Hvis der er tvivl om, hvilket instrument der finder anvendelse, bør de kompetente myndigheder i udstedelsesstaten og fuldbyrdesstaten straks høre hinanden.
- (40) For at sikre en effektiv strafferetlig efterforskning bør de kompetente myndigheder på strengt regulerede betingelser kunne fortsætte overvågningsforanstaltningerne på en anden medlemsstats område, hvis dette er nødvendigt for at undgå at bringe indsamlingen af bevismateriale i fare. En sådan grænseoverskridende overvågning bør ikke medføre, at embedsmænd fra udstedelsesstaten udøver tvangs- eller håndhævelsesbeføjelser på fuldbyrdesstatens område. Grænseoverskridende overvågning bør fortsat være underlagt fuldbyrdesstatens kontrol, og denne bør bevare beføjelsen til at fastsætte de gældende betingelser, kræve overdragelse af operationen til sine egne myndigheder eller give afslag på fortsættelse, hvis foranstaltningen ikke ville være tilladt i en lignende national sag. Den undtagelse, der tillader fortsættelse af overvågningen i behørigt begrundede hastesituationer, bør

⁶² Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2015/849 af 20. maj 2015 om forebyggende foranstaltninger mod anvendelse af det finansielle system til hvidvask af penge eller finansiering af terrorisme, om ændring af Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 648/2012 og om ophævelse af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2005/60/EF samt Kommissionens direktiv 2006/70/EF (EUT L 141 af , s. 73, ELI: <http://data.europa.eu/eli/dir/2015/849/oj>).

⁶³ ~~Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2005/60/EF af 26. oktober 2005 om forebyggende foranstaltninger mod anvendelse af det finansielle system til hvidvaskning af penge og finansiering af terrorisme (EUT L 309 af 25.11.2005, s. 15).~~

fortolkes strengt og kun anvendes, når det ikke er muligt at fremsende en europæisk efterforskningskendelse på forhånd uden at bringe foranstaltningen i fare. Da sådanne sager har hastende karakter, er det op til hver enkelt medlemsstat at udpege den myndighed, der har kompetence til at modtage og behandle hasteunderretninger om grænseoverskridende overvågning. En sådan myndighed kan være en judiciel myndighed, en retshåndhævende myndighed eller en central myndighed i overensstemmelse med national lovgivning. Medlemsstaterne bør sikre, at de således udpegede myndigheder er til rådighed og i stand til at behandle sådanne underretninger 24 timer i døgnet, 7 dage om ugen.

↓ 2014/41/EU, betragtning 30
⇒ nyt

- (41) ⇒ For at sikre en effektiv og teknologineutral anvendelse af reglerne for aflytning af telekommunikation i henhold til dette direktiv bør begrebet "telekommunikation" fortolkes bredt. Det bør omfatte al kommunikation, der fremsendes ved hjælp af elektroniske kommunikationsnet eller elektroniske kommunikationstjenester som defineret i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2018/1972⁶⁴. Henvisningen til definitionerne i direktiv (EU) 2018/1972 sikrer, at nærværende direktiv fortsat er i overensstemmelse med udviklingen inden for elektronisk kommunikationsteknologi, og forhindrer, at medlemsstaterne fortolker begrebet forskelligt som følge af den teknologiske udvikling. ⇐ Mulighederne for samarbejde i henhold til dette direktiv om aflytning af telekommunikation bør ikke begrænses til telekommunikationens indhold, men også omfatte indsamling af trafik- og lokaliseringsdata i tilknytning til sådan telekommunikation for således at give de kompetente myndigheder mulighed for at udstede en europæisk efterforskningskendelse med henblik på at indhente mindre indgribende oplysninger om telekommunikation. En europæisk efterforskningskendelse, der udstedes med henblik på at indhente historiske trafik- og lokaliseringsdata vedrørende telekommunikation, bør behandles i henhold til den generelle ordning, der finder anvendelse på fuldbyrdelse af den europæiske efterforskningskendelse og kan afhængigt af fuldbyrdesstatens lovgivning betragtes som en indgribende efterforskningsforanstaltning.

↓ 2014/41/EU, betragtning 31

- (42) Hvis flere medlemsstater kan yde den nødvendige tekniske assistance, bør den europæiske efterforskningskendelse kun sendes til en af dem, og den medlemsstat, hvor den pågældende person befinder sig, bør prioriteres højest. De medlemsstater, hvor den person, der er genstand for aflytningen, befinder sig, og hvis tekniske assistance ikke er nødvendig for at udføre aflytningen, bør underrettes derom i overensstemmelse med dette direktiv. Modtages der derimod teknisk assistance fra mere end én medlemsstat, kan der sendes en europæisk efterforskningskendelse til mere end én fuldbyrdesstat.

⁶⁴

Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2018/1972 af 11 december 2018 om oprettelse af en europæisk kodeks for elektronisk kommunikation (EUT L 321 af 17.12.2018, s. 36, ELI: <http://data.europa.eu/eli/dir/2018/1972/oj>).

↓ 2014/41/EU, betragtning 32

- (43) I en europæisk efterforskningskendelse, der indeholder en anmodning om aflytning af telekommunikation, bør udstedelsesmyndigheden give fuldbyrdelsesmyndigheden fyldestgørende oplysninger såsom de nærmere omstændigheder om den igangværende strafferetlige efterforskning, således at fuldbyrdelsesmyndigheden kan vurdere, om denne efterforskningsforanstaltning ville være tilladt i en tilsvarende national sag.
-

↓ 2014/41/EU, betragtning 33
(tilpasset)

- (44) Medlemsstaterne bør tage hensyn til vigtigheden af at sikre, at teknisk assistance kan ydes af en tjenesteudbyder, der driver offentligt tilgængelige telekommunikationsnet og ☒ leverer ☒ -tjenester på den pågældende medlemsstats område, for at lette samarbejdet om dette ~~instrument~~ ☒ direktiv ☒ i forbindelse med lovlig aflytning af telekommunikation.
-

↓ 2014/41/EU, betragtning 34
(tilpasset)

- (45) ~~Dette direktiv~~ ☒ Den europæiske efterforskningskendelse ☒ omhandler på grund af sit anvendelsesområde kun foreløbige foranstaltninger med henblik på indsamling af bevismateriale. Det skal i den forbindelse understreges, at enhver genstand, herunder finansielle aktiver, kan være genstand for flere foreløbige foranstaltninger under en straffesag, ikke blot med henblik på indsamling af bevismateriale, men også med henblik på konfiskation. Det er ikke altid let at skelne mellem de to formål med en foreløbig foranstaltning, og formålet med den foreløbige foranstaltning kan ændre sig under sagens forløb. Det er derfor afgørende, at der bibeholdes et velfungerende forhold mellem de forskellige instrumenter, der finder anvendelse på dette område. Af samme grund bør vurderingen af, om en genstand skal anvendes som bevismateriale og derfor være genstand for en europæisk efterforskningskendelse, endvidere overlades til udstedelsesmyndigheden.
-

↓ nyt

- (46) Hvis en teknisk optagelsesanordning, der er lovligt godkendt i en medlemsstat, føres ind på en anden medlemsstats område, og denne anden medlemsstats tekniske assistance ikke er påkrævet, bør en underretningsmekanisme sætte de kompetente myndigheder i denne anden medlemsstat i stand til inden for en kort frist at vurdere, om fortsat anvendelse af anordningen ville være tilladt i en tilsvarende national sag, og, hvis det er relevant, at gøre indsigelse mod den fortsatte anvendelse heraf eller fastsætte betingelserne for anvendelsen af det materiale, der fremskaffes. Overførsel af data, der er indsamlet af sådanne anordninger via elektroniske kommunikationsnet eller -tjenester med henblik på lagring af sådanne data, bør ikke i sig selv betyde, at foranstaltningen kategoriseres som aflytning af telekommunikation. Foranstaltningen bør kun kategoriseres som aflytning af telekommunikation, hvis den specifikt er rettet mod erhvervelse af kommunikation, der sendes gennem sådanne net eller tjenester. Hvis der ikke gøres indsigelse inden for den fastsatte frist, bør foranstaltningen fortsat kunne gennemføres i den anmeldte periode. Denne mekanisme finder anvendelse

inden for rammerne af dette direktiv og berører ikke anvendelsen af konventionen om gennemførelse af Schengenaftalen på grænseoverskridende overvågning, der udføres med henblik på operationelt politisamarbejde. Valget af, hvilket instrument der skal anvendes, afhænger af foranstaltningens primære formål og ikke af de anvendte tekniske midler.

- (47) Udstedelsesmyndigheden må kun udstede en europæisk fjerndeltagelseskendelse, hvis den pågældende person på tidspunktet for den eller de planlagte afhøringer er tilbageholdt, har bopæl eller midlertidigt opholder sig i fuldbyrdelsesstaten af begrundede årsager, der er til hinder for vedkommendes fysiske tilstedeværelse i udstedelsesstaten, og hvis udstedelsesmyndigheden finder det hensigtsmæssigt og rimeligt i lyset af sagens særlige omstændigheder. Medmindre en europæisk fjerndeltagelseskendelse udstedes efter anmodning fra den pågældende person, skal nævnte person give sit samtykke til fjerndeltagelse. Samtykket skal være frivilligt, specifikt, informeret og utvetydigt angive, at personen er indforstået med sin fjerndeltagelse i den eller de pågældende afhøringer. Det bør med henblik herpå sikres, at den pågældende person informeres om de rettigheder, som vedkommende har, og har adgang til en advokat, inden der anmodes om vedkommendes samtykke.
- (48) Det er op til udstedelsesmyndigheden på grundlag af de oplysninger, den har fået forelagt, at vurdere, om der er rimelig grund til at antage, at den mistænkte, tiltalte eller ofret har bopæl i fuldbyrdelsesstaten, og om det vil være hensigtsmæssigt og rimeligt for den pågældende person at fjerndeltage i den eller de pågældende afhøringer på dette grundlag. Hvis der kun foreligger begrænsede oplysninger, bør en sådan vurdering være genstand for høringer mellem udstedelsesmyndigheden og fuldbyrdelsesmyndigheden med henblik på at bekræfte den mistænkte, den tiltalte eller ofrets bopæl i den anmodede stat og for at indkalde vedkommende til den eller de pågældende afhøringer. For så vidt angår vurderingen af opholdssted er der forskellige objektive omstændigheder, der kunne tyde på, at den pågældende person har etableret sit sædvanlige interessecenter i en bestemt medlemsstat eller har til hensigt at gøre dette på tidspunktet for den eller de pågældende afhøringer, og som kunne være relevante. Der kan være rimelig grund til at antage, at en person har bopæl i fuldbyrdelsesstaten, navnlig hvis en person er registreret som bosiddende i fuldbyrdelsesstaten ved at være i besiddelse af et identitetskort eller en opholdstilladelse eller være registreret i et officielt bopælsregister. Hvis den pågældende person ikke er registreret i fuldbyrdelsesstaten, kan en persons bopæl fremgå af den omstændighed, at vedkommende har givet udtryk for sin hensigt om at bosætte sig i nævnte medlemsstat, eller at vedkommende efter en stabil periode med ophold i nævnte medlemsstat har skabt en vis tilknytning til medlemsstaten, der er lige så tæt, som hvis der er etableret en formel bopæl i medlemsstaten. Med henblik på at afgøre, om der i en konkret situation foreligger en tilstrækkelig tilknytning mellem den pågældende person og fuldbyrdelsesstaten, som giver rimelig grund til at antage, at vedkommende har bopæl i nævnte medlemsstat, skal der tages hensyn til forskellige objektive forhold, der kendetegner vedkommendes situation, herunder navnlig varigheden, arten og betingelserne for vedkommendes tilstedeværelse i fuldbyrdelsesstaten eller den familiemæssige eller økonomiske tilknytning, som vedkommende har til den anmodede stat. Et indregistreret køretøj, en bankkonto, det forhold, at personens ophold i fuldbyrdelsesstaten har været uafbrudt, eller andre objektive faktorer kan være relevant med henblik på at fastslå, om der er rimelig grund til at antage, at den pågældende person har bopæl i fuldbyrdelsesstaten. Et kort besøg, en ferie, herunder i sommerhus, eller et tilsvarende ophold i fuldbyrdelsesstaten uden

yderligere væsentlig tilknytning er ikke nok til at udgøre en bopæl i denne medlemsstat.

- (49) Hvis det konstateres, at den mistænkte eller tiltalte eller ofret for kriminalitet ikke har bopæl, men kun opholder sig midlertidigt i fuldbyrdsstaten, bør udstedelsesmyndigheden vurdere, om der er begrundede årsager til, at vedkommende ikke er fysisk til stede under de pågældende afhøringer. Hvis nævnte oplysninger ikke kan udledes af det materiale, som retten råder over, påhviler det den pågældende person eller dennes advokat at forelægge udstedelsesmyndigheden eventuelle begrundede årsager til ikke at deltage personligt i retsmøderne. Dette omfatter situationer, hvor en person ikke har en væsentlig tilknytning til fuldbyrdsstaten, der kan betragtes som bopæl, men opholder sig midlertidigt i fuldbyrdsstaten.
- (50) I behørigt begrundede og ekstraordinære situationer kan det være nødvendigt at kræve fjerndeltagelse uden forudgående samtykke fra den pågældende person, navnlig hvis der opstår åbenlyse risici for den offentlige sikkerhed eller folkesundheden, som må anses for at være reelle og aktuelle eller forudsigelige, og hvis udsættelse af de pågældende afhøringer eller suspension af sagen, f.eks. på grund af den mistænkte eller tiltaltes fravær, ville være i strid med en effektiv og korrekt retspleje. Anvendelsen af en sådan undtagelse bør fortsat være strengt begrænset til de situationer, hvor det er nødvendigt, og være underlagt passende garantier for at sikre, at den ikke har en negativ indvirkning på en retfærdig rettergang eller retten til et forsvar.
- (51) Ved vurderingen af, om der skal udstedes en europæisk fjerndeltagelseskendelse, bør udstedelsesmyndigheden kontrollere, at alle betingelserne i dette direktiv er opfyldt. Den kan desuden overveje, hvorvidt det i betragtning af sagens omstændigheder ville være umuligt, uhensigtsmæssigt eller urimeligt at udstede en europæisk arrestordre i henhold til rammeafgørelse 2002/584/RIA. Dette ville navnlig være tilfældet, hvis den pågældende lovovertrædelse ikke når den strafferamme, der er fastsat i nævnte rammeafgørelses artikel 2, stk. 1, eller hvis udstedelse af en europæisk arrestordre ikke ville være nødvendig eller rimelig, fordi en europæisk fjerndeltagelseskendelse kan anses for at være tilstrækkelig til at sikre den pågældende persons deltagelse i den eller de afhøringer, som den vedrører. Udstedelsesmyndigheden kan også tage hensyn til situationer, hvor den mistænkte eller tiltaltes tilstedeværelse under afhøringen er obligatorisk, men overgivelsen er blevet udsat på ubestemt tid af tungtvejende humanitære årsager i henhold til artikel 23, stk. 4, i rammeafgørelse 2002/584/RIA, eller hvor den pågældende person er frihedsberøvet i fuldbyrdsstaten eller er omfattet af en alternativ foranstaltning, der kræver vedkommendes tilbageholdelse på nævnte stats område, og midlertidig overgivelse i henhold til nævnte rammeafgørelses artikel 24, stk. 2, ikke er mulig eller hensigtsmæssig.
- (52) Når der træffes afgørelse om, hvorvidt det er hensigtsmæssigt at udstede en europæisk fjerndeltagelseskendelse, bør udstedelsesmyndigheden også kunne tage hensyn til andre omstændigheder, der er relevante for en effektiv og korrekt retspleje. Den kan navnlig overveje, om straffesagen ellers ville skulle gennemføres uden den mistænkte eller tiltaltes tilstedeværelse, eller om en overførsel af retsforfølgning i straffesager i henhold til Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2024/3011⁶⁵ ville være mulig eller ville tjene en effektiv og korrekt retspleje. Udstedelsesmyndigheden kan

⁶⁵ Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2024/3011 af 27. november 2024 om overførsel af retsforfølgning i straffesager (EUT L, 2024/3011, 27.11.2024, ELI: <http://data.europa.eu/eli/reg/2024/3011/oj>).

også tage hensyn til ofrets interesser, herunder vedkommendes særlige behov for beskyttelse i overensstemmelse med artikel 23 i direktiv 2012/29/EU. Desuden kan udstedelsesmyndigheden tage hensyn til lovovertrædelsens grovhed eller art eller sagens kompleksitet for at vurdere, om en europæisk fjerndeltagelseskendelse vil være hensigtsmæssig i en bestemt sag.

- (53) Grundene til at afslå på fuldbyrdelse af grænseoverskridende foranstaltninger bør fortsat være begrænsede og ikke underminere effektiviteten af det retlige samarbejde. Udstedelsesmyndigheden og fuldbyrdesmyndigheden bør arbejde tæt sammen og høre hinanden, inden de træffer afgørelse om at give afslag på anerkendelse eller fuldbyrdelse af en europæisk efterforskningskendelse eller en europæisk fjerndeltagelseskendelse.
- (54) Fuldbyrdesmyndigheden bør kunne afslå fuldbyrdelse af en europæisk fjerndeltagelseskendelse i ekstraordinære situationer på grundlag af en vurdering fra sag til sag, hvis fuldbyrdelsen af fjerndeltagelseskendelsen ville pålægge dens retssystem en uforholdsmæssigt stor byrde, som i unødigt grad ville kunne forsinke, forstyrre eller umuliggøre en korrekt gennemførelse af dens egen retspleje, og hvis sådanne konsekvenser ikke ville kunne afbødes ved hjælp af et samarbejde og specifikke praktiske aftaler med udstedelsesmyndigheden.
- (55) Fjernafhøringer bør være underlagt udstedelsesstatens lovgivning. Udstedelsesmyndigheden og fuldbyrdesmyndigheden bør aftale de praktiske ordninger for fuldbyrdelsen af den europæiske fjerndeltagelseskendelse. Det er nødvendigt med en klar ansvarsfordeling mellem disse myndigheder for at sikre en korrekt afvikling af afhøringen, retssikkerheden og den pågældende persons effektive udøvelse af sine proceduremæssige rettigheder. Fuldbyrdesmyndigheden bør lette den praktiske tilrettelæggelse af afhøringen på sit område og sikre, at den pågældende person kan udøve sine rettigheder i forbindelse med fuldbyrdelsen af den europæiske fjerndeltagelseskendelse. Udstedelsesmyndigheden bør fortsat være ansvarlig for gennemførelsen af sagen og for at sikre den pågældende persons effektive deltagelse og udøvelse af relevante rettigheder i overensstemmelse med udstedelsesstatens lovgivning. Udstedelsesmyndigheden kan kræve, at fuldbyrdesmyndigheden overholder visse formaliteter og procedurer ved fuldbyrdelsen af den europæiske fjerndeltagelseskendelse, som f.eks. specifikke krav om at indkalde personen til at give møde ved den eller de pågældende fjernafhøringer eller om at give den pågældende person de oplysninger, der specifikt kræves i henhold til udstedelsesstatens lovgivning.
- (56) Af hensyn til retssikkerheden og for at undgå unødige afbrydelser af straffesager bør konsekvenserne af, at den pågældende person ikke giver møde ved fjerndeltagelse i en afhøring efter at være blevet behørigt indkaldt af fuldbyrdesstatens myndigheder, være underlagt udstedelsesstatens lovgivning, således som det er tilfældet i en national sag. Afhængigt af sagens omstændigheder kan sådanne konsekvenser omfatte udsættelse af afhøringen, tilbagetrækning af den europæiske fjerndeltagelseskendelse eller en videreførelse af sagen i overensstemmelse med udstedelsesstatens gældende procedureregler. Anvendelsen af sådanne regler bør fortsat være underlagt overholdelsen af EU-retten og de grundlæggende rettigheder, navnlig mistænktens og tiltaltes ret til at være til stede under retssagen som fastsat i direktiv (EU) 2016/343.
- (57) Fuldbyrdesmyndigheden bør udarbejde et protokollat og notere de relevante oplysninger vedrørende fuldbyrdelsen af den europæiske fjerndeltagelseskendelse for at sikre offentlighed, gennemsigtighed, ansvarlighed og, hvor det er relevant,

anvendelsen af retsmidler. Sådanne notater skal, når de er fremsendt til udstedelsesmyndigheden, indgå i det nationale dossier.

- (58) For at sikre en retfærdig rettergang i straffesager og en effektiv udøvelse af de rettigheder, der gælder for den mistænkte eller tiltalte, der er berørt af den europæiske fjerndeltagelseskendelse, bør udstedelsesmyndigheden sikre, at den pågældende person repræsenteres af en befuldmægtiget advokat i udstedelsesstaten, som er fysisk til stede under den eller de pågældende afhøringer. Advokatens fysiske tilstedeværelse i retssalen er afgørende for at sikre, at den pågældende mistænkte eller tiltalte på effektiv vis kan udøve de proceduremæssige rettigheder, vedkommende har i henhold til udstedelsesstatens lovgivning og EU-retten. Ofre for kriminalitet bør repræsenteres i overensstemmelse med de relevante bestemmelser i den nationale lovgivning og EU-retten. Der bør være passende tekniske og praktiske ordninger til rådighed for at muliggøre sikker, fortrolig og effektiv kommunikation mellem den advokat, der er til stede i udstedelsesstaten, og den person, der fjerndeltager i den eller de pågældende afhøringer.
- (59) For at undgå risikoen for sekundær og gentagen viktimisering af ofre for kriminalitet bør alle afhøringer, der foretages inden for rammerne af en europæisk fjerndeltagelseskendelse, gennemføres på en måde, der respekterer ofrenes individuelle behov. Ofre har ret til at modtage følelsesmæssig støtte i overensstemmelse med Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2012/29/EU. Med henblik herpå bør fuldbyrdelsesmyndigheden sikre, at der er adgang til denne form for støtte under hele forløbet for fuldbyrdelsen af en europæisk fjerndeltagelseskendelse. Medlemsstaterne bør udpege de myndigheder eller tjenester, der er ansvarlige for at yde en sådan støtte.
- (60) Fjerndeltagelse i et strafferetligt retsmøde i henhold til en fjerndeltagelseskendelse bør på ingen måde reducere det beskyttelsesniveau, som personer, der er involveret i straffesager, er omfattet af, og bør foregå under behørig hensyntagen til behovet for at sikre en retfærdig rettergang, ligestilling af parterne og en effektiv udøvelse af retten til et forsvar. Sådanne personer bør på effektiv vis kunne udøve de proceduremæssige rettigheder, der finder anvendelse i straffesager i henhold til EU-retten og udstedelsesstatens og fuldbyrdelsesstatens nationale lovgivning i overensstemmelse med de ordninger, der er omhandlet i dette direktivs afsnit III, uanset om der er tale om fysisk deltagelse eller fjerndeltagelse.
- (61) Den effektive udøvelse af proceduremæssige rettigheder i forbindelse med fjerndeltagelse bør ikke være begrænset til selve afholdelsen og varigheden af den eller de pågældende afhøringer. Personer, der fjerndeltager, bør kunne udøve alle rettigheder i den sag, som den europæiske fjerndeltagelseskendelse vedrører, såsom indgivelse af anmodninger som forberedelse til den eller de pågældende afhøringer, adgang til sagsakterne og alle andre proceduremæssige rettigheder, som de har i henhold til EU-retten og udstedelsesstatens lovgivning, på betingelser, der så vidt muligt svarer til dem, der finder anvendelse i tilfælde af fysisk deltagelse.
- (62) For fuldt ud at sikre deres ret til at være fysisk til stede under retssagen, bør personer, der har givet samtykke til eller anmodet om fjerndeltagelse, bevare muligheden for at vende tilbage til fysisk deltagelse, hvis de ønsker det. I sådanne tilfælde bør den europæiske fjerndeltagelseskendelse trækkes tilbage.
- (63) Personer, der er berørt af en europæisk fjerndeltagelseskendelse, bør have adgang til effektive retsmidler i overensstemmelse med artikel 47 i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder, både i udstedelsesstaten og i

fuldbyrdesstaten, hvis udstedelsen, anerkendelsen eller fuldbyrdelsen af den pågældende europæiske fjerndeltagelseskendelse forringer deres rettigheder. Når der udstedes en europæisk fjerndeltagelseskendelse uden den berørte persons samtykke, bør der desuden være adgang til effektiv domstolskontrol af afgørelsen om udstedelse af fjerndeltagelseskendelsen for at kontrollere, at de betingelser og garantier, der er fastsat i dette direktivs afsnit III, overholdes.

- (64) En retfærdig behandling af den sag, som den europæiske fjerndeltagelseskendelse vedrører, er tæt forbundet med pålideligheden og effektiviteten af de tekniske og praktiske betingelser, hvorunder den gennemføres. Afbrydelser af kommunikationen med retssalen og andre tekniske fejl, herunder afbrydelser og fejl, der påvirker fortroligheden eller effektiviteten af kommunikationen mellem advokaten og den berørte person, kan være til skade for en effektiv udøvelse af de proceduremæssige rettigheder og en retfærdig rettergang. Det bør derfor være muligt for den pågældende person at rejse sådanne spørgsmål over for udstedelsesmyndigheden eller de kompetente myndigheder i fuldbyrdesstaten, som bør underrette udstedelsesmyndigheden herom. Det er op til udstedelsesmyndigheden at påbyde passende afhjælpende foranstaltninger, hvis det er nødvendigt, herunder suspension, udsættelse eller gentagelse af den pågældende afhøring.
- (65) Hvis en mistænkt eller tiltalt har fjerndeltaget i sin retssag i henhold til en europæisk fjerndeltagelseskendelse, og sagen førte til domfældelse af den pågældende person, og vedkommende blev idømt frihedsstraf eller en anden frihedsberøvende foranstaltning, en konfiskationsforanstaltning eller en økonomisk sanktion eller anden tilsynsforanstaltning, er det vigtigt at sikre kontinuitet og et effektivt samarbejde ved hjælp af de relevante instrumenter for retligt samarbejde, der er til rådighed. Dette omfatter navnlig rammeafgørelse 2002/584/RIA om overgivelse med henblik på fuldbyrdelse af sanktionen, Rådets rammeafgørelse 2008/909/RIA⁶⁶ med henblik på anerkendelse af den endelige afgørelse vedrørende personen i fuldbyrdesstaten og overtagelse af sanktionen samt Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2018/1805⁶⁷ med henblik på anerkendelse af afgørelser om konfiskation. I sådanne situationer bør udstedelsesstaten og fuldbyrdesstaten være i tæt kontakt for at sikre, at der i det specifikke tilfælde træffes de nødvendige foreløbige foranstaltninger i afventning af modtagelsen og fuldbyrdelsen af anmodninger om retligt samarbejde efter idømmelsen af en sanktion. I tilfælde, hvor udstedelsesstaten agter at udstede en europæisk arrestordre, bør fuldbyrdesstaten i overensstemmelse med sin nationale lovgivning kunne træffe passende foreløbige foranstaltninger i afventning af modtagelsen og fuldbyrdelsen af den europæiske arrestordre. Sådanne foranstaltninger bør fortsat være rimelige og strengt begrænset til, hvad der er nødvendigt for at sikre, at den pågældende person forbliver på dens område med henblik på en effektiv fuldbyrdelse af den endelige afgørelse.
- (66) En korrekt anvendelse af dette direktiv forudsætter kommunikation mellem de kompetente myndigheder. De bør tilskyndes til at rådføre sig med hinanden, når det er hensigtsmæssigt for at fremme en gnidningsløs og effektiv anvendelse af dette

⁶⁶ Rådets rammeafgørelse 2008/909/RIA af 27. november 2008 om anvendelse af princippet om gensidig anerkendelse på domme i straffesager om idømmelse af frihedsstraffe eller frihedsberøvende foranstaltninger med henblik på fuldbyrdelse i Den Europæiske Union ([EUT L 327 af 5.12.2008, s. 27](#), ELI: http://data.europa.eu/eli/dec_framw/2008/909/oj).

⁶⁷ Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2018/1805 af 14. november 2018 om gensidig anerkendelse af afgørelser om indefrysning og afgørelser om konfiskation ([EUT L 303 af 28.11.2018, s. 1](#), ELI: <http://data.europa.eu/eli/reg/2018/1805/oj>).

direktiv, enten direkte eller, hvor det er relevant, via Den Europæiske Unions Agentur for Strafferetligt Samarbejde (Eurojust) oprettet ved Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2018/1727⁶⁸ eller Det Europæiske Retlige Netværk, der er reguleret ved Rådets afgørelse 2008/976/JHA⁶⁹. De kompetente myndigheder opfordres også til, hvor det er relevant, at anmode Eurojust om at påtage sig en koordinerende rolle inden for dets ansvarsområde for at støtte og koordinere grænseoverskridende efterforskningsforanstaltninger med henblik på indsamling af bevismateriale, navnlig kontrollerede leverancer, grænseoverskridende overvågning, diskrete efterforskninger eller aflytning af telekommunikation, i lyset af de specifikke koordineringsudfordringer, som sådanne foranstaltninger medfører, og den ekspertise, som Eurojust kan bidrage med i denne henseende. De kompetente myndigheder kan også anmode Eurojust om at lette fremsendelsen af europæiske efterforskningskendelser, europæiske fjerndeltagelseskendelser eller underretninger og anmodninger om samtykke til at anvende tidligere udvekslede oplysninger som bevismateriale.

- (67) For at sikre hurtig, direkte, interoperabel, pålidelig og sikker udveksling af data, bygge videre på de investeringer, der er foretaget indtil nu, og sikre overensstemmelse med andre EU-retsakter bør kommunikationen mellem myndigheder i henhold til dette direktiv som hovedregel foregå via det decentrale IT-system, der er oprettet ved forordning (EU) 2023/2844. Navnlig bør det decentrale IT-system som hovedregel anvendes til udveksling af den anmodningsformular, der er knyttet til henholdsvis den europæiske efterforskningskendelse og den europæiske fjerndeltagelseskendelse, samt til al anden officiel kommunikation mellem myndighederne i henhold til dette direktiv.
- (68) Når det i dette direktiv fastsættes, at en underretning kan foretages ved hjælp af "ethvert tilgængeligt middel" eller "ethvert passende middel", bør myndighederne have skønsbeføjelse med hensyn til, hvilken kommunikationsmetode der skal anvendes. Sådanne bestemmelser bør forstås således, at de udpeger situationer, hvor det muligvis ikke er hensigtsmæssigt at anvende det decentrale IT-system, der er omhandlet i forordning (EU) 2023/2844. I sådanne situationer bør myndighederne kunne anvende andre kommunikationsmidler, forudsat at udvekslingen af oplysninger finder sted på en sikker og pålidelig måde i overensstemmelse med nævnte forordning.
- (69) For at mindske den administrative byrde for de kompetente myndigheder og sikre en mere fuldstændig, pålidelig, konsekvent og rettidig statistisk rapportering bør den referencegennemførelsessoftware, som Kommissionen har udviklet, programmatisk indsamle de statistiske data, der er nødvendige til overvågningsformål, og sådanne data bør fremsendes til Kommissionen. Hvis medlemsstaterne vælger at anvende et nationalt IT-system i stedet for den referencegennemførelsessoftware, som Kommissionen har udviklet, kan et sådant system udstyres til programmatisk indsamling af nævnte data, og i så fald bør nævnte data fremsendes til Kommissionen. E-CODEX-konnektoren kan også udstyres med en funktion, der gør det muligt at hente relevante statistiske data.

⁶⁸ Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2018/1727 af 14. november 2018 om Den Europæiske Unions Agentur for Strafferetligt Samarbejde (Eurojust), og om erstatning og ophævelse af Rådets afgørelse 2002/187/RIA (EUT L 295 af 21.11.2018, s. 138, ELI: <http://data.europa.eu/eli/reg/2018/1727/oj>).

⁶⁹ Rådets afgørelse 2008/976/RIA af 16. december 2008 om Det Europæiske Retlige Netværk (EUT L 348 af 24.12.2008, s. 130, ELI: <http://data.europa.eu/eli/dec/2008/976/oj>).

↓ 2014/41/EU, betragtning 35
⇒ nyt

- (70) Når der henvises til gensidig retshjælp i relevante internationale instrumenter, som f.eks. konventioner, der er indgået inden for Europarådet ⇒ eller inden for De Forenede Nationer ⇐, er det underforstået, at dette direktiv har forrang frem for disse konventioner mellem de medlemsstater, der er bundet af nærværende direktiv.
-

↓ 2014/41/EU, betragtning 14

- (71) Når medlemsstaterne afgiver en erklæring om sprogordningen, opfordres de til foruden deres officielle sprog at medtage mindst ét sprog, der er almindeligt anvendt i Unionen.
-

↓ 2014/41/EU, betragtning 36

- (72) De kategorier af lovovertrædelser, der er opført på listen i bilag ~~IXD~~, bør fortolkes i overensstemmelse med fortolkningen i gældende retlige instrumenter om gensidig anerkendelse.
-

↓ 2014/41/EU, betragtning 37
(tilpasset)

~~I overensstemmelse med den fælles politiske erklæring af 28. september 2011 fra medlemsstaterne og Kommissionen om forklarende dokumenter⁷⁰ har medlemsstaterne forpligtet sig til i begrundede tilfælde at lade meddelelsen af gennemførelsesforanstaltninger ledsage af et eller flere dokumenter, der forklarer forholdet mellem et direktivs bestanddele og de tilsvarende dele i de nationale gennemførelsesinstrumenter. Med hensyn til dette direktiv finder Europa-Parlamentet og Rådet, at fremsendelsen af sådanne dokumenter er begrundet.~~

↓ 2014/41/EU betragtning 38
⇒ ny

- (73) Målet for dette direktiv, nemlig ~~gensidig anerkendelse af afgørelser truffet for at fremskaffe bevismateriale,~~ ⇒ procedurer for indsamling af bevismateriale i straffesager og procedure for mistænkte, tiltalte eller kriminalitetsofres fjerndeltagelse i strafferetlige retsmøder fra en anden medlemsstat via videokonference eller fjernkommunikationsteknologi, ⇐ kan ikke i tilstrækkelig grad opfyldes af medlemsstaterne, men kan på grund af handlingens omfang og virkninger bedre nås på EU-plan; Unionen kan derfor vedtage foranstaltninger i overensstemmelse med nærhedsprincippet, jf. artikel 5 i TEU. I overensstemmelse med proportionalitetsprincippet, jf. nævnte artikel, går direktivet ikke videre, end hvad der er nødvendigt for at nå ~~dette mål~~ ⇒ nævnte mål ⇐.

⁷⁰ EUT C 369 af 17.12.2011, s. 14.

↓ 2014/41/EU, betragtning 39
(tilpasset)
⇒ nyt

- (74) Dette direktiv respekterer de grundlæggende rettigheder og overholder de principper, der er fastsat i artikel 6 i TEU og i chartret, navnlig afsnit VI, i international lovgivning og internationale aftaler, som Unionen eller alle medlemsstaterne er parter i, herunder den europæiske konvention til beskyttelse af menneskerettigheder og grundlæggende frihedsrettigheder, og i medlemsstaternes forfatninger på deres respektive anvendelsesområder. Intet i dette direktiv må fortolkes som et forbud mod at afslå at fuldbyrde en europæisk efterforskningskendelse ~~⇒~~ eller en europæisk ~~fjerndeltagelseskendelse ⇐~~, hvis der er objektive grunde til at formode, at den europæiske ~~efterforskningskendelse ⇒~~ eller den europæiske ~~fjerndeltagelseskendelse ⇐~~ er udstedt med det formål at retsforfølge eller straffe en person på grund af den pågældendes køn, race eller etniske baggrund, religion, seksuelle orientering, nationalitet, sprog eller politiske overbevisning, eller at den pågældendes situation kan blive skadet af en af ~~disse~~ ~~⇒~~ nævnte ~~⇐~~ grunde.

↓ nyt

- (75) Behandling af personoplysninger i henhold til dette direktiv omfatter indsamling, udveksling og efterfølgende anvendelse samt videregivelse af relevante oplysninger og bevismateriale med henblik på at nå de mål, der er fastsat i artikel 82 i TEUF. Af hensyn til sammenhængen og den effektive beskyttelse af personoplysninger bør behandlingen af personoplysninger i henhold til dette direktiv foregå i overensstemmelse med Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2016/680⁷¹, medmindre behandlingen af personoplysninger foretages i forbindelse med sager som omhandlet i dette direktivs artikel 5, litra b) og c), og, i forbindelse med sådanne sager, litra d), hvor Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2016/679⁷² eventuelt finder anvendelse. Udstedelsesmyndigheden, fuldbyrdelsesmyndigheden samt andre myndigheder, der har kompetence til at udstede og modtage underretninger eller anmodninger om samtykke til at anvende tidligere udvekslede oplysninger som bevismateriale, bør betragtes som dataansvarlige med hensyn til behandlingen af personoplysninger i henhold til direktiv (EU) 2016/680 og forordning (EU) 2016/679. De centrale myndigheder kan yde administrativ støtte til disse kompetente myndigheder, og i det omfang de behandler personoplysninger på vegne af nævnte dataansvarlige, bør de betragtes som databehandlere for den pågældende dataansvarlige. For så vidt angår den behandling af personoplysninger, der foretages af Eurojust, bør Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2018/1725⁷³ samt de

⁷¹ Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2016/680 af 27. april 2016 om beskyttelse af fysiske personer i forbindelse med kompetente myndigheders behandling af personoplysninger med henblik på at forebygge, efterforske, afsløre eller retsforfølge strafbare handlinger eller fuldbyrde strafferetlige sanktioner og om fri udveksling af sådanne oplysninger og om ophævelse af Rådets rammeafgørelse 2008/977/RIA (EUT L 119 af 4.5.2016, s. 89., ELI: <http://data.europa.eu/eli/dir/2016/680/oj>).

⁷² Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2016/679 af 27. april 2016 om beskyttelse af fysiske personer i forbindelse med behandling af personoplysninger og om fri udveksling af sådanne oplysninger og om ophævelse af direktiv 95/46/EF (generel forordning om databeskyttelse) (EUT L 119 af 4.5.2016, s. 1, ELI: <http://data.europa.eu/eli/reg/2016/679/oj>).

⁷³ Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2018/1725 af 23. oktober 2018 om beskyttelse af fysiske personer i forbindelse med behandling af personoplysninger i Unionens institutioner, organer, kontorer og agenturer og om fri udveksling af sådanne oplysninger og om ophævelse af forordning (EF)

specifikke databeskyttelsesregler i forordning (EU) 2018/1727 finde anvendelse. For så vidt angår den behandling af personoplysninger, der foretages af Den Europæiske Anklagemyndighed (EPPO), der er oprettet ved Rådets forordning (EU) 2017/1939⁷⁴, bør forordning (EU) 2018/1725 finde anvendelse fra datoen for ikrafttrædelsen af de ændringer, der er foretaget af forordning (EU) 2017/1939, samt de specifikke databeskyttelsesregler i nævnte forordning.

↓ 2014/41/EU, betragtning 40

~~Beskyttelsen af fysiske personer i forbindelse med behandling af personoplysninger er en grundlæggende rettighed. I overensstemmelse med artikel 8, stk. 1, i chartret og artikel 16, stk. 1, i TEUF har enhver har ret til beskyttelse af personoplysninger om dem selv.~~

↓ 2014/41/EU, betragtning 41

~~Medlemsstaterne bør ved anvendelsen af dette direktiv foreskrive gennemsligtige politikker med hensyn til behandling af personoplysninger og sikre personers adgang til retsmidler til beskyttelse af deres personoplysninger.~~

↓ 2014/41/EU, betragtning 42

~~Personoplysninger, der tilvejebringes i henhold til dette direktiv, bør kun behandles, når det er nødvendigt og bør stå i et rimeligt forhold til formål, der er forenelige med forebyggelse, efterforskning, opdagelse eller retsforfølgelse af kriminalitet eller fuldbyrdelse af strafferetlige sanktioner samt udøvelse af retten til et forsvar. Kun autoriserede personer bør have adgang til oplysninger, der indeholder personoplysninger, der kan opnås gennem kontrolprocesser.~~

↓ 2014/41/EU, betragtning 43

~~I medfør af artikel 3 i protokol nr. 21 om Det Forenede Kongeriges og Irlands stilling for så vidt angår området med frihed, sikkerhed og retfærdighed, som er knyttet som bilag til TEU og til TEUF, har Det Forenede Kongerige givet meddelelse om, at det ønsker at deltage i vedtagelsen af dette direktiv.~~

↓ 2014/41/EU, betragtning 44

~~I medfør af artikel 1 og 2 og artikel 4a, stk. 1, i protokol nr. 21 om Det Forenede Kongeriges og Irlands stilling for så vidt angår området med frihed, sikkerhed og retfærdighed, som er knyttet som bilag til TEU og til TEUF, og med forbehold af protokollens artikel 4 deltager Irland ikke i vedtagelsen af dette direktiv, som ikke er bindende for og ikke finder anvendelse i Irland.~~

nr. 45/2001 og afgørelse nr. 1247/2002/EF ([EUT L 295 af 21.11.2018, s. 39](http://eur-lex.europa.eu/legal-content/DA/TXT/?uri=CELEX:32018L0295), ELI: <http://data.europa.eu/eli/reg/2018/1725/oj>).

⁷⁴ Rådets forordning (EU) 2017/1939 af 12. oktober 2017 om gennemførelse af et forstærket samarbejde om oprettelse af Den Europæiske Anklagemyndighed (EPPO) (EUT L 283 af 31.10.2017, s. 1, ELI: <http://data.europa.eu/eli/reg/2017/1939/oj>).

↴ nyt

- (76) [I medfør af artikel 3 i protokol nr. 21 om Det Forenede Kongeriges og Irlands stilling for så vidt angår området med frihed, sikkerhed og retfærdighed, der er knyttet som bilag til TEU og til TEUF, har Irland [ved skrivelse af ...] meddelt, at det ønsker at deltage i vedtagelsen og anvendelsen af dette direktiv.] ELLER [I medfør af artikel 1 og 2 i protokol nr. 21 om Det Forenede Kongeriges og Irlands stilling for så vidt angår området med frihed, sikkerhed og retfærdighed, der er knyttet som bilag til TEU og til TEUF, og med forbehold af artikel 4 i samme protokol deltager Irland ikke i vedtagelsen af dette direktiv, som ikke er bindende for og ikke finder anvendelse i Irland.]
-

↓ 2014/41/EU, betragtning 45

- (77) I medfør af artikel 1 og 2 i protokol nr. 22 om Danmarks stilling, der er knyttet som bilag til TEU og til TEUF, deltager Danmark ikke i vedtagelsen af dette direktiv, som ikke er bindende for og ikke finder anvendelse i Danmark.
-

↓ 2014/41/EU, betragtning 46
(tilpasset)

- (78) Den Europæiske Tilsynsførende for Databeskyttelse ☒ blev hørt i overensstemmelse med artikel 42, stk. 1, i forordning (EU) 2018/1725 og ☒ afgav udtalelse den ☒ [...] ☒ 5. oktober 2010⁷⁵ på grundlag af artikel 41, stk. 2, i Europa Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 45/2001⁷⁶ —
-

↴ nyt

- (79) Forpligtelsen til at gennemføre nærværende direktiv i national lovgivning bør kun omfatte de bestemmelser, hvori der er foretaget indholdsmæssige ændringer i forhold til det tidligere direktiv. Forpligtelsen til at gennemføre de bestemmelser, der er uændrede, følger af det tidligere direktiv.
- (80) Nærværende direktiv bør ikke berøre medlemsstaternes forpligtelser med hensyn til den frist for gennemførelse af direktivet i national lovgivning, der er fastsat i bilag X, del B —

⁷⁵ EUT C 355 af 29.12.2010, s. 1.

⁷⁶ Europa Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 45/2001 af 18. december 2000 om beskyttelse af fysiske personer i forbindelse med behandling af personoplysninger i fællesskabsinstitutionerne og organerne og om fri udveksling af sådanne oplysninger (EUT L 8 af 12.1.2001, s. 1).

VEDTAGET DETTE DIREKTIV:

AFSNIT I

ALMINDELIGE BESTEMMELSER

Artikel 1

Genstand

1. I dette direktiv fastsættes regler om:
 - (a) udstedelse, anerkendelse og fuldbyrdelse af europæiske efterforskningskendelser (EIO'er) med henblik på fremskaffelse af bevismateriale i straffesager, herunder med henblik på fremskaffelse af bevismateriale, som de kompetente myndigheder i fuldbyrdelsesstaten allerede er i besiddelse af
 - (b) udstedelse af hasteunderretninger om grænseoverskridende overvågning og underretninger om grænseoverskridende efterforskningsforanstaltninger, som ikke kræver teknisk assistance fra en anden medlemsstat, herunder den underrettede medlemsstats ret til at gøre indsigelse
 - (c) fremsættelse af anmodninger om samtykke til som bevismateriale at anvende oplysninger, der tidligere er udvekslet mellem retshåndhævende myndigheder eller spontant mellem judicielle myndigheder, og meddelelse af et sådant samtykke eller afslag herpå og
 - (d) udstedelse, anerkendelse og fuldbyrdelse af europæiske fjerndeltagelseskendelser (ERPO'er) med henblik på at få en mistænkt, en tiltalt eller et kriminalitetsoffer, der har status som part i en straffesag, til at fjerndeltage fra en anden medlemsstat i et eller flere strafferetlige retsmøder via videokonference eller anden fjernkommunikationsteknologi.
2. Dette direktiv indebærer ikke nogen ændring af forpligtelsen til at respektere de grundlæggende rettigheder og retsprincipper som fastsat i artikel 6 i TEU, herunder retten til et forsvar og en retfærdig rettergang for personer, der er berørt af straffesager, ligesom eventuelle forpligtelser, der påhviler de judicielle myndigheder i denne henseende, heller ikke berøres.
3. Dette direktivs afsnit III berører ikke retten til at være til stede under retssagen som fastsat i artikel 8, stk. 1, i direktiv (EU) 2016/343 eller i andre EU-retsakter på området retligt samarbejde i straffesager eller strafferetspleje.

Artikel 2

Definitioner

1. I dette direktiv forstås ved:

↓ 2014/41/EU (tilpasset)

⇒ nyt

- (a) "udstedelsesstat": den medlemsstat, hvori den europæiske efterforskningskendelse udstedes, ~~⇒ eller den medlemsstat, hvori den europæiske fjerndeltagelseskendelse udstedes~~ ⇐ ~~≡~~
- (b) "fuldbyrdesstat": den medlemsstat, der fuldbyrder den europæiske efterforskningskendelse, ~~⊗ i henhold til hvilken~~ ~~⊗~~ ~~og hvori~~ efterforskningsforanstaltningen skal udføres, ~~⇒ eller den medlemsstat, der fuldbyrder den europæiske fjerndeltagelseskendelse, og hvori den person, der er omfattet af den europæiske fjerndeltagelseskendelse, befinder sig~~ ⇐
- (c) "udstedelsesmyndighed":
- i) en dommer, domstol ~~⊗~~ eller ~~⊗~~ ~~undersøgelsesdommer~~ ~~eller en offentlig anklager~~, der er kompetent i den pågældende sag ~~eller~~
- ii) ~~⊗~~ en offentlig anklager, der er kompetent i den pågældende sag: ~~⊗~~

↓ nyt

- for så vidt angår den europæiske efterforskningskendelse, skal den - hvis national lovgivning kræver forudgående tilladelse fra en dommer, domstol eller undersøgelsesdommer til den pågældende efterforskningsforanstaltning, og der ikke er indhentet en sådan tilladelse i overensstemmelse med nationale procedurer inden fremsendelsen til fuldbyrdesmyndigheden - godkendes af en dommer, domstol eller undersøgelsesdommer, som skal kontrollere, at betingelserne for udstedelsen af en europæisk efterforskningskendelse i henhold til dette direktiv, navnlig betingelserne i artikel 7, stk. 1, er opfyldt
- for så vidt angår den europæiske fjerndeltagelseskendelse, skal den - før den fremsendes til fuldbyrdesmyndigheden og efter en undersøgelse af dens overensstemmelse med betingelserne i henhold til dette direktiv for udstedelse af en europæisk fjerndeltagelseskendelse - godkendes af en dommer, domstol, undersøgelsesdommer i udstedelsesstaten.

↓ 2014/41/EU (tilpasset)

⇒ nyt

- iii) ⇒ for så vidt angår den europæiske efterforskningskendelse, ⇨ enhver anden kompetent myndighed som defineret af udstedelsesstaten, der i den pågældende sag handler i sin egenskab af efterforskningsmyndighed i straffesager med kompetence til at indsamle bevismateriale i henhold til national ~~ret~~ ⊗ lovgivning ⊗ . Desuden skal den europæiske efterforskningskendelse, før den overføres til fuldbyrdelsesmyndigheden, efter en undersøgelse af dens overensstemmelse med betingelserne i henhold til dette direktiv for udstedelse af en europæisk efterforskningskendelse, navnlig betingelserne i artikel 7 ~~6~~, stk. 1, godkendes af en dommer, domstol, undersøgelsesdommer eller offentlig anklager i udstedelsesstaten. ⇒ Hvis national lovgivning kræver forudgående tilladelse fra en dommer, domstol eller undersøgelsesdommer til den pågældende efterforskningsforanstaltning, og der ikke er indhentet en sådan tilladelse i overensstemmelse med nationale procedurer, kan godkendelsen kun foretages af en dommer, domstol eller undersøgelsesdommer ⇨ ~~Når den europæiske efterforskningskendelse er blevet godkendt af en judiciel myndighed, kan denne myndighed også betragtes som en udstedelsesmyndighed med hensyn til fremsendelse af den europæiske efterforskningskendelse~~
- d) "fuldbyrdelsesmyndighed": en myndighed, der har kompetence til at anerkende en europæisk efterforskningskendelse og sikre fuldbyrdelsen heraf i overensstemmelse med dette direktiv og de procedurer, der finder anvendelse i en lignende national sag, ⇒ og en dommer, domstol eller undersøgelsesdommer, der har kompetence til at anerkende en europæisk fjerndeltagelseskendelse og sikre dens fuldbyrdelse i overensstemmelse med dette direktiv ⇨ . Sådanne procedurer kan kræve en tilladelse fra en domstol i fuldbyrdelsesstaten, når det er foreskrevet i dens nationale ⊗ lovgivning ⊗ ~~ret~~

↓ nyt

- (e) "efterforskende medlemsstat": en medlemsstat, hvori der er udstedt en underretning i overensstemmelse med artikel 33 eller 34
- (f) "underrettet medlemsstat": en medlemsstat, der modtager en underretning i overensstemmelse med artikel 33 eller 34, og hvis tekniske assistance ikke er nødvendig for udførelsen af efterforskningsforanstaltningen
- (g) "telekommunikation": enhver kommunikation, herunder både indholdet af kommunikationen og de tilhørende data, der sendes via elektroniske kommunikationsnet som defineret i artikel 2, nr. 1), i direktiv (EU) 2018/1972 eller elektroniske kommunikationstjenester som defineret i artikel 2, nr. 4), i nævnte direktiv
- (h) "decentralt IT-system": det decentrale IT-system som defineret i artikel 2, nr. 3), i forordning (EU) 2023/2844.

2. Hvis den europæiske efterforskningskendelse som omhandlet i stk. 1 er blevet godkendt af en judiciel myndighed, eller hvis den europæiske fjerndeltagelseskendelse er blevet godkendt af en dommer, domstol eller undersøgelsesdommer, kan nævnte myndighed også betragtes som en udstedelsesmyndighed med henblik på fremsendelsen af den europæiske efterforskningskendelse eller den europæiske fjerndeltagelseskendelse.

↓ 2014/41/EU (tilpasset)

⇒ nyt

⊠ AFSNIT II ⊠

⊠ GRÆNSEOVERSKRIDENDE SAMARBEJDE OM FREMSKAFFELSE AF BEVISMATERIALE I STRAFFESAGER ⊠

KAPITEL I

DEN EUROPÆISKE EFTERFORSKNINGSKENDELSE

Artikel ~~34~~

Pligten til at fuldbyrde den europæiske efterforskningskendelse

1. En europæisk efterforskningskendelse er en retsafgørelse, som er udstedt eller godkendt af en judiciel myndighed i ~~en medlemsstat~~ ("udstedelsesstaten") for at få en eller flere specifikke efterforskningsforanstaltninger udført i ~~en anden medlemsstat~~ ("fuldbyrdesstaten") med henblik på at fremskaffe bevismateriale i overensstemmelse med ⊠ dette afsnit og afsnit I, IV og V ⊠ ~~dette direktiv~~.
⇒ Hvis det er strengt nødvendigt for fuldbyrdelsen af sådanne efterforskningsforanstaltninger, kan udstedelsesmyndigheden også anmode om forkyndelse af procesdokumenter for den berørte person ⇐ .

Den europæiske efterforskningskendelse kan også udstedes for at fremskaffe bevismateriale, som de kompetente myndigheder i fuldbyrdesstaten allerede er i besiddelse af.

2. Medlemsstaterne fuldbyrder en europæisk efterforskningskendelse på grundlag af princippet om gensidig anerkendelse og i overensstemmelse med ⊠ dette afsnit og afsnit I, IV og V ⊠ ~~dette direktiv~~.
3. En mistænkt eller tiltalt eller en advokat på hans vegne kan anmode om udstedelse af en europæisk efterforskningskendelse inden for rammerne af retten til et forsvar i overensstemmelse med national strafferetspleje.

4. ~~Dette direktiv indebærer ikke nogen ændring af pligten til at respektere de grundlæggende rettigheder og retsprincipper som fastsat i artikel 6 i TEU, herunder retten til et forsvar for personer, der er anklaget i en straffesag, og eventuelle forpligtelser, der påhviler de judicielle myndigheder i denne henseende, berøres ikke.~~

Artikel ~~42~~

Den europæiske efterforskningskendelses anvendelsesområde

Den europæiske efterforskningskendelse omfatter alle efterforskningsforanstaltninger med undtagelse af oprettelsen af et fælles efterforskningshold og indsamling af bevismateriale inden for et sådant efterforskningshold som omhandlet i artikel 13 i konventionen om gensidig retshjælp i straffesager mellem Den Europæiske Unions medlemsstater⁷⁷ ("konventionen") og i Rådets rammeafgørelse 2002/465/RIA⁷⁸, medmindre formålet er anvendelse af henholdsvis konventionens artikel 13, stk. 8, og rammeafgørelsens artikel 1, stk. 8.

↴ nyt

Den europæiske efterforskningskendelse omfatter også forkyndelse af procesdokumenter for den berørte person, hvis en sådan forkyndelse er strengt nødvendig for fuldbyrdelsen af den efterforskningsforanstaltning med henblik på fremskaffelse af bevismateriale, der er anmodet om i den europæiske efterforskningskendelse.

↓ 2014/41/EU (tilpasset)

Artikel ~~5~~ 4

Sager, som kan give anledning til udstedelse af en europæisk efterforskningskendelse

En europæisk efterforskningskendelse kan udstedes:

- a) i straffesager, der er anlagt af eller kan anlægges for en judiciel myndighed med hensyn til en handling, som er strafbar i henhold til udstedelsesstatens lovgivning
- b) i sager anlagt af administrative myndigheder med hensyn til handlinger, der er strafbare ifølge udstedelsesstatens nationale lovgivning, fordi de udgør overtrædelser af retsreglerne, forudsat at afgørelsen kan indbringes for en domstol med kompetence navnlig i straffesager
- c) i sager anlagt af judicielle myndigheder med hensyn til handlinger, der er strafbare ifølge udstedelsesstatens nationale lovgivning, fordi de udgør overtrædelser af retsreglerne, forudsat at afgørelsen kan indbringes for en domstol med kompetence navnlig i straffesager ~~og~~
- d) i forbindelse med sager som omhandlet i litra a), b) og c), der vedrører strafbare handlinger eller overtrædelser, som en juridisk person kan drages til ansvar for eller straffes for i udstedelsesstaten.

Artikel ~~6~~ 5

Den europæiske efterforskningskendelses indhold og form

1. Den europæiske efterforskningskendelse i formularen fastsat i bilag ~~IA~~ skal udfyldes og underskrives, og indholdets nøjagtighed og rigtighed bekræftes af udstedelsesmyndigheden.

⁷⁷ Konvention udarbejdet af Rådet i henhold til artikel 34 i traktaten om Den Europæiske Union om gensidig retshjælp i straffesager mellem Den Europæiske Unions medlemsstater (EFT C 197 af 12.7.2000, s. 3).

⁷⁸ Rådets rammeafgørelse 2002/465/RIA af 13. juni 2002 om fælles efterforskningshold (EFT L 162 af 20.6.2002, s. 1, ELI: http://data.europa.eu/eli/dec_framw/2002/465/oj).

Den europæiske efterforskningskendelse skal navnlig indeholde følgende oplysninger:

- (a) data om udstedelsesmyndigheden og eventuelt godkendelsesmyndigheden
- (b) genstanden for og årsagen til den europæiske efterforskningskendelse
- (c) de nødvendige oplysninger til rådighed om den eller de pågældende personer
- (d) en beskrivelse af den strafbare handling, der er genstand for efterforskning eller en retssag og de gældende bestemmelser i strafferetten i udstedelsesstaten
- (e) en beskrivelse af den eller de efterforskningsforanstaltninger, hvorom der er anmodet, og det bevismateriale, som skal fremskaffes/indsendes

↓ nyt

- (f) hvor det er relevant, en bekræftelse af, at en dommer, domstol eller undersøgelsesdommer har givet tilladelse til den eller de ønskede efterforskningsforanstaltninger, herunder dato og referencenummer for afgørelsen om tilladelse, medmindre den europæiske efterforskningskendelse er udstedt eller godkendt af en dommer, domstol eller undersøgelsesdommer
- (g) oplysninger om mulighederne for at søge retsmidler.

↓ 2014/41/EU

- 2. Hver medlemsstat angiver det eller de sprog blandt EU-institutionernes officielle sprog, der ud over det eller de officielle sprog i den pågældende medlemsstat kan bruges til udfyldelse eller oversættelse af den europæiske efterforskningskendelse, når denne medlemsstat er fuldbyrdesstaten.
- 3. Den kompetente myndighed i udstedelsesstaten oversætter den europæiske efterforskningskendelse fastsat i bilag IA til et officielt sprog i fuldbyrdesstaten eller et andet sprog angivet af fuldbyrdesstaten i overensstemmelse med denne artikels stk. 2.

↓ nyt

- 4. Hvis udstedelsesmyndigheden anmoder om forkyndelse af procesdokumenter, der er nødvendige for fuldbyrdelsen af den efterforskningsforanstaltning, der er anmodet om i den europæiske efterforskningskendelse, og der er grund til at tro, at den pågældende person ikke forstår det sprog, som det dokument, der skal forkyndes, er affattet på, skal et sådant dokument ledsages af en oversættelse til det sprog, som adressaten forstår.

KAPITEL II

PROCEDURER OG GARANTIER I UDSTEDELSESTATEN

Artikel ~~76~~

Betingelser for udstedelse og fremsendelse af en europæisk efterforskningskendelse

1. Udstedelsesmyndigheden kan kun udstede en europæisk efterforskningskendelse, når den anser det for godtgjort, at følgende betingelser er opfyldt:
 - (a) udstedelsen af den europæiske efterforskningskendelse er nødvendig og står i et rimeligt forhold til de i artikel ~~54~~ omhandlede formål med retssagen under hensyn til den mistænktes eller tiltaltes rettigheder, og
 - (b) der kunne være blevet udstedt kendelse om den eller de efterforskningsforanstaltninger, der er anført i den europæiske efterforskningskendelse, under samme omstændigheder i en lignende national sag.
2. Udstedelsesmyndigheden vurderer de i stk. 1 omhandlede betingelser i hver enkelt sag.
3. Når fuldbyrdelsesmyndigheden har grund til at tro, at de i stk. 1 omhandlede betingelser ikke er opfyldt, kan den høre udstedelsesmyndigheden om betydningen af at fuldbyrde den europæiske efterforskningskendelse. Efter en sådan høring kan udstedelsesmyndigheden beslutte at trække den europæiske efterforskningskendelse tilbage.

Artikel ~~87~~

Fremsendelse af den europæiske efterforskningskendelse

↓ 2023/2843, artikel 11, nr. 2
⇒ nyt

1. Den europæiske efterforskningskendelse, der er udfyldt i overensstemmelse med artikel ~~65~~, fremsendes af udstedelsesmyndigheden ⇒ direkte ⇐ til fuldbyrdelsesmyndigheden ⇒ eller, hvis det er relevant, ved inddragelse af den centrale myndighed, der er omhandlet i artikel 52 ⇐.
-

↓ 2014/41/EU (tilpasset)
⇒ nyt

2. ~~Enhver yderligere~~ ☒ Al anden ☒ officiel kommunikation skal foregå direkte mellem udstedelses- og fuldbyrdelsesmyndigheden ⇒ eller, hvis det er relevant, ved inddragelse af den centrale myndighed, der er omhandlet i artikel 52 ⇐.
3. ~~5. Hvis~~ ☒ I de tilfælde, hvor ☒ fuldbyrdelsesmyndighedens identitet er ukendt, skal udstedelsesmyndigheden på alle måder, herunder gennem kontaktpunkterne i ~~det europæiske retlige netværk~~ ☒ Det Europæiske Retlige Netværk, jf. afgørelse

2008/976/RIA ~~☒~~, forsøge at fremskaffe de nødvendige oplysninger fra fuldbyrdelsesstaten.

~~4. Udstedelsesmyndigheden kan fremsende europæiske efterforskningskendelser via det europæiske retlige netværks telekommunikationssystem, som oprettet ved Rådets fælles aktion 98/428/RIA⁷⁹.~~

46. Når den myndighed i fuldbyrdelsesstaten, der modtager den europæiske efterforskningskendelse, ikke har kompetence til at anerkende den europæiske efterforskningskendelse eller træffe de nødvendige foranstaltninger med henblik på dens fuldbyrdelse, skal den ex officio fremsende den europæiske efterforskningskendelse til fuldbyrdelsesmyndigheden og underrette udstedelsesmyndigheden herom.

57. Alle vanskeligheder i forbindelse med fremsendelsen eller ægtheden af dokumenter, der er nødvendige for fuldbyrdelsen af den europæiske efterforskningskendelse løses ved direkte kontakter mellem de berørte udstedelses- og fuldbyrdelsesmyndigheder eller, hvor det er relevant, ved inddragelse af medlemsstaternes centrale myndigheder.

Artikel ~~98~~

En europæisk efterforskningskendelse knyttet til en tidligere europæisk efterforskningskendelse

1. Når en udstedelsesmyndighed udsteder en europæisk efterforskningskendelse, der supplerer en tidligere europæisk efterforskningskendelse, skal den angive dette i den europæiske efterforskningskendelse.
2. ~~Hvis~~ ~~☒~~ I de tilfælde, hvor ~~☒~~ udstedelsesmyndigheden i overensstemmelse med artikel ~~109~~, stk. 4, deltager i fuldbyrdelsen af den europæiske efterforskningskendelse i fuldbyrdelsesstaten, kan den med forbehold af meddelelser fremsat i henhold til artikel ~~5833~~, stk. 1, litra c), indlevere en europæisk efterforskningskendelse, der supplerer en tidligere europæisk efterforskningskendelse, direkte til fuldbyrdelsesmyndigheden, mens den befinder sig i ~~den pågældende stat~~ ~~☒~~ udstedelsesstaten ~~☒~~.
3. Den europæiske efterforskningskendelse, der supplerer en tidligere europæisk efterforskningskendelse, skal erstattes i overensstemmelse med artikel ~~6, stk. 15, stk. 1, første afsnit~~, og hvis relevant, godkendes i overensstemmelse med artikel ~~2, litra e)~~ ~~⇒~~ 2, stk. 1, litra c) ~~⇐~~.

KAPITEL III

PROCEDURER OG GARANTIER I FULDBYRDELSSTATEN

Artikel ~~109~~

Anerkendelse og fuldbyrdelse

⁷⁹ ~~Fælles aktion 98/428/RIA af 29. juni 1998 vedtaget af Rådet på grundlag af artikel K.3 i traktaten om Den Europæiske Union om oprettelse af et europæisk retligt netværk (EFT L 191 af 7.7.1998, s. 4).~~

1. Fuldbyrelsesmyndigheden skal anerkende en europæisk efterforskningskendelse, der er fremsendt i overensstemmelse med ~~☒~~ de gældende bestemmelser i ~~☒~~ dette direktiv, uden yderligere formaliteter og sikre fuldbyrelsen på samme måde og på de samme betingelser, som hvis en myndighed i fuldbyrelsesstaten havde anmodet om den pågældende efterforskningsforanstaltning, medmindre myndigheden beslutter at påberåbe sig en af de i dette direktiv omhandlede grunde til at afslå anerkendelse eller fuldbyrelse eller en af de i dette ~~☒~~ afsnit ~~☒~~ ~~direktiv~~ omhandlede grunde til udsættelse.
2. Fuldbyrelsesmyndigheden skal opfylde de ~~formaliteterformkrav~~ og procedurer, som udstedelsesmyndigheden udtrykkeligt har angivet, medmindre andet er fastsat i dette ~~☒~~ afsnit ~~☒~~ ~~direktiv~~, forudsat at sådanne ~~formaliteterformkrav~~ og procedurer ikke er i modstrid med de grundlæggende retsprincipper i fuldbyrelsesstaten.
3. Når en fuldbyrelsesmyndighed modtager en europæisk efterforskningskendelse, som ikke er blevet udstedt af en udstedelsesmyndighed som omhandlet i artikel ~~2,~~ ~~litra e)~~ ⇒ 2, stk. 1, litra c) ⇐ , tilbagesender fuldbyrelsesmyndigheden den europæiske efterforskningskendelse til udstedelsesstaten.
4. Udstedelsesmyndigheden kan anmode om, at en eller flere myndigheder i udstedelsesstaten bistår med fuldbyrelsen af den europæiske efterforskningskendelse til støtte for de kompetente myndigheder i fuldbyrelsesstaten, i det omfang de udpegede myndigheder i udstedelsesstaten ville kunne bistå med fuldbyrelsen af de efterforskningsforanstaltninger, der er anført i den europæiske efterforskningskendelse, i en lignende national sag. Fuldbyrelsesmyndigheden skal efterkomme denne anmodning, forudsat at en sådan bistand ikke er i modstrid med de grundlæggende retsprincipper i fuldbyrelsesstaten og ikke skader dens væsentlige nationale sikkerhedsinteresser.
5. De myndigheder fra udstedelsesstaten, der befinder sig i fuldbyrelsesstaten, er bundet af fuldbyrelsesstatens lovgivning under fuldbyrelsen af den europæiske efterforskningskendelse. De har ikke nogen retshåndhævelsesbeføjelser på fuldbyrelsesstatens område, medmindre udøvelsen af disse beføjelser på fuldbyrelsesstatens område er i overensstemmelse med fuldbyrelsesstatens lovgivning, og i det omfang det er aftalt mellem udstedelses- og fuldbyrelsesmyndighederne.
6. Udstedelsesmyndigheden og fuldbyrelsesmyndigheden kan høre hinanden ved hjælp af ethvert passende middel på en hvilken som helst relevant måde med henblik på at lette den effektive anvendelse af denne artikel.

Artikel ~~1140~~

Benyttelse af alternative efterforskningsforanstaltninger

1. Fuldbyrelsesmyndigheden skal så vidt muligt benytte en anden efterforskningsforanstaltning end den, der er omhandlet i den europæiske efterforskningskendelse, når:
 - (a) Efterforskningsforanstaltningen som anført i den europæiske efterforskningskendelse ikke findes i henhold til lovgivningen i fuldbyrelsesstaten, eller
 - (b) efterforskningsforanstaltningen som anført i den europæiske efterforskningskendelse ikke ville være tilgængelig i en lignende national sag.

2. Med forbehold af artikel ~~1244~~, finder stk. 1 ikke anvendelse på følgende efterforskningsforanstaltninger, som altid skal være til rådighed i henhold til fuldbyrdelsesstatens lovgivning:
- (a) fremskaffelse af oplysninger eller bevismateriale, der allerede er i fuldbyrdelsesmyndighedens besiddelse, og som i henhold til lovgivningen i fuldbyrdelsesstaten kunne være fremskaffet inden for rammerne af straffesager eller med henblik på den europæiske efterforskningskendelse
 - (b) fremskaffelse af oplysninger fra politiets eller de judicielle myndigheds databaser, som fuldbyrdelsesmyndigheden har direkte adgang til inden for rammerne af straffesager
 - (c) afhøring af vidner, eksperter, ofre, mistænkte eller tiltalte eller tredjemand på fuldbyrdelsesstatens område eller
 - (d) enhver ikkeindgribende efterforskningsforanstaltning som defineret i fuldbyrdelsesstatens lovgivning
 - (e) identificering af personer, der har abonnement på et bestemt telefonnummer eller en bestemt IP-adresse.
3. Fuldbyrdelsesmyndigheden kan også benytte sig af en anden efterforskningsforanstaltning end den, der er anført i den europæiske efterforskningskendelse, når den af fuldbyrdelsesmyndigheden valgte efterforskningsforanstaltning vil opnå samme resultat med mindre indgribende midler end den efterforskningsforanstaltning, der er anført i den europæiske efterforskningskendelse.
4. Når fuldbyrdelsesmyndigheden beslutter at benytte sig af muligheden i stk. 1 og 3, skal den først underrette udstedelsesmyndigheden, der kan beslutte at trække den europæiske efterforskningskendelse tilbage eller supplere den.
5. Når den efterforskningsforanstaltningen, der anføres i den europæiske efterforskningskendelse, i overensstemmelse med stk. 1, ikke findes i henhold til lovgivningen i fuldbyrdelsesstaten eller ikke ville være tilgængelig i en lignende national sag, og når der ikke findes nogen anden efterforskningsforanstaltning, der kan give samme resultat som den ønskede efterforskningsforanstaltning, skal fuldbyrdelsesmyndigheden meddele, at det ikke har været muligt at yde den ønskede bistand.

Artikel ~~1244~~

Grunde til at afslå anerkendelse eller fuldbyrdelse

1. Uden at det berører artikel ⇒ 1, stk. 2 ⇐ ~~1, stk. 4~~, kan fuldbyrdelsesmyndigheden afslå at anerkende eller fuldbyrde en europæisk efterforskningskendelse, når:
- (a) der gælder immuniteter eller privilegier ifølge fuldbyrdelsesstatens lovgivning, der gør det umuligt at fuldbyrde den europæiske efterforskningskendelse, eller der er regler om fastsættelse og begrænsning af strafferetligt ansvar i forbindelse med pressefrihed og ytringsfrihed i andre medier, der gør det umuligt at fuldbyrde den europæiske efterforskningskendelse
 - (b) fuldbyrdelsen i et specifikt tilfælde vil skade vigtige nationale sikkerhedsinteresser, bringe informationskilden i fare eller medføre anvendelse af klassificerede informationer vedrørende specifikke efterretningsaktiviteter

- (c) den europæiske efterforskningskendelse er blevet udstedt i de i artikel 54, litra b) og c), omhandlede sager, og efterforskningsforanstaltningen ikke ville være tilladt i henhold til lovgivningen i fuldbyrdelsesstaten i en lignende national sag
 - (d) fuldbyrdelsen af den europæiske efterforskningskendelse ville være i modstrid med ne bis in idem-princippet
 - (e) den europæiske efterforskningskendelse vedrører en strafbar handling, der påstås at være begået uden for udstedelsesstatens område og helt eller delvis på fuldbyrdelsesstatens område, og den handling, for hvilken den europæiske efterforskningskendelse er udstedt, ikke udgør en lovovertrædelse i fuldbyrdelsesstaten
 - (f) der er vægtige grunde til at tro, at gennemførelsen af den efterforskningsforanstaltning, der er anført i den europæiske efterforskningskendelse, ville være uforenelig med fuldbyrdelsesstatens pligter i henhold til artikel 6 i TEU og chartret
 - (g) den handling, for hvilken den europæiske efterforskningskendelse er udstedt, ikke udgør en lovovertrædelse i fuldbyrdelsesstaten, medmindre det drejer sig om en lovovertrædelse, der er anført under de kategorier af lovovertrædelser, der er fastsat i bilag ~~IXD~~, som angivet af udstedelsesstaten i den europæiske efterforskningskendelse, hvis ~~disse~~ ☒ den ☒ i udstedelsesstaten kan straffes med en frihedsstraf eller en anden frihedsberøvende foranstaltning af en maksimal varighed på mindst tre år, eller
 - (h) anvendelsen af den efterforskningsforanstaltning, der er anført i den europæiske efterforskningskendelse, i henhold til lovgivningen i fuldbyrdelsesstaten er begrænset til en liste over eller kategori af lovovertrædelser eller til lovovertrædelser, som kan straffes med en vis strafferamme, der ikke omfatter den lovovertrædelse, der er omfattet af den europæiske efterforskningskendelse.
2. Stk. 1, litra g) og h), finder ikke anvendelse på efterforskningsforanstaltninger, der er henvist til i artikel ~~1140~~, stk. 2.
 3. Når den europæiske efterforskningskendelse vedrører en lovovertrædelse i forbindelse med skatter eller afgifter, told og valutahandel, kan fuldbyrdelsesmyndigheden ikke afslå anerkendelse eller fuldbyrdelse med den begrundelse, at den nationale ~~et~~ ☒ lovgivning ☒ i fuldbyrdelsesstaten ikke foreskriver opkrævning af samme type skatter og afgifter eller ikke indeholder en retsakt om skat, afgifter, told og valuta af lignende art som retten i udstedelsesstaten.
 4. I de i stk. 1, litra a), b), d), e) og f), omhandlede tilfælde skal fuldbyrdelsesmyndigheden, inden den beslutter ikke at anerkende eller ikke at fuldbyrde en europæisk efterforskningskendelse enten helt eller delvis, med ethvert ~~alle~~ passende middel høre udstedelsesmyndigheden og, hvis det er hensigtsmæssigt, anmode udstedelsesmyndigheden om hurtigst muligt at give supplerende oplysninger.
 5. I det i stk. 1, litra a), omhandlede tilfælde og hvis ophævelsen af privilegiet eller immuniteten påhviler en myndighed i fuldbyrdelsesstaten, anmoder fuldbyrdelsesmyndigheden straks den pågældende myndighed derom. Påhviler ophævelsen af privilegiet eller immuniteten en myndighed i en anden stat eller en international organisation, er det udstedelsesmyndigheden, der skal anmode derom.

Frister for anerkendelse eller fuldbyrdelse

1. Afgørelsen om anerkendelse eller fuldbyrdelse ☒ af den europæiske efterforskningskendelse ☒ træffes, og efterforskningsforanstaltningen gennemføres, med samme hurtighed og prioritet som i en lignende national sag og under alle omstændigheder inden for de frister, der er fastsat i denne artikel.
- ~~2. Hvis udstedelsesmyndigheden i den europæiske efterforskningskendelse har anført, at det på grund af proceduremæssige frister, lovovertrædelsens alvor eller andre særligt hastende omstændigheder er nødvendigt med en kortere frist end de frister, der er fastsat i denne artikel, eller hvis udstedelsesmyndigheden i den europæiske efterforskningskendelse har anført, at efterforskningsforanstaltningen skal udføres på en specifik dato, tager fuldbyrdelsesmyndigheden så vidt muligt hensyn til dette krav.~~
2. ~~3.~~⇒ I de tilfælde, hvor det ikke er angivet, at der er tale om en hastesituation, skal ~~fuldbyrdelsesmyndigheden:~~
 - a) træffe afgørelse om anerkendelse eller fuldbyrdelse af den europæiske efterforskningskendelse så hurtigt som muligt og senest 30 dage efter, at den kompetente fuldbyrdelsesmyndighed har modtaget den europæiske efterforskningskendelse, ~~jf. dog stk. 5.~~

↓ 2014/41/EU (tilpasset)
⇒ nyt

- ⇒ b) udføre efterforskningsforanstaltningen uden ophold og senest 90 dage efter den i litra a), nævnte afgørelse er truffet, ~~4.4~~ medmindre der foreligger grunde til udsættelse i henhold til artikel 15, eller ~~det~~ bevismateriale ~~der er nævnt~~ ☒ , der er henvist til ☒ i den efterforskningsforanstaltning, der er omfattet af den europæiske efterforskningskendelse, allerede er i fuldbyrdelsesstatens besiddelse, ~~udfører fuldbyrdelsesmyndigheden efterforskningsforanstaltningen hurtigst muligt og senest 90 dage efter den i stk. 3 nævnte afgørelse er truffet, jf. dog stk. 5.~~

↓ nyt

3. Hvis udstedelsesmyndigheden i den europæiske efterforskningskendelse har anført, at det på grund af proceduremæssige frister, lovovertrædelsens alvor eller andre særligt hastende omstændigheder er nødvendigt med en kortere frist end de frister, der er fastsat i denne artikel, eller hvis udstedelsesmyndigheden i den europæiske efterforskningskendelse har anført, at efterforskningsforanstaltningen skal udføres på en specifik dato, tager fuldbyrdelsesmyndigheden så vidt muligt hensyn til dette krav.
4. Når den europæiske efterforskningskendelse vedrører foranstaltninger, der kræver indsamling af bevismateriale i realtid, løbende og over en vis periode, jf. artikel 28, aflytning af telekommunikation, jf. artikel 31, eller grænseoverskridende overvågning, jf. artikel 30, skal fuldbyrdelsesmyndigheden:
 - (a) behandle anmodningen som en anmodning, der kræver øjeblikkelig opmærksomhed

- (b) uden ophold træffe afgørelse om anerkendelse eller fuldbyrdelse
- (c) hvis det er nødvendigt for at sikre foranstaltningens effektivitet, tillade dens foreløbige fuldbyrdelse i afventning af, at der træffes afgørelse om anerkendelse eller fuldbyrdelse af en europæisk efterforskningskendelse.

5. Den foreløbige fuldbyrdelse af en foranstaltning som omhandlet i stk. 4, litra c), ophører, hvis anerkendelsen eller fuldbyrdelsen af den europæiske efterforskningskendelse afslås. Eventuelt materiale, der er fremskaffet, må kun anvendes, hvis det er strengt nødvendigt for at forebygge en umiddelbar og alvorlig trussel mod den offentlige sikkerhed. Fuldbyrdsmyndigheden underrettes om enhver sådan anvendelse og om begrundelsen herfor.

↓ 2014/41/EU (tilpasset)

⇒ nyt

6. ~~5.~~ Hvis ☒ I de tilfælde, hvor ☒ det i en specifik sag ikke er muligt for den kompetente fuldbyrdsmyndighed at overholde tidsfristen i stk. ~~3~~ ⇒ 2, litra a), ☒ eller den ⇒ kortere frist eller ☒ den specifikke dato i stk. ~~3~~ ⇒ 2, underretter den hurtigst muligt med ethvert ☒ tilgængeligt ☒ middel den kompetente myndighed i udstedelsesstaten om grundene til forsinkelsen og om, hvor lang tid der skønnes nødvendigt, før afgørelsen kan træffes. I et sådant tilfælde kan fristen i stk. ~~3~~ ⇒ 2, litra a), ☒ forlænges med højst 30 dage.
7. ~~6.~~ Hvis ☒ I de tilfælde, hvor ☒ det i en specifik sag ikke er muligt for den kompetente fuldbyrdsmyndighed at overholde tidsfristen i stk. ~~4~~ ⇒ 2, litra b), ☒ underretter den hurtigst muligt med ethvert tilgængeligt middel den kompetente myndighed i udstedelsesstaten om grundene til forsinkelsen og hører udstedelsesmyndigheden om en hensigtsmæssig tidsplan for udførelsen af efterforskningsforanstaltningen.

↓ nyt

8. Hvis fuldbyrdelsen af den europæiske efterforskningskendelse forsinkes på grund af privilegier eller immuniteter i henhold til fuldbyrdsstatens nationale lovgivning, begynder de frister, der er fastsat i stk. 1-4, først at løbe fra den dag, hvor fuldbyrdsmyndigheden underrettes om, at privilegiet eller immuniteten er ophævet.

↓ 2014/41/EU (tilpasset)

Artikel ~~1413~~

Overførsel af bevismateriale

1. Fuldbyrdsmyndigheden overfører uden unødigt forsinkelse det bevismateriale, der er fremskaffet, eller som de kompetente myndigheder i fuldbyrdsstaten allerede er i besiddelse af, som et resultat af fuldbyrdelsen af den europæiske efterforskningskendelse, til udstedelsesstaten.

Når det kræves i den europæiske efterforskningskendelse og ~~hvis~~ ☒ i de tilfælde, hvor ☒ det er muligt i henhold til fuldbyrdsstatens lovgivning, overføres

bevismaterialet omgående til de kompetente myndigheder i udstedelsesstaten, der bistår ved fuldbyrdelsen af den europæiske efterforskningskendelse i henhold til artikel 109, stk. 4.

2. Overførslen af bevismateriale kan blive udsat i ~~afventning~~afventen af en afgørelse om et retsmiddel, medmindre der i den europæiske efterforskningskendelse er angivet tilstrækkelige grunde til, at en umiddelbar overførsel er afgørende for en korrekt afvikling af dens efterforskning eller for bevarelsen af individuelle rettigheder. Overførslen af bevismateriale skal dog udsættes ~~, hvis~~ ☒ i de tilfælde, hvor ☒ den ville forvolde alvorlig og uoprettelig skade for den berørte person.
3. Når fuldbyrdelsesmyndigheden overfører det fremskaffede bevismateriale, angiver den, om den ønsker bevismaterialet tilbageleveret til fuldbyrdelsesstaten, så snart udstedelsesstaten ikke længere har brug for det.
4. Når de omhandlede genstande, dokumenter eller data også er relevante i andre sager, kan fuldbyrdelsesmyndigheden efter udtrykkelig anmodning af og efter høringer med udstedelsesmyndigheden midlertidigt overføre bevismaterialet på betingelse af, at det tilbageleveres til fuldbyrdelsesstaten, så snart udstedelsesstaten ikke længere har brug for det, eller på ethvert andet tidspunkt eller ved enhver anden lejlighed, der aftales mellem de kompetente myndigheder.

↓ nyt

5. I de tilfælde, hvor det er relevant, angiver fuldbyrdelsesmyndigheden, om anvendelsen af et sådant bevismateriale er omfattet af betingelserne i artikel 21.

↓ 2014/41/EU

Artikel 15

Grunde til at udsætte anerkendelsen eller fuldbyrdelsen

1. Anerkendelsen eller fuldbyrdelsen af en europæisk efterforskningskendelse kan udsættes i fuldbyrdelsesstaten, såfremt
 - (a) fuldbyrdelsen vil kunne påvirke en igangværende strafferetlig efterforskning eller retsforfølgning, så længe fuldbyrdelsesstaten finder det rimeligt
 - (b) de omhandlede genstande, dokumenter eller data allerede anvendes i forbindelse med andre sager, indtil de ikke længere er nødvendige til dette formål.

↓ 2023/2843, artikel 11, nr. 3

2. Så snart grundene til udsættelse ikke længere er til stede, træffer fuldbyrdelsesmyndigheden straks de nødvendige foranstaltninger for at fuldbyrde den europæiske efterforskningskendelse og underretter udstedelsesmyndigheden herom.

Artikel 16

Pligt til underretning

1. Den ~~kompetente~~ myndighed i fuldbyrdelsesstaten, der modtager den europæiske efterforskningskendelse, skal hurtigst muligt og under alle omstændigheder senest en uge efter modtagelsen af en europæisk efterforskningskendelse anerkende modtagelsen af den europæiske efterforskningskendelse ved at udfylde og sende den formular, der er fastsat i bilag ~~II B~~.

Når en central myndighed er blevet udpeget i overensstemmelse med artikel ~~7, stk. 3~~ ⇒ 52 ⇐, gælder ~~denne~~ ☒ den ☒ forpligtelse ☒, der er fastsat i første afsnit, ☒ både for den centrale myndighed ☒ i fuldbyrdelsesstaten ☒ og for den fuldbyrdelsesmyndighed, der modtager den europæiske efterforskningskendelse fra ~~den~~ ☒ en sådan ☒ central myndighed.

I de i artikel ~~7, stk. 6, 8, stk. 4~~, omhandlede tilfælde gælder ~~denne~~ ☒ den ☒ forpligtelse ☒, der er fastsat i første afsnit, ☒ både for den ~~kompetente~~ myndighed, der oprindeligt modtog den europæiske efterforskningskendelse, og for den fuldbyrdelsesmyndighed, som den europæiske efterforskningskendelse endelig fremsendes til.

2. Fuldbyrdelsesmyndigheden underretter omgående udstedelsesmyndigheden, jf. dog artikel ~~1140~~, stk. 4 og 5, ved hjælp af ethvert tilgængeligt middel:
- a) om det er umuligt for fuldbyrdelsesmyndigheden at træffe afgørelse om anerkendelse eller fuldbyrdelse, fordi formularen i bilag ~~IA~~ er ufuldstændig eller åbenlyst ukorrekt
 - b) om fuldbyrdelsesmyndigheden i forbindelse med fuldbyrdelsen af den europæiske efterforskningskendelse og uden yderligere efterforskning finder, at det kan være hensigtsmæssigt at iværksætte efterforskningsforanstaltninger, der ikke var forudset fra begyndelsen, eller som ikke kunne præciseres, da den europæiske efterforskningskendelse blev udstedt, således at udstedelsesmyndigheden vil kunne træffe yderligere foranstaltninger i den pågældende sag, eller
 - c) hvis fuldbyrdelsesmyndigheden fastslår, at den i en specifik sag ikke kan opfylde de ~~formalitetskrav~~ og procedurer, som udstedelsesmyndigheden udtrykkeligt har angivet i overensstemmelse med artikel ~~109~~.

Efter anmodning fra udstedelsesmyndigheden bekræftes oplysningerne i givet fald straks i overensstemmelse med artikel ⇒ 51 ⇐ ~~5a~~.

↓ 2014/41/EU (tilpasset)
→₁ 2023/2843, artikel 11, nr. 4,
litra b)

3. →₁ Fuldbyrldelsesmyndigheden underretter straks udstedelsesmyndigheden, jf. dog artikel ~~1140~~, stk. 4 og 5: ←
- a) om enhver afgørelse truffet i henhold til artikel ~~1140~~ eller ~~1244~~
- b) om enhver afgørelse om udsættelse af fuldbyrdelsen eller anerkendelsen af den europæiske efterforskningskendelse, begrundelsen for udsættelsen og ~~om~~ ☒ i de tilfælde, hvor det er ☒ muligt, udsættelsens forventede varighed.

↓ 2014/41/EU (tilpasset)
⇒ nyt

☒ KAPITEL IV ☒

☒ RETSMIDLER, GARANTIER OG ANSVAR ☒

Artikel ~~1744~~

Retsmidler

1. Medlemsstaterne sikrer, at ☒ effektive ☒ retsmidler svarende til dem, der er tilgængelige i en lignende national sag, ⇒ er tilgængelige for mistænkte, tiltalte eller andre personer, hvis rettigheder forringes som følge af ☒ ~~finder anvendelse på~~ de efterforskningsforanstaltninger, der er anført i den europæiske efterforskningskendelse. ⇒ I de tilfælde, hvor den europæiske efterforskningskendelse udstedes med henblik på at fremskaffe bevismateriale, som de kompetente myndigheder i fuldbyrdelsesstaten allerede er i besiddelse af, sikrer medlemsstaterne, at der i fuldbyrdelsesstaten er retsmidler svarende til dem, der er til rådighed i en lignende national sag, til rådighed for mistænkte, tiltalte og enhver anden person, hvis rettigheder forringes, således at de kan anfægte lovligheden af de efterforskningsforanstaltninger, der udføres for at indsamle nævnte bevismateriale. ☒
2. De materielle grunde for udstedelse af den europæiske efterforskningskendelse kan kun anfægtes ved en sag anlagt i udstedelsesstaten, uden at dette anfægter garantiene for de grundlæggende rettigheder i fuldbyrdelsesstaten.
3. Hvis det ikke vil undergrave fortroligheden af en efterforskning i henhold til artikel ~~2049~~, stk. 1, træffer udstedelsesmyndigheden og fuldbyrdelsesmyndigheden passende foranstaltninger for at sikre, at der informeres om mulighederne i henhold til national ~~ret~~ ☒ lovgivning ☒ for at søge de retsmidler, når disse kan gøres gældende, og i tide til at sikre, at de kan udøves effektivt.
4. Medlemsstaterne sikrer, at tidsfristerne for anmodning om et retsmiddel er de samme som dem, der er foreskrevet i lignende nationale sager, og finder anvendelse på en måde, der garanterer muligheden for, at de berørte parter effektivt kan iværksætte disse retsmidler.
5. Udstedelsesmyndigheden og fuldbyrdelsesmyndigheden underretter hinanden om de søgte retsmidler mod udstedelsen, anerkendelsen eller fuldbyrdelsen af en europæisk efterforskningskendelse. ⇒ Fuldbyrldelsesmyndigheden underretter

udstedelsesmyndigheden herom, når der søges retsmidler til at anfægte lovligheden af de efterforskningsforanstaltninger, der er udført for at indsamle bevismateriale, når der udstedes en europæisk efterforskningskendelse med henblik på at fremskaffe bevismateriale, som de kompetente myndigheder i fuldbyrdelsesstaten allerede er i besiddelse af. ⇐

6. En juridisk anfægtelse suspenderer ikke fuldbyrdelsen af efterforskningsforanstaltningen, medmindre det har denne virkning i lignende nationale sager.
7. Udstedelsesstaten tager en vellykket anfægtelse af anerkendelsen eller fuldbyrdelsen af en europæisk efterforskningskendelse i betragtning i overensstemmelse med dens nationale ~~ret~~ ☒ lovgivning ☒ . Uden at dette berører nationale procedureregler sikrer medlemsstaterne, at retten til et forsvar og en retfærdig behandling af sagen respekteres i straffesager i udstedelsesstaten i forbindelse med vurderingen af det bevismateriale, der er fremskaffet gennem den europæiske efterforskningskendelse.

Artikel ~~1847~~

Strafferetligt ansvar for embedsmænd

Når embedsmænd fra udstedelsesstaten er til stede på fuldbyrdelsesstatens område inden for rammerne af anvendelsen af dette ☒ afsnit ☒ ~~direktiv~~, sidestilles de med embedsmænd fra fuldbyrdelsesstaten for så vidt angår strafbare handlinger, der begås mod eller af dem.

Artikel ~~1948~~

Civilretligt ansvar for embedsmænd

1. Hvis embedsmænd fra en medlemsstat inden for rammerne af anvendelsen af dette ☒ afsnit ☒ ~~direktiv~~ er til stede på en anden medlemsstats område, er den første medlemsstat ansvarlig for den skade, de måtte forvolde under udførelsen af deres opgaver, i overensstemmelse med ~~retten~~ ☒ lovgivningen ☒ i den medlemsstat, på hvis område de opererer.
2. Den medlemsstat, på hvis område den i stk. 1 nævnte skade forvoldes, erstatter disse skader på samme måde som skader forvoldt af dens egne embedsmænd.
3. Den medlemsstat, hvis embedsmænd har forvoldt skade på en person på en anden medlemsstats område, skal fuldt ud godtgøre alle de beløb, som sidstnævnte medlemsstat har udbetalt i skadeserstatning til de skadelidte eller personer, der er berettiget på disses vegne.
4. Bortset fra det i stk. 3 nævnte tilfælde giver den enkelte medlemsstat i de tilfælde, der er nævnt i stk. 1, afkald på at kræve skadeserstatninger godtgjort af en anden medlemsstat, dog med forbehold af eventuelle rettigheder over for tredjemand.

Artikel ~~2049~~

Fortrolig behandling af oplysninger

1. Medlemsstaterne træffer de nødvendige foranstaltninger til at sikre, at udstedelsesmyndigheden og fuldbyrdelsesmyndigheden under fuldbyrdelsen af en europæisk efterforskningskendelse tager passende hensyn til efterforskningens fortrolige karakter.

2. Fuldbyrdelsesmyndigheden sikrer i overensstemmelse med sin nationale ~~ret~~ ☒ lovgivning ☒ fortroligheden af den europæiske efterforskningskendelses resultater og indhold, undtagen i det omfang det er nødvendigt for at fuldbyrde efterforskningsforanstaltningen. ~~Hvis~~ ☒ I de tilfælde, hvor ☒ fuldbyrdelsesmyndigheden ikke kan opfylde kravet om fortrolighed, underretter den hurtigst muligt udstedelsesmyndigheden herom.
3. Udstedelsesmyndigheden må i overensstemmelse med sin nationale ~~ret~~ ☒ lovgivning ☒ , og medmindre andet oplyses af fuldbyrdelsesmyndigheden, ikke afsløre noget bevismateriale eller nogen oplysninger fra fuldbyrdelsesmyndigheden, undtagen i det omfang offentliggørelsen er nødvendig af hensyn til den efterforskning eller sag, der er beskrevet i den europæiske efterforskningskendelse.
4. Hver medlemsstat træffer de nødvendige foranstaltninger for at sikre, at banker ikke meddeler den berørte bankkunde eller tredjemand, at oplysninger er blevet videregivet til udstedelsesstaten i overensstemmelse med artikel 26 og 27, eller at der foretages en efterforskning.

↕ nyt

5. Stk. 1-4 berører ikke artikel 21 om betingelserne for den efterfølgende anvendelse og videregivelse af oplysninger eller bevismateriale.

Artikel 21

Betingelser for efterfølgende anvendelse og videregivelse af oplysninger eller bevismateriale

1. I de tilfælde, hvor oplysninger eller bevismateriale er fremskaffet som følge af fuldbyrdelsen af en europæisk efterforskningskendelse eller i overensstemmelse med artikel 33 og 34, og lovgivningen i fuldbyrdelsesstaten eller den underrettede medlemsstat indeholder betingelser, der i en lignende national sag begrænser anvendelsen af oplysningerne eller bevismaterialet til de formål, hvortil de er indsamlet, skal den kompetente myndighed i den pågældende medlemsstat på det tidspunkt, hvor oplysningerne eller bevismaterialet overføres og i tilfælde af en underretning i henhold til artikel 33 eller 34 uden ophold og senest 96 timer efter modtagelsen af underretningen angive, at sådanne betingelser også gælder i den medlemsstat, der har fremskaffet oplysningerne eller bevismaterialet i henhold til dette afsnit.
2. Udstedelsesmyndigheden eller i de tilfælde, hvor det er relevant, den kompetente myndighed i den efterforskende medlemsstat ("den anmodende myndighed") indhenter forudgående samtykke fra fuldbyrdelsesmyndigheden eller i de tilfælde, hvor det er relevant, den kompetente myndighed i den underrettede medlemsstat ("den anmodede myndighed") til at anvende nævnte oplysninger eller bevismateriale til andre formål end dem, hvortil de blev indsamlet, eller til overførsel af oplysninger eller bevismateriale til en anden medlemsstat, et tredjeland eller en international organisation i følgende tilfælde:
 - (a) hvis der er angivet betingelser i henhold til stk. 1, inden oplysningerne eller bevismaterialet anvendes til andre formål end dem, hvortil de blev indsamlet

- (b) i alle tilfælde, før der fremsendes oplysninger eller bevismateriale til en anden medlemsstat, et tredjeland eller en international organisation.
3. Anmodningen om samtykke som omhandlet i stk. 2 fremsættes ved hjælp af formularen i bilag IV, som skal udfyldes og underskrives, og indholdets nøjagtighed og rigtighed bekræftes af den anmodende myndighed. Den oversættes til et officielt sprog i den medlemsstat, som anmodningen er rettet til, eller til ethvert andet sprog, som nævnte stat accepterer, jf. artikel 6, stk. 2.
4. Den anmodede myndighed træffer afgørelse om anmodningen så hurtigt som muligt og senest 14 dage efter modtagelsen heraf. I de tilfælde, hvor det ikke er praktisk muligt at overholde denne frist, underretter den anmodede myndighed uden ophold den anmodende myndighed herom med angivelse af årsagerne hertil og kan forlænge fristen med op til 10 dage.
5. Med forbehold af stk. 6 gives der samtykke hertil undtagen i følgende situationer:
- (a) hvis en af grundene til at afslå anerkendelse eller fuldbyrdelse af en europæisk efterforskningskendelse eller i de tilfælde, hvor det er relevant, hvis en indsigelsesgrund i henhold til artikel 33 eller 34 finder anvendelse
 - (b) den ønskede anvendelse eller videregivelse vil påvirke en igangværende strafferetlig efterforskning eller retsforfølgning
 - (c) betingelserne i kapitel V i forordning (EU) 2016/679 eller kapitel V i direktiv (EU) 2016/680 ikke er opfyldt.
- Afgørelsen i henhold til stk. 4 kan udsættes, så længe en sådan grund er relevant.
6. Den anmodede myndighed kan som betingelse for at give sit samtykke til overførsel af oplysninger eller bevismateriale til en anden medlemsstat, et tredjeland eller en international organisation kræve, at anmodningen om et sådant samtykke ledsages af en europæisk efterforskningskendelse, en anmodning om gensidig retshjælp eller et tilsvarende retligt samarbejdsinstrument udstedt af de myndigheder, der er kompetente i den specifikke sag. I de tilfælde, hvor der på grund af en umiddelbar og alvorlig trussel mod den offentlige sikkerhed ikke kan indhentes forudgående samtykke, kan oplysningerne eller bevismaterialet anvendes eller fremsendes uden ophold, forudsat at den anmodede myndighed underrettes herom inden for 24 timer og oplyses om årsagerne til sagens hastende karakter.

↓ 2014/41/EU (tilpasset)
⇒ nyt

KAPITEL IV

SÆRLIGE BESTEMMELSER OM VISSE EFTERFORSKNINGSFORANSTALTNINGER

Artikel 22

Midlertidig overførsel til udstedelsesstaten af varetægtsfængslede med henblik på at udføre en efterforskningsforanstaltning

1. En europæisk efterforskningskendelse kan udstedes til midlertidig overførsel af en varetægtsfængslet i fuldbyrdelsesstaten med henblik på at indsamle bevismateriale, hvortil den pågældendes tilstedeværelse på udstedelsesstatens område er påkrævet, forudsat at han sendes tilbage inden for den periode, fuldbyrdelsesstaten fastsætter.
2. Ud over de årsager til at afslå anerkendelse eller fuldbyrdelse, der er nævnt i artikel ~~1241~~, kan fuldbyrdelsen af den europæiske efterforskningskendelse også afslås ☒ i de tilfælde, hvor ~~hvis~~:
 - (a) den varetægtsfængslede ikke giver sit samtykke eller
 - (b) overførslen kan tænkes at forlænge den varetægtsfængslede tilbageholdelse.
3. Finder fuldbyrdelsesstaten det nødvendigt på grund af personens alder eller fysiske eller mentale tilstand, skal den give den varetægtsfængslede retlige repræsentant lejlighed til at udtrykke sin holdning til den midlertidige overførsel, jf. dog stk. 2, litra a).
4. I de i stk. 1 omhandlede tilfælde tillades transit for en varetægtsfængslet gennem en tredje medlemsstats område ("transitmedlemsstaten") efter ansøgning ledsaget af alle nødvendige dokumenter.
5. De praktiske ordninger vedrørende midlertidig overførsel af personen, herunder de nærmere oplysninger vedrørende hans varetægtsfængsling i udstedelsesstaten, og de datoer, hvor han skal overføres fra og vende tilbage til fuldbyrdelsesstatens område, aftales mellem udstedelsesstaten og fuldbyrdelsesstaten, som sørger for, at der tages hensyn til den pågældendes fysiske og mentale tilstand samt det påkrævede sikkerhedsniveau i udstedelsesstaten.
6. Den overførte person forbliver varetægtsfængslet på udstedelsesstatens område og eventuelt på transitmedlemsstatens område, for de handlinger og domme, der er årsag til hans varetægtsfængsling i fuldbyrdelsesstaten, medmindre fuldbyrdelsesstaten anmoder om hans løsladelse.
7. Varetægtsfængslingen i udstedelsesstaten fratrækkes den periode, i hvilken den pågældende skal eller vil skulle frihedsberøves i fuldbyrdelsesstaten.
8. En overført person bliver ikke retsforfulgt eller tilbageholdt eller underlagt nogen andre begrænsninger i sin personlige frihed i udstedelsesstaten for handlinger, der er begået, eller domme, der er afsagt forud for hans afgang fra fuldbyrdelsesstatens område, og som ikke er specificeret i den europæiske efterforskningskendelse, jf. dog stk. 6.
9. Den immunitet, der henvises til i stk. 8, ophører ~~med~~ ☒ i de tilfælde, hvor ☒ den overførte person i en periode på 15 dage i træk fra den dato, hvor hans tilstedeværelse ikke længere er ønsket af udstedelsesmyndighederne, har haft mulighed for at rejse men er enten:
 - (a) ikke desto mindre forblevet på området, eller
 - (b) efter at have forladt det er vendt tilbage.
10. Omkostninger, der hidrører fra anvendelsen af denne artikel, afholdes i overensstemmelse med artikel ~~5421~~, bortset fra omkostninger i forbindelse med overførslen af personen til og fra udstedelsesstaten, som afholdes af denne stat.

Artikel 23

Midlertidig overførsel til fuldbyrdelsesstaten af varetægtsfængslede med henblik på at udføre en efterforskningsforanstaltning

1. En europæisk efterforskningskendelse kan udstedes til midlertidig overførsel af en varetægtsfængslet i udstedelsesstaten med henblik på at udføre en efterforskningsforanstaltning for at indsamle bevismateriale, hvortil hans tilstedeværelse på fuldbyrdelsesstatens område er påkrævet.
2. Artikel 22, stk. 2, litra a), og artikel 22, stk. 3-9, finder tilsvarende anvendelse på den midlertidige overførsel i henhold til denne artikel.
3. Omkostninger, der hidrører fra anvendelsen af denne artikel, afholdes i overensstemmelse med artikel 5421, bortset fra omkostninger i forbindelse med overførslen af den pågældende til og fra fuldbyrdelsesstaten, som afholdes af udstedelsesstaten.

Artikel 24

Afhøring via videokonference eller anden ☒ fjernkommunikationsteknologi ☒ ~~audiovisuel transmission~~

1. Hvis en person befinder sig på fuldbyrdelsesstatens område og skal afhøres som vidne eller sagkyndig af de kompetente myndigheder i udstedelsesstaten, kan udstedelsesmyndigheden udstede en europæisk efterforskningskendelse for at afhøre vidnet eller den sagkyndige ved hjælp af videokonference eller anden ☒ fjernkommunikationsteknologi ☒ ~~audiovisuel transmission~~ i overensstemmelse med stk. 5, 6 og 7.

Udstedelsesmyndigheden kan også udstede en europæisk efterforskningskendelse med henblik på at afhøre en mistænkt eller tiltalt via videokonference eller anden ~~audiovisuel transmission~~ ☒ fjernkommunikationsteknologi ☒ , $\Rightarrow$ hvis den pågældende foranstaltning har til formål at indsamle bevismateriale, og fuldbyrdelsen heraf ikke går ud over, hvad der er nødvendigt med henblik herpå $\Leftarrow$.

2. Ud over de årsager til at afslå anerkendelse eller fuldbyrdelse, der er nævnt i artikel 1241, kan fuldbyrdelsen af en europæisk efterforskningskendelse afslås ,hvis ☒ i de tilfælde, hvor ☒ enten ~~a)~~ den ☒ pågældende ☒ mistænkte eller tiltalte ikke giver sit samtykke, eller

~~b) fuldbyrdelsen af en sådan efterforskningsforanstaltning i en bestemt sag ville være i modstrid med de grundlæggende principper i lovgivningen i fuldbyrdelsesstaten.~~

3. Udstedelsesmyndigheden og fuldbyrdelsesmyndigheden aftaler de praktiske ordninger. Når sådanne ordninger aftales, sørger fuldbyrdelsesmyndigheden for at:
 - (a) indkalde det pågældende vidne eller den pågældende sagkyndige med angivelse af tidspunktet og stedet for afhøringen
 - (b) indkalde de mistænkte eller tiltalte til at give møde ved afhøringen i overensstemmelse med de nærmere bestemmelser fastsat i fuldbyrdelsesstatens lovgivning og meddele disse deres rettigheder i henhold til udstedelsesstatens lovgivning i så god tid, at disse har mulighed for effektivt at udøve deres ret til et forsvar
 - (c) sikre identiteten af de personer, der skal afhøres.

4. Har fuldbyrdelsesmyndigheden under omstændigheder i en særlig sag ikke adgang til tekniske hjælpemidler til afhøring via videokonference ☒ eller anden fjernkommunikationsteknologi ☒ , kan disse hjælpemidler stilles til rådighed af udstedelsesstaten efter fælles overenskomst.
5. Når en afhøring finder sted via videokonference eller anden ~~audiovisuel transmission~~ ☒ fjernkommunikationsteknologi ☒ , gælder følgende regler:
- (a) den kompetente myndighed fra fuldbyrdelsesstaten skal være til stede under afhøringen, om nødvendigt bistået af en tolk, og er desuden ansvarlig både for identiteten af den person, der skal afhøres, og for overholdelsen af de grundlæggende principper i fuldbyrdelsesstatens lovgivning.
~~Hvis fuldbyrdelsesmyndigheden mener, at grundlæggende principper i fuldbyrdelsesstatens lovgivning overtrædes under afhøringen, træffer den omgående de nødvendige foranstaltninger til sikring af, at afhøringen videreføres i overensstemmelse med disse principper~~
 - (b) udstedelsesstatens og fuldbyrdelsesstatens kompetente myndigheder aftaler om nødvendigt foranstaltninger med henblik på at beskytte den person, der skal afhøres
 - (c) afhøringen foretages direkte af eller under ledelse af udstedelsesstatens kompetente myndighed i overensstemmelse med dennes nationale lovgivning
 - (d) efter anmodning fra udstedelsesstaten eller den person, der skal afhøres, sørger fuldbyrdelsesstaten for, at den person, der skal afhøres, ~~om nødvendigt~~ ☒ bistås af en tolk ☒ i de tilfælde, hvor det er nødvendigt ☒
 - (e) de mistænkte eller tiltalte oplyses forud for afhøringen om deres proceduremæssige rettigheder, herunder retten til at nægte at afgive forklaring, som måtte være hjemlet i fuldbyrdelsesstatens og udstedelsesstatens lovgivning. Vidner og sagkyndige kan påberåbe sig den ret til at nægte at afgive forklaring, som de måtte have ~~være~~ i henhold til enten fuldbyrdelsesstatens eller udstedelsesstatens lovgivning, og skal informeres om ~~denne~~ ☒ nævnte ☒ ret forud for afhøringen.
6. Med forbehold af eventuelle foranstaltninger, der er aftalt med henblik på beskyttelse af personer, udarbejder fuldbyrdelsesmyndigheden ved afslutningen af afhøringen et protokollat med angivelse af dato og sted for afhøringen, den afhørte persons identitet, identitet og funktion for alle andre personer i fuldbyrdelsesstaten, der har deltaget i afhøringen, eventuelle edsaflæggelser og de tekniske forhold under afhøringen. Dokumentet fremsendes af fuldbyrdelsesmyndigheden til udstedelsesmyndigheden.
7. Hver medlemsstat træffer de nødvendige foranstaltninger til at sikre, at dens nationale lovgivning finder anvendelse på samme måde, som hvis afhøringen fandt sted som led i en national procedure, når den berørte person afgiver forklaring på dens område i overensstemmelse med denne artikel og nægter at vidne, selv om der er en forpligtelse dertil, eller afgiver falsk forklaring.

Artikel 25

Afhøring ved hjælp af telefonkonference

1. Hvis en person befinder sig på en medlemsstats område og skal afhøres som vidne eller sagkyndig af en anden medlemsstats kompetente myndigheder, kan udstedelsesmyndigheden i sidstnævnte, såfremt det ikke er hensigtsmæssigt eller muligt for den person, der skal afhøres, at møde personligt frem på dens område, og efter at have undersøgt andre passende midler, udstede en europæisk efterforskningskendelse for at afhøre et vidne eller en sagkyndig ved hjælp af telefonkonference, som omhandlet i stk. 2.
2. Medmindre andet er aftalt, finder artikel 24, stk. 3, 5, 6 og 7, tilsvarende anvendelse på afhøringer ved hjælp af telefonkonference.

Artikel 26

Oplysninger om bankkonti og andre finansielle konti

1. En europæisk efterforskningskendelse kan udstedes for at fastslå, om en fysisk eller juridisk person, der er genstand for den pågældende straffesag, har eller kontrollerer en eller flere konti, uanset arten, i en bank på fuldbyrdelsesstatens område, og hvis dette er tilfældet, at ~~fremskaffe~~^{opnå} alle oplysninger om de identificerede konti.
2. Hver medlemsstat træffer de nødvendige foranstaltninger for at kunne meddele de i stk. 1 nævnte oplysninger i overensstemmelse med de i denne artikel fastsatte betingelser.
3. De i stk. 1 nævnte oplysninger skal også, ~~hvis~~ ☒ i de tilfælde, hvor ☒ der er anmodet herom i den europæiske efterforskningskendelse, omfatte konti, til hvilke den person~~en~~, der er genstand for den pågældende straffesag, har fuldmagt.
4. De forpligtelser, der er fastsat i denne artikel, finder kun anvendelse, i det omfang den kontoførende bank ligger inde med oplysningerne.
5. Udstedelsesmyndigheden anfører i den europæiske efterforskningskendelse årsagerne til, hvorfor den mener, at de ønskede oplysninger sandsynligvis vil være af væsentlig betydning for den pågældende straffesag, hvad der ligger til grund for dens formodning om, at banker i fuldbyrdelsesstaten fører kontiene, og så vidt muligt hvilke banker der kan være tale om. Den skal ligeledes medtage alle oplysninger i efterforskningskendelsen, der kan gøre det lettere at fuldbyrde den.
6. En europæisk efterforskningskendelse kan også udstedes for at fastslå, om en fysisk eller juridisk person, der er genstand for den pågældende straffesag, har en eller flere konti i en finansiell institution, bortset fra banker, på fuldbyrdelsesstatens område. Stk. 3, 4 og 5 finder tilsvarende anvendelse. I så fald, og ud over de i artikel ~~12~~¹¹ omhandlede årsager til at afslå anerkendelse og fuldbyrdelse, kan fuldbyrdelsen af den europæiske efterforskningskendelse også afslås, ~~hvis~~ ☒ i de tilfælde, hvor ☒ fuldbyrdelsen af efterforskningsforanstaltningen ikke ville blive godkendt i en tilsvarende national sag.

Artikel 27

Oplysninger om banktransaktioner og andre finansielle transaktioner

1. En europæisk efterforskningskendelse kan udstedes for at ~~fremskaffe~~^{opnå} oplysninger om nærmere angivne bankkonti og om banktransaktioner, der er blevet foretaget i et defineret tidsrum via en eller flere konti, der er angivet i kendelsen, herunder oplysninger om afsender- eller modtagerkonti.

2. Hver medlemsstat træffer de nødvendige foranstaltninger for at gøre den i stand til at give de i stk. 1 nævnte oplysninger i overensstemmelse med de i denne artikel fastsatte betingelser.
3. De forpligtelser, der er fastsat i denne artikel, finder kun anvendelse, i det omfang den kontoførende bank ligger inde med oplysningerne.
4. Udstedelsesmyndigheden anfører i den europæiske efterforskningskendelse årsagerne til, hvorfor den mener, at de ønskede oplysninger er relevante for den pågældende straffesag.
5. En europæisk efterforskningskendelse kan også udstedes med henblik på oplysningerne i stk. 1 vedrørende finansielle transaktioner, som udføres af andre finansielle institutioner end banker. Stk. 3 og 4 finder tilsvarende anvendelse. I så fald, og ud over de i artikel ~~124~~ omhandlede årsager til at afslå anerkendelse og fuldbyrdelse, kan fuldbyrdelsen af den europæiske efterforskningskendelse også afslås, hvis fuldbyrdelsen af efterforskningsforanstaltningen ikke ville blive godkendt i en tilsvarende national sag.

Artikel 28

Efterforskningsforanstaltninger, der medfører indsamling af bevismateriale i realtid, løbende og over en vis periode

1. Når den europæiske efterforskningskendelse udstedes med henblik på fuldbyrdelse af en efterforskningsforanstaltning, der kræver indsamling af bevismateriale i realtid, løbende og over en vis periode, såsom efterforskningsforanstaltninger, der kræver:
 - (a) overvågning af banktransaktioner eller andre finansielle transaktioner, der foretages via en eller flere nærmere angivne konti
 - (b) kontrollerede leverancer på fuldbyrdelsesstatens område

↓ nyt

- (c) overvågning på fuldbyrdelsesstatens område
- (d) installation og anvendelse af en teknisk anordning, der gør det muligt at indsamle lokaliseringsdata, lyddata eller visuelle data på fuldbyrdelsesstatens område

↓ 2014/41/EU (tilpasset)
⇒ nyt

kan fuldbyrdelsen afslås ud over de grunde til afslag på anerkendelse og fuldbyrdelse, der er omhandlet i artikel ~~124~~, ~~hvis~~ i de tilfælde, hvor fuldbyrdelsen af den pågældende efterforskningsforanstaltning ikke ville være tilladt i en tilsvarende national sag.

2. Udstedelsesstaten og fuldbyrdelsesstaten aftaler de praktiske ordninger vedrørende den efterforskningsforanstaltning, der er omhandlet i stk. 1, litra b), c) og d), og i andre relevante tilfælde.

3. Udstedelsesmyndigheden skal i den europæiske efterforskningskendelse oplyse, hvorfor den mener, at de ønskede oplysninger er relevante for den pågældende straffesag.
4. Retten til at handle og til at lede og kontrollere operationer vedrørende fuldbyrdelsen af en europæisk efterforskningskendelse som nævnt i stk. 1 tilkommer fuldbyrdelsesstatens kompetente myndigheder.

Artikel 29

Diskrete undersøgelser

1. En europæisk efterforskningskendelse kan udstedes for at anmode fuldbyrdelsesstaten om at bistå udstedelsesstaten med efterforskning i straffesager, som foretages af embedsmænd, der arbejder under dække eller falsk identitet ("diskrete undersøgelser").
2. Udstedelsesmyndigheden anfører i den europæiske efterforskningskendelse, hvorfor den finder det sandsynligt, at den diskrete undersøgelse er relevant for den pågældende straffesag. Afgørelsen om anerkendelse og fuldbyrdelse af en europæisk efterforskningskendelse, der er udstedt i henhold til denne artikel, træffes i hver enkelt sag af de kompetente myndigheder i fuldbyrdelsesstaten under behørigt hensyn til dennes nationale ~~ret~~ ☒ lovgivning ☒ og procedurer.
3. Ud over de grunde til afslag på anerkendelse og fuldbyrdelse, der er omhandlet i artikel ~~1244~~, kan fuldbyrdelsesmyndigheden afslå at fuldbyrde en europæisk efterforskningskendelse som omhandlet i stk. 1, når:
 - (a) fuldbyrdelsen af den diskrete undersøgelse ikke ville være tilladt i en tilsvarende national sag, eller
 - (b) det ikke var muligt at nå til enighed om ordningerne vedrørende de diskrete undersøgelser i henhold til stk. 4.
4. Diskrete undersøgelser gennemføres i overensstemmelse med den nationale ~~ret~~ ☒ lovgivning ☒ og de nationale procedurer i den medlemsstat, på hvis område undersøgelsen foregår. Retten til at handle og til at lede og kontrollere operationer vedrørende den diskrete undersøgelse tilkommer alene fuldbyrdelsesstatens kompetente myndigheder. Udstedelsesstaten og fuldbyrdelsesstaten aftaler indbyrdes under hensyntagen til deres nationale ~~ret~~ ☒ lovgivning ☒ og procedurer, hvor længe den diskrete undersøgelse skal vare, hvilke nærmere vilkår der skal gælde herfor, og hvilken retsstilling de embedsmænd, der er involveret i diskrete undersøgelser, skal have.

↓ nyt

Artikel 30

Grænseoverskridende overvågning

1. Der kan udstedes en europæisk efterforskningskendelse i forbindelse med de sager, der er omhandlet i artikel 5, litra a), med henblik på at give tilladelse til at fortsætte den overvågning på fuldbyrdelsesstatens område, der er indledt i udstedelsesstaten, når en sådan overvågning består i retshåndhævelsespersonalets observation af en

person eller en genstand og indebærer registrering af lydoptagelser, billedoptagelser eller andre optagelser ved hjælp af tekniske midler, der drives af retshåndhævelsespersonale med henblik på fremskaffelse af bevismateriale.

2. Den europæiske efterforskningskendelse skal indeholde en begrundelse for anvendelsen af grænseoverskridende overvågning.
3. Ud over de grunde til at afslå anerkendelse eller fuldbyrdelse, der er omhandlet i artikel 12, kan fuldbyrdelse af en europæisk efterforskningskendelse som omhandlet i stk. 1 også afslås i de tilfælde, hvor den pågældende efterforskningsforanstaltning ikke ville være tilladt i en tilsvarende national sag. Fuldbyrdsmyndigheden kan gøre de samme betingelser gældende for dens samtykke, som den ville stille i en tilsvarende national sag.
4. Varigheden af og de praktiske ordninger for den grænseoverskridende overvågning, herunder anvendelsen af tekniske midler og de nærmere bestemmelser for det involverede personales adfærd, aftales mellem de kompetente myndigheder i udstedelsesstaten og fuldbyrdsstaten. Det retshåndhævelsespersonale i udstedelsesstaten, der foretager den grænseoverskridende overvågning, handler udelukkende med henblik på at observere og dokumentere den grænseoverskridende overvågning, udøver ikke tvangsbeføjelser og skaffer sig ikke adgang til private lokaler på fuldbyrdsstatens område.
5. Den grænseoverskridende overvågning overdrages til fuldbyrdsstatens retshåndhævelsespersonale efter anmodning.
6. Uanset stk. 1 gælder det, at når det i behørigt begrundede hastetilfælde ikke er muligt at udstede og fremsende en europæisk efterforskningskendelse, inden den person eller genstand, der er overvåges, rejser eller føres ind på fuldbyrdsstatens område, kan retshåndhævelsespersonalet i udstedelsesstaten fortsætte den grænseoverskridende overvågning på fuldbyrdsstatens område, forudsat at:
 - (a) den myndighed, der er kompetent til at udstede og fremsende hasteunderretninger, så snart udstedelsesstatens retshåndhævelsespersonale har passeret grænsen, ved hjælp af ethvert passende middel underretter den myndighed, der er kompetent til at modtage hasteunderretninger, om den fortsatte overvågning i fuldbyrdsstaten og om årsagerne til, at det haster
 - (b) den europæiske efterforskningskendelse udstedes og fremsendes til fuldbyrdsmyndigheden uden ophold og senest 48 timer efter grænsepassagen som omhandlet i litra a) med angivelse af årsagerne til, at det ikke var muligt at fremsende den på forhånd
 - (c) den grænseoverskridende overvågning udføres i overensstemmelse med eventuelle instrukser fra de kompetente myndigheder i fuldbyrdsstaten
 - (d) den grænseoverskridende overvågning indstilles, så snart fuldbyrdsmyndigheden anmoder herom, eller hvis der gives afslag på anerkendelse eller fuldbyrdelse af den europæiske efterforskningskendelse
 - (e) hvis der ikke er truffet afgørelse om anerkendelse eller fuldbyrdelse af en europæisk efterforskningskendelse inden for 24 timer efter fremsendelsen af kendelsen, er fortsættelsen af den grænseoverskridende overvågning betinget af fuldbyrdsmyndighedens afgørelse om tilladelse til foreløbig fuldbyrdelse af den grænseoverskridende overvågning i overensstemmelse med artikel 13, stk. 4, litra c)

- (f) hvis der gives afslag på anerkendelse eller fuldbyrdelse af den europæiske efterforskningskendelse, eller den foreløbige fuldbyrdelse af den grænseoverskridende overvågning ikke er tilladt af andre årsager, jf. litra e), må det materiale, der er fremskaffet ved hjælp af den grænseoverskridende overvågning, kun anvendes, hvis det er strengt nødvendigt for at forebygge en umiddelbar og alvorlig trussel mod den offentlige sikkerhed, og fuldbyrdelsesmyndigheden skal underrettes om en sådan anvendelse og om begrundelsen herfor.
7. Den underretning, der er omhandlet i stk. 6, litra a), foretages ved hjælp af formularen i bilag V. Den oversættes til et officielt sprog i den medlemsstat, som underretningen er rettet til, eller til ethvert andet sprog, som den underrettede medlemsstat accepterer, jf. artikel 6, stk. 2. Hvis en sådan oversættelse ikke med rimelighed kan tilvejebringes i tide, kan underretningen fremsendes på et sprog, der almindeligvis forstås i andre medlemsstater.
8. Hvis den underrettede myndighed, der er omhandlet i stk. 6, litra a), er forskellig fra fuldbyrdelsesmyndigheden, underretter den omgående fuldbyrdelsesmyndigheden herom.

↓ 2014/41/EU (tilpasset)

~~KAPITEL V~~

~~AFLYTNING AF TELEKOMMUNIKATION~~

~~Artikel 31~~³⁰

Aflytning af telekommunikation med teknisk assistance fra en anden medlemsstat

1. En europæisk efterforskningskendelse kan udstedes med henblik på aflytning af telekommunikation i den medlemsstat, hvis tekniske assistance der er behov for.
2. Hvis mere end en medlemsstat kan yde hele den tekniske assistance, der er nødvendig for den samme aflytning af telekommunikation, sendes den europæiske efterforskningskendelse kun til en af dem. Den medlemsstat, hvor den person, der er genstand for aflytningen, findes eller vil være at finde, prioriteres højest.
3. Den europæiske efterforskningskendelse, der er omhandlet i stk. 1, skal desuden indeholde følgende oplysninger:
 - (a) oplysninger med henblik på identificering af den aflyttede person
 - (b) en angivelse af den ønskede varighed af aflytningen ~~og~~
 - (c) fyldestgørende tekniske data, navnlig målets identitet, for at sikre, at den europæiske efterforskningskendelse kan fuldbyrdes.
4. Udstedelsesmyndigheden anfører i sin kendelse årsagerne til, hvorfor den mener, at den anførte efterforskningsforanstaltning er relevant for den pågældende straffesag.
5. Ud over de grunde til at afslå anerkendelse eller fuldbyrdelse, der er omhandlet i artikel 11, kan fuldbyrdelse af en europæisk efterforskningskendelse som omhandlet i stk. 1 også afslås, når den pågældende efterforskningsforanstaltning ikke ville være tilladt i en tilsvarende national sag. Fuldbyrdelsesstaten kan gøre de samme

betingelser gældende for dens samtykke, som den ville stille i en tilsvarende national sag.

6. En europæisk efterforskningskendelse som omhandlet i stk. 1 kan fuldbyrdes ved:
- (a) øjeblikkelig overførsel af telekommunikation til udstedelsesstaten, eller
 - (b) aflytning, optagelse og efterfølgende overførsel af resultatet af aflytningen af telekommunikation til udstedelsesstaten.

Udstedelsesmyndigheden og fuldbyrdelsesmyndigheden rådfører sig med hinanden for at nå til enighed om, hvorvidt aflytningen udføres i overensstemmelse med litra a) eller b).

↓ nyt

7. Hvis den periode, for hvilken der anmodes om aflytning af telekommunikation i fuldbyrdelsesstaten, er længere den periode, som efterforskningsforanstaltningerne er beordret for, eller længere end den periode, hvori de kan gennemføres i overensstemmelse med fuldbyrdelsesstatens lovgivning, underretter fuldbyrdelsesmyndigheden uden ophold udstedelsesmyndigheden herom og angiver eventuelle muligheder for at forlænge denne periode. Hvis udstedelsesmyndigheden har til hensigt at forlænge aflytningen af telekommunikation i fuldbyrdelsesstaten ud over den periode, der er angivet i den oprindelige europæiske efterforskningskendelse, skal der udstedes en ny europæisk efterforskningskendelse.

↓ 2014/41/EU

8. ~~7.~~ Ved udstedelse af en europæisk efterforskningskendelse som omhandlet i stk. 1 eller under aflytningen kan udstedelsesmyndigheden, når særlige grunde taler herfor, også anmode om en udskrift, afkodning eller afkryptering af optagelsen, med forbehold af fuldbyrdelsesmyndighedens tilsagn.
9. ~~8.~~ Omkostninger, der hidrører fra anvendelsen af denne artikel, afholdes i overensstemmelse med artikel ~~54~~~~21~~, bortset fra omkostninger i forbindelse med udskrift, afkodning og afkryptering af de aflyttede kommunikationer, som afholdes af udstedelsesstaten.

KAPITEL VI

FORELØBIGE FORANSTALTNINGER

Artikel 32

Foreløbige foranstaltninger

1. Udstedelsesmyndigheden kan udstede en europæisk efterforskningskendelse for at træffe enhver foranstaltning med henblik på foreløbigt at forhindre, at en genstand, der kan anvendes som bevismateriale, destrueres, omdannes, fjernes, overføres eller bortskaffes.
2. Fuldbyrdelsesmyndigheden træffer beslutning om denne anmodning og meddeler sin beslutning om den foreløbige foranstaltning snarest muligt og, hvis det overhovedet

er muligt, inden for 24 timer efter modtagelsen af den europæiske efterforskningskendelse.

↓ 2014/41/EU (tilpasset)

⇒ nyt

3. Når der anmodes om en foreløbig foranstaltning, som omhandlet i stk. 1, angiver udstedelsesmyndigheden i den europæiske efterforskningskendelse, om bevismaterialet skal overføres til udstedelsesstaten eller forblive i fuldbyrdsstaten. Fuldbyrdsmyndigheden anerkender og fuldbyrder den europæiske efterforskningskendelse og overfører bevismaterialet i overensstemmelse med de ☒ gældende ☒ procedurer, der er fastlagt i nærværende direktiv.
4. Når en europæisk efterforskningskendelse i overensstemmelse med stk. 3 ledsages af en instruktion om, at bevismaterialet skal forblive i fuldbyrdsstaten, angiver udstedelsesmyndigheden datoen for ophævelse af den foreløbige foranstaltning, der er omhandlet i stk. 1, eller den forventede dato for fremsendelse af anmodningen om, at bevismaterialet skal overføres til udstedelsesstaten.
5. Når fuldbyrdsmyndigheden har hørt udstedelsesmyndigheden, kan den i overensstemmelse med national ~~ret~~ ☒ lovgivning ☒ og praksis fastsætte passende betingelser på baggrund af sagens omstændigheder for at begrænse den periode, hvor den foreløbige foranstaltning, der er omhandlet i stk. 1, vil blive opretholdt. ☒ I de tilfælde, hvor ☒ ~~Hvis~~ den i overensstemmelse med disse betingelser ønsker at ophæve den foreløbige foranstaltning, underretter fuldbyrdsmyndigheden udstedelsesmyndigheden, der skal have mulighed for at fremsætte bemærkninger. Udstedelsesmyndigheden meddeler straks fuldbyrdsmyndigheden, at den foreløbige foranstaltning i stk. 1 er blevet ophævet.

☒ KAPITEL VII ☒

☒ UNDERRETNINGER OM GRÆNSEOVERSKRIDENDE EFTERFORSKNINGSFORANSTALTNINGER, DER UDFØRES UDEN TEKNISK ASSISTANCE FRA EN ANDEN MEDLEMSSTAT ☒

Artikel ~~33~~34

Underretning af den medlemsstat, hvor den person, der er genstand for aflytningen, befinder sig, og hvis tekniske assistance ikke er nødvendig

1. Hvis aflytningen af telekommunikation er godkendt af den kompetente myndighed i ~~en medlemsstat~~ ⇒ den efterforskende medlemsstat ⇐ med henblik på at udføre en efterforskningsforanstaltning ⇒ i de sager, der er omhandlet i artikel 5, litra a), og for så vidt som den vedrører sådanne sager, de sager, der er omhandlet i artikel 5, litra d), ⇐ og telekommunikationsadressen på den person, der er genstand for aflytningen, og som er anført i den lovmæssige beslutning om aflytning, anvendes på en anden medlemsstats område, uden at der er behov for teknisk assistance fra denne ☒ anden ☒ medlemsstat til at gennemføre aflytningen, underretter ⇒ den efterforskende medlemsstat ⇐ ~~den første medlemsstat ("den aflyttende~~

~~medlemsstat")~~ den kompetente myndighed i ~~den anden medlemsstat (den~~
~~"underrettede medlemsstat")~~ ☒ denne anden medlemsstat ☒ om aflytningen:

- (a) inden aflytningen i de tilfælde, hvor den kompetente myndighed i den ☒ efterforskende ☒ ~~aflyttende~~ medlemsstat på tidspunktet for beordringen af aflytningen er bekendt med, at den person, der er genstand for aflytningen, befinder sig eller vil befinde sig på den underrettede medlemsstats område
- (b) under aflytningen, eller efter at aflytningen er blevet udført, umiddelbart efter, at den bliver klar over, at den person, der er genstand for aflytningen, befinder sig på den underrettede medlemsstats område eller har befundet sig der under aflytningen.

2. Den underretning, der er omhandlet i stk. 1, udføres ved hjælp af formularen i bilag III~~E~~. ☒ Den oversættes til et officielt sprog i den medlemsstat, som underretningen er rettet til, eller til ethvert andet sprog, som den underrettede medlemsstat accepterer, jf. artikel 6, stk. 2. ☒

☒ nyt

3. Hvis den myndighed i den underrettede medlemsstat, der modtager den i stk. 1 omhandlede underretning, ikke har kompetence til at handle, videresender den underretningen uden unødigt ophold og senest 24 timer efter modtagelsen heraf til den kompetente myndighed i den underrettede medlemsstat og underretter den kompetente myndighed i den efterforskende medlemsstat herom.

☒ 2014/41/EU
☒ nyt

4. ~~3.~~ Den kompetente myndighed i den ~~underrettede medlemsstat~~ kan, hvis aflytningen ikke ville være tilladt i en tilsvarende national sag, hurtigst muligt og senest 96 timer efter modtagelsen af den underretning, der er omhandlet i stk. 1, meddele den kompetente myndighed i den ☒ efterforskende ☒ ~~aflyttende~~ medlemsstat:

- (a) at aflytningen ikke må udføres eller skal afsluttes og
- (b) om nødvendigt, at det materiale, der er blevet aflyttet, mens den person, der er genstand for aflytningen, befandt sig på den pågældende stats område, ikke må anvendes ☒ og skal slettes ☒, eller kun må anvendes på de betingelser, som den fastsætter, ☒ herunder de betingelser, der er meddelt i henhold til artikel 21 ☒. Den kompetente myndighed i den underrettede medlemsstat meddeler den kompetente myndighed i den ☒ efterforskende ☒ ~~aflyttende~~ medlemsstat begrundelsen for disse betingelser.

- ~~4. Artikel 5, stk. 2, finder tilsvarende anvendelse på den underretning, der er omhandlet i stk. 2.~~

☒ nyt

5. Efter anmodning fra den kompetente myndighed i den underrettede medlemsstat fremlægger den kompetente myndighed i den efterforskende medlemsstat alle de

yderligere oplysninger, der er nødvendige for, at den underrettede medlemsstat kan vurdere, om aflytningen ville kunne tillades i en lignende national sag.

6. Hvis de interne procedurer, der skal følges i henhold til den underrettede medlemsstats nationale lovgivning, ikke kan afsluttes inden for perioden på 96 timer, skal den kompetente myndighed i den underrettede medlemsstat uden ophold underrette den kompetente myndighed i den efterforskende medlemsstat herom og give en begrundelse herfor og kan forlænge denne periode med en yderligere periode på højst 96 timer.
7. Hvis den kompetente myndighed i den underrettede medlemsstat ikke gør indsigelse inden for den frist, der er fastsat i stk. 4, kan den efterforskende medlemsstat med forbehold af stk. 6 fortsætte aflytningen på den underrettede medlemsstats område i den periode, der er angivet i den underretning, der er omhandlet i stk. 1. Hvis den kompetente myndighed i den efterforskende medlemsstat har til hensigt at forlænge aflytningen ud over den periode, der er angivet i den oprindelige underretning, skal der foretages en ny underretning.

Artikel 34

Underretning af en medlemsstat, på hvis område der anvendes en teknisk optagelsesanordning, og hvis tekniske assistance ikke er nødvendig

1. Hvis den kompetente myndighed i den efterforskende medlemsstat med henblik på at udføre en efterforskningsforanstaltning i de sager, der er omhandlet i artikel 5, stk. 1, litra a), og, for så vidt som den vedrører sådanne sager, de sager, der er omhandlet i artikel 5, stk. 1, litra d), har givet tilladelse til at anvende en teknisk anordning, der gør det muligt at indsamle lokaliseringsdata, lyddata eller visuelle data (en "teknisk optagelsesanordning"), og hvis nævnte anordning føres ind på en anden medlemsstats område, hvis tekniske assistance ikke er nødvendig for den fortsatte anvendelse af anordningen, underretter den efterforskende medlemsstats kompetente myndighed den kompetente myndighed i denne anden medlemsstat om anvendelsen af en teknisk optagelsesanordning på dens område:
 - (a) inden en sådan anvendelse i de tilfælde, hvor den kompetente myndighed i den efterforskende medlemsstat på tidspunktet for beordringen af anvendelsen af den tekniske optagelsesanordning er bekendt med, at den vil blive ført ind på den underrettede medlemsstats område eller
 - (b) under eller efter en sådan anvendelse, så snart den bliver opmærksom på, at den tekniske optagelsesanordning befinder sig eller kommer til at befinde sig på den underrettede medlemsstats område.
2. Artikel 33, stk. 2, 3, 4, 5, 6 og 7, finder tilsvarende anvendelse på underretninger i henhold til nærværende artikels stk. 1.

KAPITEL VIII

ANMODNINGER OM SAMTYKKE TIL AT ANVENDE TIDLIGERE UDVEKSLEDE OPLYSNINGER SOM BEVISMATERIALE

Artikel 35

Anmodninger om samtykke til at anvende tidligere udvekslede oplysninger som bevismateriale

1. Den anmodende myndighed kan, hvis det kræves i henhold til dens nationale lovgivning eller de betingelser, der er knyttet til den oprindelige fremsendelse af oplysningerne, anmode den anmodede myndighed om at give sit samtykke til, at oplysninger, der tidligere er blevet meddelt de kompetente myndigheder i én medlemsstat ("den anmodende stat") af de kompetente myndigheder i en anden medlemsstat ("den anmodede stat") kan anvendes som bevismateriale i straffesager:
 - (a) i overensstemmelse med Europa-Parlamentets og Rådets Direktiv (EU) 2023/977⁸⁰
 - (b) gennem spontan udveksling af oplysninger mellem judicielle myndigheder i henhold til konventionens artikel 7.
2. I denne artikel forstås ved "den anmodende myndighed" den myndighed, der er omhandlet i artikel 2, stk. 1, litra c), og som er kompetent til at fremsætte en anmodning om samtykke, og ved "den anmodede myndighed" den myndighed, der er omhandlet i artikel 2, stk. 1, litra d), og som er kompetent til at besvare en sådan anmodning.
3. Anmodningen om samtykke kan kun fremsættes, hvis anvendelsen af oplysningerne som bevismateriale er nødvendig og rimelig med henblik på den pågældende straffesag, og en sådan anmodning ville være tilladt på samme betingelser i en lignende national sag i den anmodende stat.
4. Anmodningen om samtykke fremsættes ved hjælp af formularen i bilag VII, som skal udfyldes og underskrives, og indholdets nøjagtighed og rigtighed bekræftes af den anmodende myndighed. Den skal indeholde de oplysninger, der er nødvendige for, at den anmodede myndighed kan beslutte, om der kan gives samtykke. Den oversættes til et officielt sprog i den anmodede stat eller til ethvert andet sprog, som nævnte stat accepterer, jf. artikel 6, stk. 2.
5. Den anmodede myndighed træffer afgørelse om anmodningen så hurtigt som muligt og senest 14 dage efter modtagelsen heraf. I de tilfælde, hvor det ikke er praktisk muligt at overholde denne frist, underretter den anmodede myndighed uden ophold den anmodende myndighed herom med angivelse af årsagerne hertil og kan forlænge fristen med op til 10 dage.
6. Den anmodede myndighed giver sit samtykke, eventuelt på visse betingelser, medmindre der foreligger en af følgende grunde til afslag eller udsættelse:
 - (a) anvendelsen af oplysningerne som bevismateriale ville ikke være tilladt i henhold til lovgivningen i den anmodede stat i sager af samme art som dem, som der anmodes om samtykke til
 - (b) der er rimelig grund til at antage, at meddelelse af samtykke vil skade verserende straffesager i den anmodede stat eller vil være til alvorlig skade for væsentlige nationale interesser

⁸⁰ Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2023/977 af 10. maj 2023 om udveksling af oplysninger mellem medlemsstaternes retshåndhævende myndigheder og om ophævelse af Rådets rammeafgørelse 2006/960/RIA (EUT L 134 af 22.5.2023, s. 1, ELI: <http://data.europa.eu/eli/dir/2023/977/oj>).

- (c) de betingelser for anvendelsen af oplysninger, der er fastsat i henhold til direktiv (EU) 2023/977, er ikke længere opfyldt, herunder hvis oplysningerne er unøjagtige, ufuldstændige eller ikke længere ajourførte.
7. Så snart den grund til udsættelse, der er omhandlet i stk. 6, ikke længere foreligger, træffer den anmodede myndighed en afgørelse som omhandlet i stk. 5 og underretter den anmodende myndighed herom.
8. Artikel 8 finder tilsvarende anvendelse på anmodninger om samtykke i henhold til nærværende artikel.
9. Medlemsstaterne sikrer, at retsmidler svarende til dem, der er tilgængelige i en lignende national sag, finder anvendelse på anmodninger om samtykke og på afgørelser om sådanne anmodninger. Artikel 17, stk. 2, 3, 4, 5, 6 og 7, finder tilsvarende anvendelse på sådanne anmodninger og afgørelser.

AFSNIT III

DEN EUROPÆISKE FJERNDELTAGELSESKENDELSE

KAPITEL I — DEN EUROPÆISKE FJERNDELTAGELSESKENDELSE

Artikel 36

Den europæiske fjerndeltagelseskendelse og forpligtelsen til at fuldbyrde den

1. En europæisk fjerndeltagelseskendelse er en retsafgørelse, der udstedes af en judiciel myndighed i en medlemsstat, og som gør det muligt for en mistænkt, en tiltalt eller et kriminalitetsoffer, der har status som part i en straffesag, at fjerndeltage fra en anden medlemsstat i et eller flere strafferetlige retsmøder via videokonference eller anden fjernkommunikationsteknologi.
2. Medlemsstaterne sikrer, at de nødvendige retlige og proceduremæssige rammer er på plads, således at deres udstedelsesmyndighed kan udstede en europæisk fjerndeltagelseskendelse i overensstemmelse med dette afsnit.
3. Medlemsstaterne fuldbyrder en europæisk fjerndeltagelseskendelse på grundlag af princippet om gensidig anerkendelse og i overensstemmelse med dette afsnit og afsnit I, IV og V.
4. Den europæiske fjerndeltagelseskendelse dækker fjerndeltagelse i ethvert retsmøde ved en domstol med kompetence til afgørelse af straffesager i alle faser af straffesagen fra indledningen af efterforskningen til afslutningen af sagen, herunder, hvor det er relevant, domsafsigelse og afgørelse af eventuelle appeller.

KAPITEL II

PROCEDURER OG GARANTIER I UDSTEDELSSTATEN

Betingelser for udstedelse og fremsendelse af en europæisk fjerndeltagelseskendelse

1. Udstedelsesmyndigheden kan kun udstede en europæisk fjerndeltagelseskendelse, når alle følgende betingelser er opfyldt:
 - (a) en mistænkt, en tiltalt eller et offer for kriminalitet har eller vil have bopæl i fuldbyrdelsesstaten eller opholder sig eller vil opholde sig midlertidigt i nævnte stat af begrundede årsager, der er til hinder for vedkommendes tilstedeværelse i udstedelsesstaten på tidspunktet for den eller de pågældende afhøringer, eller er tilbageholdt i fuldbyrdelsesstaten i forbindelse med andre retssager, der er anlagt mod vedkommende
 - (b) udstedelsesmyndigheden anser udstedelsen af en europæisk fjerndeltagelseskendelse for at være hensigtsmæssig, den står i et rimeligt forhold til sagens særlige omstændigheder og har til formål at lette den pågældende persons deltagelse i strafferetlige retsmøder i udstedelsesstaten under hensyntagen til den pågældende persons rettigheder
 - (c) den pågældende person har givet sit samtykke til at fjerndeltage i den eller de pågældende afhøringer i overensstemmelse med artikel 38.
2. Uanset stk. 1 kan udstedelsesmyndigheden udstede en europæisk fjerndeltagelseskendelse, hvis dette undtagelsesvis er nødvendigt for at sikre en effektiv og korrekt retspleje, inden der indhentes samtykke fra den pågældende person i henhold til stk. 1, litra c). Udstedelsesmyndigheden underretter fuldbyrdelsesmyndigheden herom og anmoder om assistance til at indhente samtykke fra den pågældende person ved hjælp af det særlige afsnit i formularen i bilag VIII. I sådanne tilfælde indhenter fuldbyrdelsesmyndigheden den pågældende persons samtykke, inden der træffes afgørelse om anerkendelse og fuldbyrdelse af den europæiske fjerndeltagelseskendelse i overensstemmelse med artikel 41 eller 43.
3. Uanset stk. 1 kan udstedelsesmyndigheden udstede en europæisk fjerndeltagelseskendelse uden at indhente samtykke fra den pågældende person, jf. stk. 1, litra c), når der er tale om ekstraordinære omstændigheder, hvor vedkommendes fysiske deltagelse i den eller de pågældende afhøringer udgør en alvorlig trussel mod den offentlige sikkerhed eller folkesundheden, som anses for at være reel og aktuel eller forudsigelig, og udsættelse af den eller de pågældende afhøringer eller suspension af sagen ville være i strid med en effektiv og korrekt retspleje, forudsat at den berørte persons ret til et forsvar og en retfærdig rettergang respekteres.

Denne undtagelse finder ikke anvendelse, når den pågældende person er en sårbar person eller et barn, og fjernafhøring(er) ikke er forenelige med vedkommendes specifikke behov og tarv.
4. En mistænkt, en tiltalt eller et kriminalitetsoffer, der opfylder betingelsen i stk. 1, litra a), kan anmode udstedelsesmyndigheden om at udstede en europæisk fjerndeltagelseskendelse efter procedurerne i udstedelsesstatens lovgivning. Sådanne anmodninger indgives til udstedelsesmyndigheden i god tid inden den eller de pågældende afhøringer og behandles af nævnte myndighed i overensstemmelse med stk. 1. Udstedelsesmyndigheden træffer en begrundet afgørelse om anmodningen inden for en rimelig frist.

5. Hvis den europæiske fjerndeltagelseskendelse vedrører et barn, der er mistænkt, tiltalt eller offer for kriminalitet, sikrer udstedelsesmyndigheden, at barnets tarv altid kommer i første række ved anvendelsen af denne artikel.

Artikel 38

Procedure for indhentning af samtykke

1. Når indkaldelsen til at deltage i den eller de pågældende afhøringer forkyndes for den pågældende person, skal udstedelsesmyndigheden også, hvis det er relevant:
 - (a) indhente vedkommendes samtykke til fjerndeltagelse i en eller flere afhøringer via videokonference eller anden fjernkommunikationsteknologi, hvis betingelserne i artikel 37, stk. 1, litra a) og b), er opfyldt eller
 - (b) underrette den pågældende person om muligheden og betingelserne for, at vedkommende i overensstemmelse med national lovgivning og artikel 37, stk. 4, kan indgive en anmodning om fjerndeltagelse i en eller flere afhøringer.
2. Inden den mistænkte, den tiltalte eller ofret for kriminalitet giver sit samtykke, skal de kompetente myndigheder i udstedelsesstaten mundtligt eller skriftligt på et sprog, som vedkommende forstår, som minimum underrette vedkommende om følgende:
 - (a) muligheden for, at mistænkte eller tiltalte kan søge rådgivning hos en advokat i udstedelsesstaten i overensstemmelse med direktiv 2013/48/EU, og for så vidt angår ofre for kriminalitet i overensstemmelse med direktiv 2012/29/EU og national lovgivning
 - (b) vedkommendes ret til få stillet tolkning til rådighed hos de kompetente myndigheder og til at få stillet en skriftlig oversættelse til rådighed i overensstemmelse med direktiv 2010/64/EU eller direktiv 2012/29/EU, alt efter hvad der er relevant
 - (c) proceduren for fuldbyrdelse af en europæisk fjerndeltagelseskendelse samt de specifikke rettigheder, der gælder for den pågældende person under en sådan procedure.
3. I de tilfælde, der er omhandlet i stk. 2, litra a), hvor den pågældende person er et barn som defineret i artikel 3, nr. 1), i direktiv (EU) 2016/800, bistås barnet af en advokat, inden det giver sit samtykke. Hvis den pågældende person er et barn som defineret i artikel 2, nr. 1), litra c), i direktiv 2012/29/EU, og indehaverne af forældremyndigheden er udelukket fra at repræsentere barneofret som følge af en interessekonflikt mellem dem og barneofret, eller barneofret er uledsaget eller adskilt fra familien, bistås barnet af en særlig repræsentant eller af en advokat, inden det giver sit samtykke.
4. Hvis den pågældende person er et barn, giver de kompetente myndigheder i udstedelsesstaten hurtigst muligt indehaveren af forældreansvaret som defineret i artikel 3, nr. 2), i direktiv (EU) 2016/800 eller som omhandlet i artikel 1, stk. 2, i direktiv 2012/29/EU, en anden egnet voksen eller retlig repræsentant som omhandlet i artikel 5, stk. 2, i direktiv (EU) 2016/800 eller artikel 24, stk. 1, litra b) og c), i direktiv 2012/29/EU, hvor det er relevant i henhold til nævnte bestemmelser, de oplysninger, som barnet har ret til at modtage i overensstemmelse med nærværende artikel.

5. De oplysninger, der er omhandlet i stk. 2 og 4, gives i et enkelt og letforståeligt sprog under hensyntagen til sårbare personers særlige behov.
6. Samtykke til fjerndeltagelse i en eller flere afhøringer skal gives frivilligt og utvetydigt. Samtykket registreres sammen med de omstændigheder, hvorunder det blev givet, i overensstemmelse med registreringsproceduren i udstedelsesstatens lovgivning.
7. Fristerne for at tilkendegive samtykke eller indgive en anmodning om fjerndeltagelse i en eller flere afhøringer er underlagt udstedelsesstatens lovgivning.
8. I de tilfælde, hvor den pågældende person befinder sig i fuldbyrdelsesstaten på tidspunktet for indkaldelsen, anmoder udstedelsesmyndigheden om assistance fra de kompetente myndigheder i fuldbyrdelsesstaten til at forkynde den i stk. 1 omhandlede indkaldelse og give den pågældende de oplysninger, der skal meddeles i overensstemmelse med denne artikel, samt angive eventuelle formaliteter og procedurer, der skal overholdes. Hvis der anmodes om den pågældende persons samtykke til fjerndeltagelse i den eller de pågældende afhøringer, underretter de kompetente myndigheder i fuldbyrdelsesstaten udstedelsesmyndigheden om, hvorvidt der er opnået samtykke, og sender alle relevante notater til udstedelsesmyndigheden. Hvis der ikke kunne indhentes samtykke, eller den pågældende person ikke kunne kontaktes, underretter de kompetente myndigheder i fuldbyrdelsesstaten udstedelsesmyndigheden herom.
9. Hvis udstedelsesmyndigheden har udstedt en europæisk fjerndeltagelseskendelse i henhold til den undtagelse fra kravet om at indhente den pågældende persons samtykke til fjerndeltagelse i den eller de pågældende afhøringer forud for udstedelsen af kendelsen, der er fastsat i artikel 37, stk. 2, indhenter fuldbyrdelsesmyndigheden den pågældende persons samtykke til at fjerndeltage i den eller de pågældende afhøringer, som kendelsen vedrører, i overensstemmelse med kravene i denne artikel og under overholdelse af de formaliteter og procedurer, som udstedelsesmyndigheden har angivet, inden den træffer afgørelse om anerkendelse og fuldbyrdelse af kendelsen.

Artikel 39

Den europæiske fjerndeltagelseskendelses indhold og form

1. Den europæiske fjerndeltagelseskendelse udstedes på formularen i bilag VIII, som skal udfyldes og underskrives, og indholdets nøjagtighed og rigtighed bekræftes af udstedelsesmyndigheden.
2. Den europæiske fjerndeltagelseskendelse skal navnlig indeholde følgende oplysninger:
 - (a) data om udstedelsesmyndigheden og eventuelt godkendelsesmyndigheden
 - (b) identiteten af den mistænkte, den tiltalte eller det offer for kriminalitet, der er berørt af den europæiske fjerndeltagelseskendelse, samt alle relevante oplysninger om den pågældende persons eventuelle sårbarheder, som udstedelsesmyndigheden har kendskab til
 - (c) identiteten af og kontaktoplysninger på den advokat, der er bemyndiget af den pågældende person eller udpeget af udstedelsesstaten med henblik på den eller de afhøringer, som den europæiske fjerndeltagelseskendelse vedrører

- (d) en beskrivelse af den strafbare handling, der er genstand for den efterforskning eller retssag, som den europæiske fjerndeltagelseskendelse vedrører, og de gældende bestemmelser i udstedelsesstatens strafferet
 - (e) en beskrivelse af, på hvilket stadium sagen befinder sig, og typen, antallet og den vejledende tidsplan for den eller de afhøringer, som den europæiske fjerndeltagelseskendelse vedrører
 - (f) begrundelsen for, at fjerndeltagelse i den eller de specifikke afhøringer er hensigtsmæssig i lyset af de betingelser, der er fastsat i artikel 37, stk. 1
 - (g) oplysninger om, hvorvidt den berørte person har anmodet om eller givet samtykke til at fjerndeltage i den eller de pågældende afhøringer, om anvendelsen af artikel 37, stk. 2, og eventuelle formaliteter og procedurer, der skal overholdes, når der anmodes om den berørte persons samtykke, eller, hvor det er relevant, om anvendelsen af artikel 37, stk. 3
 - (h) de foreslåede praktiske ordninger for fuldbyrdelsen af den europæiske fjerndeltagelseskendelse i overensstemmelse med artikel 42, herunder enhver foranstaltning, der er nødvendig for at tage højde for eventuelle sårbarheder hos den berørte person
 - (i) alle de formaliteter og procedurer, der udtrykkeligt er fastsat krav om i udstedelsesstatens lovgivning med henblik på fuldbyrdelsen af den europæiske fjerndeltagelseskendelse.
3. Hver medlemsstat angiver det eller de sprog blandt EU-institutionernes officielle sprog, der ud over det eller de officielle sprog i den pågældende medlemsstat kan bruges til udfyldelse eller oversættelse af den europæiske fjerndeltagelseskendelse, når den pågældende medlemsstat er fuldbyrdesstaten.
 4. Udstedelsesstatens kompetente myndighed oversætter den europæiske fjerndeltagelseskendelse til et officielt sprog i fuldbyrdesstaten eller et andet sprog, som fuldbyrdesstaten har angivet i overensstemmelse med stk. 3.

Artikel 40

Fremsendelse af den europæiske fjerndeltagelseskendelse

1. Den europæiske fjerndeltagelseskendelse, der er udfyldt i overensstemmelse med artikel 39, fremsendes af udstedelsesmyndigheden til fuldbyrdesmyndigheden eller, hvis det er relevant, ved inddragelse af den centrale myndighed, der er omhandlet i artikel 52, via det decentrale IT-system.
2. Den europæiske fjerndeltagelseskendelse ledsages af eventuelle yderligere relevante oplysninger og dokumenter, herunder de relevante notater over det indhentede samtykke.
3. Hvis fuldbyrdesmyndighedens identitet er ukendt, skal udstedelsesmyndigheden på alle måder, herunder gennem kontaktpunkterne i Det Europæiske Retlige Netværk, forsøge at fremskaffe de nødvendige oplysninger fra fuldbyrdesstaten.
4. Når den myndighed i fuldbyrdesstaten, der modtager den europæiske fjerndeltagelseskendelse, ikke har kompetence til at anerkende den europæiske fjerndeltagelseskendelse eller træffe de nødvendige foranstaltninger med henblik på dens fuldbyrdelse, skal den ex officio fremsende kendelsen til fuldbyrdesmyndigheden og underrette udstedelsesmyndigheden herom.

KAPITEL III

PROCEDURER OG GARANTIER I FULDBYRDELSESSTATEN

Artikel 41

Anerkendelse og fuldbyrdelse

1. Fuldbyrdelsesmyndigheden skal anerkende en europæisk fjerndeltagelseskendelse, der er fremsendt i overensstemmelse med dette direktiv, uden yderligere formaliteter og sikre fuldbyrdelsen på de betingelser, der er aftalt med udstedelsesmyndigheden, medmindre fuldbyrdelsesmyndigheden beslutter at påberåbe sig en af de grunde til at afslå anerkendelse eller fuldbyrdelse, der er fastsat i dette direktiv.
2. Fuldbyrdelsesmyndigheden skal opfylde de formaliteter og procedurer, som udstedelsesmyndigheden udtrykkeligt har angivet, medmindre andet er fastsat i dette direktiv, forudsat at sådanne formaliteter og procedurer ikke er i strid med de grundlæggende retsprincipper i fuldbyrdelsesstaten.
3. Den eller de pågældende afhøringer foretages direkte af eller under ledelse af udstedelsesmyndigheden og er underlagt udstedelsesstatens lovgivning. Foranstaltninger, der træffes af fuldbyrdelsesmyndigheden med henblik på fuldbyrdelsen af den europæiske fjerndeltagelseskendelse, er underlagt fuldbyrdelsesstatens lovgivning med undtagelse af de formaliteter og procedurer, der er omhandlet i stk. 2, og som pålægges af udstedelsesmyndigheden i overensstemmelse med udstedelsesstatens lovgivning.

Artikel 42

Krav til og praktiske ordninger for fuldbyrdelsen af en europæisk efterforskningskendelse

1. Udstedelsesmyndigheden og fuldbyrdelsesmyndigheden skal aftale de praktiske ordninger for fuldbyrdelsen af den europæiske fjerndeltagelseskendelse, herunder tidsplanen for den eller de pågældende afhøringer. Når sådanne ordninger aftales, sørger fuldbyrdelsesmyndigheden for at:
 - (a) indkalde den mistænkte, den tiltalte eller ofret for kriminalitet til at fjerndeltage i den eller de pågældende afhøringer i overensstemmelse med fuldbyrdelsesstatens lovgivning og de formaliteter og procedurer, som udstedelsesmyndigheden har fastsat i overensstemmelse med artikel 41, stk. 2, og, medmindre andet er aftalt mellem udstedelsesmyndigheden og fuldbyrdelsesmyndigheden, underrette den pågældende person om vedkommendes rettigheder i henhold til udstedelsesstatens lovgivning i så god tid, at vedkommende kan udøve sine rettigheder effektivt
 - (b) kontrollere den pågældende persons identitet.
2. Udstedelsesmyndigheden sikrer, at den pågældende person, hvis vedkommende er mistænkt eller tiltalt, repræsenteres af en befuldmægtiget advokat i den udstedende medlemsstat, som skal være fysisk til stede i retslokalet under den eller de pågældende afhøringer, som den europæiske fjerndeltagelseskendelse vedrører.

3. Medlemsstaterne sikrer, at deres kompetente myndigheder har adgang til alle de tekniske midler, der er nødvendige for fuldbyrdelsen af en europæisk fjerndeltagelseskendelse. Dette omfatter kapaciteten til at stille følgende til rådighed:
 - (a) en sikker, fortrolig og effektiv kanal, der sætter de pågældende personer i stand til at kommunikere med deres advokat i udstedelsesstaten og giver mulighed for en effektiv udøvelse af retten til adgang til advokatbistand som fastsat i direktiv 2013/48/EU og (EU) 2016/800
 - (b) den nødvendige infrastruktur til at sikre sårbare personers adgang til videokonferencer eller anden fjernkommunikationsteknologi.
4. Der skal være en kompetent myndighed fra fuldbyrdelsesstaten til stede under den eller de pågældende afhøringer, som om nødvendigt bistås af en tolk, og som desuden er ansvarlig for at kontrollere den pågældende persons identitet og den tekniske infrastrukturens korrekte funktion.
5. Udstedelsesmyndigheden og fuldbyrdelsesmyndigheden aftaler om nødvendigt de foranstaltninger, der er nødvendige for at imødekomme den pågældende persons eventuelle særlige behov. Hvis fuldbyrdelsesmyndigheden bliver opmærksom på sårbarheder hos den person, der skal afhøres, som ikke er noteret i den europæiske fjerndeltagelseskendelse, underretter den uden ophold udstedelsesmyndigheden herom, således at de kan aftale, hvilke foranstaltninger der skal træffes for at imødekomme eventuelle særlige behov i forbindelse hermed.
6. Fuldbyrdelsesstaten sikrer efter anmodning fra udstedelsesstaten eller den person, der skal afhøres, at den pågældende person om nødvendigt bistås af en tolk.
7. Hvis den pågældende person er offer for kriminalitet, sikrer fuldbyrdelsesmyndigheden, at ofret modtager følelsesmæssig støtte under den eller de pågældende afhøringer, som den europæiske fjerndeltagelseskendelse vedrører, i overensstemmelse med ofrets individuelle behov.
8. Den pågældende person underrettes forud for den eller de pågældende afhøringer mundtligt eller skriftligt i et enkelt og letforståeligt sprog om de proceduremæssige rettigheder, som vedkommende har i henhold til henholdsvis udstedelsesstatens og fuldbyrdelsesstatens lovgivning, under hensyntagen til eventuelle særlige sårbarheder, vedkommende måtte have.
9. Med forbehold af eventuelle foranstaltninger, der er aftalt med henblik på beskyttelse af personer, udarbejder fuldbyrdelsesmyndigheden ved afslutningen af den eller de pågældende afhøringer et protokollat med angivelse af dato og sted for den eller de pågældende afhøringer, den afhørte persons identitet samt identitet og funktion for alle andre personer i fuldbyrdelsesstaten, der har deltaget i den eller de pågældende afhøringer, eventuelle edsaflæggelser og de tekniske forhold under afhøringen. Dokumentet fremsendes af fuldbyrdelsesmyndigheden til udstedelsesmyndigheden.

Artikel 43

Grunde til at afslå anerkendelse eller fuldbyrdelse

1. Uden at det berører artikel 1, stk. 2, skal der i fuldbyrdelsesstaten gives afslag på anerkendelse og fuldbyrdelse af en europæisk fjerndeltagelseskendelse, når:

- (a) den europæiske fjerndeltagelseskendelse vedrører en mistænkt eller tiltalt og vedrører en eller flere afhøringer i forbindelse med en lovovertrædelse, der er omfattet af amnesti i fuldbyrdelsesstaten, og hvor nævnte stat havde kompetence til at retsforfølge lovovertrædelsen i henhold til sin egen strafferet
- (b) fuldbyrdelsen af den europæiske fjerndeltagelseskendelse ville være i strid med ne bis in idem-princippet
- (c) den mistænkte eller tiltalte, der er omfattet af den europæiske fjerndeltagelseskendelse, kan på grund af sin alder ikke holdes strafferetligt ansvarlig i henhold til fuldbyrdelsesstatens lovgivning for de handlinger, som den europæiske fjerndeltagelseskendelse vedrører.

2. Uden at det berører artikel 1, stk. 2, kan der i fuldbyrdelsesstaten gives afslag på anerkendelse og fuldbyrdelse af en europæisk fjerndeltagelseskendelse, i følgende tilfælde:

- (a) der gælder immuniteter eller privilegier ifølge fuldbyrdelsesstatens lovgivning, der gør det umuligt at fuldbyrde den europæiske fjerndeltagelseskendelse, eller der er regler om fastsættelse og begrænsning af strafferetligt ansvar i forbindelse med pressefrihed og ytringsfrihed i andre medier, der gør det umuligt at fuldbyrde den europæiske fjerndeltagelseskendelse, når kendelsen vedrører en mistænkt eller tiltalt
- (b) den europæiske fjerndeltagelseskendelse vedrører en mistænkt eller tiltalt og vedrører en eller flere afhøringer i forbindelse med handlinger, der henhører under fuldbyrdelsesstatens jurisdiktion i henhold til dennes egen strafferet, og strafferetlig retsforfølgning eller straf af den pågældende person, hvis der er tale om en mistænkt eller tiltalt, er udelukket på grund af forældelse i henhold til nævnte stats lovgivning
- (c) den europæiske fjerndeltagelseskendelse vedrører en mistænkt eller tiltalt og vedrører en eller flere afhøringer i forbindelse med en strafbar handling, der påstås at være begået:
 - i) uden for udstedelsesstatens område og helt eller delvis på fuldbyrdelsesstatens område, og den pågældende handling ikke udgør en lovovertrædelse i fuldbyrdelsesstaten eller
 - ii) uden for udstedelsesstatens område, og fuldbyrdelsesstatens lovgivning ikke giver mulighed for retsforfølgning for de samme lovovertrædelser, når de er begået uden for dens område
- (d) i ekstraordinære situationer, hvor der på grundlag af specifikt og objektivt bevismateriale er vægtige grunde til at antage, at fuldbyrdelse af den europæiske fjerndeltagelseskendelse under sagens særlige omstændigheder ville medføre en åbenbar tilsidesættelse af en relevant grundlæggende rettighed som fastsat i artikel 6 i TEU og i chartret, navnlig retten til en retfærdig rettergang og retten til et forsvar
- (e) den europæiske fjerndeltagelseskendelse vedrører en mistænkt eller tiltalt og vedrører en eller flere afhøringer i forbindelse med en handling, der ikke udgør en lovovertrædelse i henhold til fuldbyrdelsesstatens lovgivning, medmindre det drejer sig om en lovovertrædelse, der er oplistet under de kategorier af lovovertrædelser, der er fastsat i bilag IX, som angivet af udstedelsesstaten i den europæiske fjerndeltagelseskendelse, hvis den i udstedelsesstaten kan

- straffes med en frihedsstraf eller en anden frihedsberøvende foranstaltning af en maksimal varighed på mindst tre år
- (f) fuldbyrdelsesmyndigheden finder undtagelsesvis, at fuldbyrdelsen af den europæiske fjerndeltagelseskendelse i det konkrete tilfælde klart ville pålægge fuldbyrdelsesstatens retssystem en uforholdsmæssig stor byrde.
- (g) formularen i bilag VIII er ufuldstændig eller åbenlyst ukorrekt og er ikke blevet udfyldt efter den høring, der er omhandlet i stk. 4.
3. Når den europæiske fjerndeltagelseskendelse vedrører en eller flere afhøringer vedrørende en lovovertrædelse i forbindelse med skatter eller afgifter, told og valutahandel, kan fuldbyrdelsesmyndigheden ikke afslå anerkendelse eller fuldbyrdelse med den begrundelse, at den nationale lovgivning i fuldbyrdelsesstaten ikke foreskriver opkrævning af samme type skatter og afgifter eller ikke indeholder regler om skatter, afgifter, told og valuta svarende til dem, der er findes i udstedelsesstatens lovgivning.
4. Hvis ophævelsen af privilegiet eller immuniteten i de tilfælde, der er omhandlet i artikel 2, litra a), påhviler en myndighed i fuldbyrdelsesstaten, anmoder fuldbyrdelsesmyndigheden den pågældende myndighed om at udøve beføjelsen. Påhviler ophævelsen af privilegiet eller immuniteten en myndighed i en anden stat eller en international organisation, er det udstedelsesmyndigheden, der skal anmode den pågældende myndighed om at udøve beføjelsen.
5. I alle de tilfælde, der er omhandlet i stk. 1 og 2, skal fuldbyrdelsesmyndigheden, inden den beslutter ikke at anerkende eller fuldbyrde den europæiske fjerndeltagelseskendelse, hvad enten det er helt eller delvist, ved hjælp af ethvert passende middel høre udstedelsesmyndigheden og, hvis det er hensigtsmæssigt, anmode udstedelsesmyndigheden om uden ophold og senest inden for 7 dage efter datoen for modtagelsen af anmodningen at forelægge eventuelle nødvendige supplerende oplysninger. Hvis fuldbyrdelsesmyndigheden beslutter, at en europæisk fjerndeltagelseskendelse kun kan anerkendes delvist, kan udstedelsesmyndigheden beslutte at trække den europæiske fjerndeltagelseskendelse tilbage ex officio eller efter anmodning fra den person, den vedrører.
6. Hvis den pågældende person efter på behørig vis at være blevet indkaldt til at fjerndeltage i den eller de pågældende afhøringer ikke giver møde på det tidspunkt og sted, som fuldbyrdelsesmyndigheden har angivet, reguleres de proceduremæssige konsekvenser af et sådant manglende fremmøde af udstedelsesstatens lovgivning, således som den ville finde anvendelse i en rent national sag, hvor en person, der er indkaldt til afhøring, ikke giver møde. Udstedelsesmyndigheden underretter om nødvendigt fuldbyrdelsesmyndigheden om eventuelle foranstaltninger eller ordninger, der er nødvendige i disse tilfælde, herunder, hvor det er relevant, udsættelse af afhøringen eller tilbagetrækning af den europæiske fjerndeltagelseskendelse.

Artikel 44

Frister for anerkendelse og fuldbyrdelse

1. Afgørelsen om anerkendelse og fuldbyrdelse træffes, og den europæiske fjerndeltagelseskendelse fuldbyrdes inden for de frister, der er fastsat i stk. 2-5.

2. Hvis udstedelsesmyndigheden i den europæiske fjerndeltagelseskendelse har anført, at det på grund af proceduremæssige frister, lovovertrædelsens alvor eller andre særligt hastende omstændigheder er nødvendigt med en kortere frist for afgørelsen om anerkendelse og fuldbyrdelse end de frister, der er fastsat i denne artikel, eller hvis udstedelsesmyndigheden i den europæiske fjerndeltagelseskendelse har anført, at den eller de pågældende afhøringer, som den europæiske fjerndeltagelseskendelse vedrører, skal afholdes på eller senest på en specifik dato, tager fuldbyrdelsesmyndigheden så vidt muligt fuldt ud hensyn til dette krav om en kortere frist.
3. Fuldbyrdelsesmyndigheden træffer afgørelse om anerkendelse og fuldbyrdelse af den europæiske fjerndeltagelseskendelse så hurtigt som muligt og senest 30 dage efter, at den kompetente fuldbyrdelsesmyndighed har modtaget den europæiske fjerndeltagelseskendelse, jf. dog stk. 5.
4. Fuldbyrdelsesmyndigheden fuldbyrder den europæiske fjerndeltagelseskendelse i overensstemmelse med de praktiske ordninger, der er aftalt mellem udstedelsesmyndigheden og fuldbyrdelsesmyndigheden, jf. artikel 42.
5. Hvis det i en specifik sag ikke er praktisk muligt for fuldbyrdelsesmyndigheden at overholde fristen i stk. 3 eller den specifikke dato eller frist, som udstedelsesmyndigheden har angivet i overensstemmelse med stk. 2, underretter fuldbyrdelsesmyndigheden uden ophold ved hjælp af ethvert tilgængeligt middel udstedelsesmyndigheden om grundene til forsinkelsen og om, hvor lang tid der skønnes nødvendig, før afgørelsen kan træffes. I sådanne tilfælde kan den frist på 30 dage, der er fastsat i stk. 3, forlænges med højst 30 dage.

Artikel 45

Manglende fuldbyrdelse af en europæisk fjerndeltagelseskendelse

1. Manglende fuldbyrdelse af en europæisk fjerndeltagelseskendelse kan være berettiget, hvis indkaldelsen til den eller de afhøringer, som den europæiske fjerndeltagelseskendelse vedrører, ikke kan forkyndes for den pågældende person, fordi fuldbyrdelsesmyndigheden ikke kan lokalisere vedkommende på fuldbyrdelsesstatens område, selv om der er gjort en rimelig indsats.
2. Inden fuldbyrdelsesmyndigheden træffer afgørelse om, at det er umuligt at fuldbyrde en europæisk fjerndeltagelseskendelse, skal den høre udstedelsesmyndigheden.

Artikel 46

Forpligtelse til at underrette udstedelsesmyndigheden

1. Den kompetente myndighed i fuldbyrdelsesstaten, der modtager den europæiske fjerndeltagelseskendelse, skal uden ophold og under alle omstændigheder senest en uge efter modtagelsen af kendelsen anerkende modtagelsen heraf.

Når der er udpeget en central myndighed, gælder forpligtelsen til anerkendelse af modtagelsen af den europæiske fjerndeltagelseskendelse for den centrale myndighed og for den fuldbyrdelsesmyndighed, der modtager den europæiske fjerndeltagelseskendelse fra den centrale myndighed.

I de tilfælde, der er omhandlet i artikel 40, stk. 4, gælder forpligtelsen til at anerkende modtagelsen af den europæiske fjerndeltagelseskendelse for den

kompetente myndighed, der oprindelig modtog kendelsen, og for den fuldbyrdelsesmyndighed, som kendelsen endelig fremsendes til.

2. Fuldbyrdelsesmyndigheden underretter omgående udstedelsesmyndigheden om følgende ved hjælp af ethvert tilgængeligt middel:
 - (a) hvis det er umuligt for fuldbyrdelsesmyndigheden at træffe afgørelse om anerkendelse eller fuldbyrdelse, fordi formularen i bilag VIII er ufuldstændig eller åbenlyst ukorrekt
 - (b) hvis fuldbyrdelsesmyndigheden fastslår, at den i den pågældende sag ikke kan opfylde de formaliteter og procedurer, som udstedelsesmyndigheden udtrykkeligt har angivet i overensstemmelse med artikel 41.
3. Fuldbyrdelsesmyndigheden underretter uden ophold udstedelsesmyndigheden om følgende:
 - (a) enhver afgørelse, der er truffet i henhold til artikel 43, og begrundelsen for denne afgørelse
 - (b) hvis fuldbyrdelsesmyndigheden efter høring af udstedelsesmyndigheden i overensstemmelse med artikel 45, stk. 2, finder, at det er umuligt at fuldbyrde en europæisk fjerndeltagelseskendelse.
4. Udstedelsesmyndigheden underretter den person, der er berørt af en europæisk fjerndeltagelseskendelse, om enhver afgørelse, som fuldbyrdelsesmyndigheden har truffet i henhold til artikel 43 eller artikel 45.

Artikel 47

Foreløbige foranstaltninger

1. I de tilfælde, hvor der blev udstedt en europæisk fjerndeltagelseskendelse for at lette en mistænkt eller tiltalt persons deltagelse i straffesager fra fuldbyrdelsesstaten, og sagen førte til en afgørelse om skyld og idømmelse af en frihedsstraf eller en anden frihedsberøvende foranstaltning, underretter udstedelsesstaten fuldbyrdelsesstaten om, at den har til hensigt at udstede en europæisk arrestordre, hvis det er relevant.
2. Fuldbyrdelsesstaten sikrer, at dens kompetente myndigheder, når de underrettes herom, er i stand til at træffe passende foreløbige foranstaltninger i henhold til og i overensstemmelse med national lovgivning for at sikre, at den pågældende person forbliver på dens område, herunder ved at anholde personen, indtil den europæiske arrestordre er modtaget, og der er truffet afgørelse om anerkendelse og fuldbyrdelse heraf.

Artikel 48

Høringer mellem udstedelsesmyndigheden og fuldbyrdelsesmyndigheden

1. Udstedelsesmyndigheden og fuldbyrdelsesmyndigheden skal om nødvendigt uden ophold høre hinanden med henblik på at lette en effektiv anvendelse af dette afsnit.
2. Hvis udstedelsesmyndigheden finder, at det vil lette en effektiv anvendelse af dette afsnit, kan den også ved hjælp af ethvert passende middel høre fuldbyrdelsesmyndigheden inden udstedelsen af den europæiske

fjerndeltagelseskendelse. Fuldbyrldelsesmyndigheden besvarer anmodningen om høring uden ophold.

Artikel 49

Proceduremæssige rettigheder og garantier

1. Ved gennemførelsen af dette direktiv sikrer medlemsstaterne, at retten til en retfærdig rettergang i de sager, som den europæiske fjerndeltagelseskendelse vedrører, og at de rettigheder, som personer, der er berørt af den europæiske fjerndeltagelseskendelse, har i henhold til EU-retten, respekteres, navnlig mistænkt og tiltalt persons rettigheder som fastsat i direktiv 2010/64/EU, 2012/13/EU, 2013/48/EU, (EU) 2016/343, (EU) 2016/800 og (EU) 2016/1919 og de rettigheder, som ofre for kriminalitet har i henhold til direktiv 2012/29/EU, samt at udstedelses- eller fuldbyrldelsesstatens respektive lovgivning, for så vidt som den er i overensstemmelse med EU-retten, alt efter hvad der er relevant i henhold til artikel 42, overholdes.

Medlemsstaterne træffer passende foranstaltninger til at sikre, at den pågældende person kan udøve disse rettigheder effektivt fra fuldbyrldelsesmedlemsstaten og på en sådan måde, at der sikres en retfærdig rettergang, både under den eller de fjernafhøringer, som den europæiske fjerndeltagelseskendelse vedrører, samt før og efter sådanne afhøringer, hvis udøvelsen af de pågældende rettigheder er knyttet til den eller de pågældende afhøringer.

2. Medlemsstaterne sikrer, at der træffes passende proceduremæssige foranstaltninger for mistænkte, tiltalte eller ofre for kriminalitet, der er sårbare, og som ellers ikke ville være i stand til at fjerndeltage effektivt i den eller de afhøringer, som den europæiske fjerndeltagelseskendelse vedrører, herunder ved at anvende særlige beskyttelsesforanstaltninger.

Hvis den europæiske fjerndeltagelseskendelse vedrører et barn, sikrer medlemsstaterne, at barnets tarv altid kommer i første række i forbindelse med enhver afgørelse vedrørende barnet, der træffes i overensstemmelse med dette afsnit.

3. Medlemsstaterne sikrer, at en person, der har ret til at være til stede under den eller de afhøringer, som den europæiske fjerndeltagelseskendelse vedrører, og som i overensstemmelse med artikel 37 anmoder om eller giver samtykke til at deltage i mere end én fjernafhøring, har ret til at vende tilbage til fysisk deltagelse med henblik på eventuelle efterfølgende afhøringer, der er omfattet af den europæiske fjerndeltagelseskendelse. I sådanne tilfælde trækker udstedelsesmyndigheden den europæiske fjerndeltagelseskendelse tilbage.

Artikel 50

Retsmidler

1. Medlemsstaterne sikrer, at en mistænkt, en tiltalt eller et offer for kriminalitet, der er berørt af en europæisk fjerndeltagelseskendelse, kan gøre effektiv brug af alle de retsmidler, der er til rådighed i henhold til udstedelsesstatens lovgivning, i den straffesag, som den europæiske fjerndeltagelseskendelse vedrører.
2. En mistænkt, en tiltalt eller et offer for kriminalitet, der er berørt af en europæisk fjerndeltagelseskendelse, skal have adgang til effektive retsmidler i udstedelsesstaten

med henblik på at gøre indsigelse mod sig udstedelsen af en europæisk fjerndeltagelseskendelse, hvis vedkommendes rettigheder forringes. Den pågældende person har navnlig ret til at anfægte en afgørelse, der er truffet i overensstemmelse med artikel 37, stk. 2, om at udstede en europæisk fjerndeltagelseskendelse uden vedkommendes samtykke.

3. En mistænkt, en tiltalt eller et offer for kriminalitet, der er berørt af en europæisk fjerndeltagelseskendelse, skal have adgang til effektive retsmidler i fuldbyrdelsesstaten med henblik på at gøre indsigelse mod anerkendelsen og fuldbyrdelsen af en europæisk fjerndeltagelseskendelse, hvis vedkommendes rettigheder forringes som følge af anerkendelsen eller fuldbyrdelsen af kendelsen. Udøvelsen af sådanne retsmidler har opsættende virkning for anerkendelsen og fuldbyrdelsen af den europæiske fjerndeltagelseskendelse.
4. Fuldbyrdelsesmyndigheden overvåger de tekniske og praktiske betingelser for fuldbyrdelsen af den europæiske fjerndeltagelseskendelse og underretter omgående udstedelsesmyndigheden om eventuelle tekniske eller praktiske problemer, der kan påvirke den pågældende persons effektive udøvelse af sine rettigheder eller en retfærdig rettergang.

Hvis sådanne problemer opstår under den eller de afhøringer, som den europæiske fjerndeltagelseskendelse vedrører, underretter fuldbyrdelsesmyndigheden eller den kompetente myndighed i fuldbyrdelsesstaten, der er til stede under afhøringen, omgående udstedelsesmyndigheden ved hjælp af ethvert passende middel. Afhøringen suspenderes, og udstedelsesmyndigheden og fuldbyrdelsesmyndigheden eller eventuelt den kompetente myndighed i fuldbyrdelsesstaten, der er til stede under afhøringen, samarbejder om uden ophold at træffe alle passende foranstaltninger til at afhjælpe nævnte problemer og om nødvendigt udsætte og gentage den pågældende afhøring.

Hvis de tekniske problemer varer ved og ikke kan løses inden for en rimelig frist, kan udstedelsesmyndigheden beslutte at trække den europæiske fjerndeltagelseskendelse tilbage. I sådanne tilfælde skal den eller de pågældende afhøringer udsættes for at give den pågældende person tilstrækkelig tid til at sørge for sin fysiske tilstedeværelse under den eller de pågældende afhøringer i udstedelsesstaten.

5. Medlemsstaterne sikrer, at fristerne for at gøre brug af et retsmiddel i overensstemmelse med stk. 2 og 3 ikke gør det praktisk umuligt eller uforholdsmæssigt vanskeligt at udøve retten til et sådant retsmiddel.
6. Udstedelsesmyndigheden og fuldbyrdelsesmyndigheden underretter hinanden om de retsmidler, der er søgt i overensstemmelse med stk. 2 og 3, og resultatet heraf.

↓ 2023/2843/EU, artikel 11, nr. 1
(tilpasset)
⇒ nyt

AFSNIT IV

⊠ FÆLLES BESTEMMELSER ⊠

Artikel 51~~5a~~

Kommunikationsmidler

1. Med undtagelse af kommunikation i henhold til artikel ~~109~~, stk. 6, artikel ~~1211~~, stk. 4, artikel ~~1312~~, stk. 5 og 6, ~~og~~ artikel 16, stk. 2, første afsnit, $\Rightarrow$ artikel 22, stk. 4, artikel 30, stk. 6, artikel 43, stk. 4, artikel 44, stk. 5, artikel 46, stk. 2, artikel 48, stk. 2, og artikel 50, stk. 3 $\Leftarrow$, foretages officiel kommunikation i henhold til dette direktiv mellem udstedelsesmyndigheden og fuldbyrdelsesmyndigheden $\Rightarrow$, mellem den kompetente myndighed i den efterforskende medlemsstat og den kompetente myndighed i den underrettede medlemsstat, mellem den anmodende myndighed og den anmodede myndighed som omhandlet i artikel 35, og mellem disse nationale kompetente myndigheder og Eurojust eller Den Europæiske Anklagemyndighed, $\Leftarrow$ i overensstemmelse med artikel 3 i ~~Europa-Parlamentets og Rådets~~ forordning (EU) 2023/2844.

$\Downarrow$ nyt

2. Kommunikation i henhold til artikel 10, stk. 6, artikel 12, stk. 4, artikel 13, stk. 5 og 6, artikel 16, stk. 2, første afsnit, artikel 22, stk. 4, artikel 30, stk. 6, litra a), artikel 43, stk. 4, artikel 44, stk. 5, artikel 46, stk. 2, artikel 48, stk. 2, og artikel 50, stk. 3, kan foretages på den hurtigste og mest hensigtsmæssige måde, herunder gennem det decentrale IT-system.

$\Downarrow$ 2014/41/EU
 $\Rightarrow$ nyt

3. ~~2.~~ Hvis en medlemsstat har udpeget en eller flere centrale myndigheder, finder stk. 1 $\Rightarrow$ og 2 $\Leftarrow$ også anvendelse på officiel kommunikation med den eller de centrale myndigheder i en anden medlemsstat.

$\Downarrow$ 2014/41/EU (tilpasset)

Artikel ~~52~~ ~~7~~

$\boxtimes$ Udpegelse af centrale myndigheder $\boxtimes$

~~2.~~ Hver medlemsstat kan udpege en central myndighed eller, hvis dens retssystem tillader det, flere centrale myndigheder til at bistå de kompetente myndigheder, ~~jf. dog artikel 2, litra d),~~ $\boxtimes$ inden for rammerne af dette direktiv $\boxtimes$. En medlemsstat kan, ~~hvis~~ $\boxtimes$ i de tilfælde, hvor $\boxtimes$ det er nødvendigt på grund af dens interne retssystem, overdrage den administrative fremsendelse og modtagelse af $\boxtimes$ følgende $\boxtimes$:

- (a) den europæiske efterforskningskendelse~~er~~

$\Downarrow$ nyt

- (b) underretninger som omhandlet i artikel 30, stk. 6, litra a), og artikel 33 og 34
(c) anmodninger om samtykke til at anvende tidligere udvekslede oplysninger som bevismateriale
(d) den europæiske fjerndeltagelseskendelse

↓ 2014/41/EU (tilpasset)

c) ~~samt for~~ anden officiel korrespondance vedrørende ~~europæiske efterforskningskendelser~~ ☒ litra a) til d) ☒ .

↓ nyt

Artikel 53

Samarbejdet med Eurojust og Det Europæiske Retlige Netværk

De kompetente myndigheder, der er omfattet af dette direktiv, kan på et hvilket som helst tidspunkt i proceduren i dette direktiv anmode om bistand fra Eurojust eller Det Europæiske Retlige Netværk i overensstemmelse med deres respektive beføjelser.

↓ 2014/41/EU (tilpasset)

⇒ nyt

~~Artikel 54~~

Omkostninger

1. Medmindre andet er fastsat i nærværende direktiv, afholder fuldbyrdelsesstaten alle de omkostninger, der opstår på fuldbyrdelsesstatens område i forbindelse med fuldbyrdelsen af en europæisk efterforskningskendelse ⇒ eller en europæiske fjerndeltagelseskendelse ⇐ .
 2. Hvis fuldbyrdelsesmyndigheden mener, at omkostningerne i forbindelse med fuldbyrdelsen af den europæiske efterforskningskendelse ⇒ eller den europæiske fjerndeltagelseskendelse ⇐ kan betragtes som uforholdsmæssigt store, kan den høre udstedelsesmyndigheden om, hvorvidt og hvordan omkostningerne kan deles, eller om den europæiske efterforskningskendelse ⇒ eller den europæiske fjerndeltagelseskendelse ⇐ kan ændres.
Fuldbyrdelsesmyndigheden underretter detaljeret udstedelsesmyndigheden på forhånd om de af omkostningerne, der anses for at være ekstraordinært høje.
 3. I ekstraordinære situationer, hvor der ikke kan opnås enighed om de i stk. 2 omhandlede omkostninger, kan udstedelsesmyndigheden beslutte at:
 - (a) trække den europæiske efterforskningskendelse ⇒ eller den europæiske fjerndeltagelseskendelse ⇐ helt eller delvis tilbage ~~eller~~
 - (b) opretholde den europæiske efterforskningskendelse ⇒ eller den europæiske fjerndeltagelseskendelse ⇐ og at bære den del af omkostningerne, der anses for at være ekstraordinært høje.
-

↓ nyt

Artikel 55

Statistik

1. Medlemsstaterne indsamler omfattende statistik for at gøre det muligt for Kommissionen at overvåge anvendelsen af dette direktiv. Medlemsstaternes kompetente myndigheder fører nævnte statistikker og sender dem til Kommissionen en gang om året. Medlemsstaternes kompetente myndigheder kan behandle de personoplysninger, der er nødvendige for udarbejdelsen af nævnte statistikker. De statistikker, der fremsendes til Kommissionen, begrænses til aggregerede data og må ikke indeholde personoplysninger.
2. Den statistik, der er omhandlet i stk. 1, skal omfatte alle følgende:
 - (a) antallet af europæiske efterforskningskendelser og underretninger i henhold til artikel 30, stk. 6, litra a), som udstedelsesstaten har fremsendt
 - (b) antallet af europæiske efterforskningskendelser fuldbyrdet af fuldbyrdesstaten
 - (c) antallet af europæiske efterforskningskendelser, som fuldbyrdesstaten enten helt eller delvist, ikke har anerkendt og ikke har fuldbyrdet, herunder grundene til at afslå anerkendelse/fuldbyrkelse, herunder tilfælde, hvor det ikke var muligt at yde bistand, jf. artikel 11, stk. 5, og tilfælde, hvor fuldbyrdesstaten har sendt europæiske efterforskningskendelse tilbage, jf. artikel 10, stk. 3
 - (d) antallet af sager, i forbindelse med hvilke der blev søgt retsmidler med henblik på at gøre indsigelse mod udstedelsen eller fuldbyrdelsen af den europæiske efterforskningskendelse, og antallet af afgørelser, der er faldet ud til appellants fordel
 - (e) hvor lang tid det har taget at fremsende bevismateriale, eller hvor lang tid det har taget at fremsende oplysninger om afgørelsen om afslag på anerkendelse eller fuldbyrkelse af en europæisk efterforskningskendelse
 - (f) antallet af underretninger i henhold til artikel 33 og 34, som den kompetente myndighed i den efterforskende medlemsstat har fremsendt, og antallet af indsigelser, som den underrettede medlemsstat har fremsendt som svar på sådanne underretninger
 - (g) antallet af europæiske fjerndeltagelseskendelser, som udstedelsesstaten har fremsendt, herunder oplysninger om, hvilket stadium af sagerne de vedrørte, og om de vedrørte en mistænkt, en tiltalt eller et offer for kriminalitet
 - (h) antallet af europæiske fjerndeltagelseskendelser, der blev anerkendt og fuldbyrdet
 - (i) antallet af europæiske fjerndeltagelseskendelser, hvis anerkendelse eller fuldbyrkelse blev afslået, enten helt eller delvist, herunder oplysninger om grundene til afslaget på anerkendelse eller fuldbyrkelse, hvilket stadium i sagerne, som de europæiske fjerndeltagelseskendelser vedrørte, og om de vedrørte en mistænkt, en tiltalt eller et offer for kriminalitet
 - (j) antallet af sager, i forbindelse med hvilke der blev søgt retsmidler med henblik på at gøre indsigelse mod udstedelsen eller fuldbyrdelsen af den europæiske fjerndeltagelseskendelse, med angivelse for hver sag af, hvorvidt den blev anlagt af en mistænkt, en tiltalt eller et offer, og antallet af afgørelser, der er faldet ud til appellants fordel
3. Den referencegennemførelsessoftware, der er omhandlet i artikel 12 i forordning (EU) 2023/2844, og, hvis de er udstyret hertil, de nationale back-end-systemer, der er

omhandlet i nævnte forordnings artikel 12, stk. 1, indsamler programmatisk de data, der er omhandlet i nærværende artikels stk. 2, og fremsender dem til Kommissionen en gang om året.

4. De statistikker, der er omhandlet i denne artikels stk. 2, indsamles i overensstemmelse med denne artikels stk. 3 fra den dato, der er omhandlet i artikel 60, stk. 3. Nævnte statistikker fremsendes første gang ét år efter nævnte dato.
5. Indtil den dato, der er henvist til i nærværende artikels stk. 4, berører nærværende artikel ikke anvendelsen af artikel 16, stk. 2, litra c) og d), i forordning (EU) 2023/2844 for så vidt angår følgende statistikker, i det omfang de svarer til de oplysninger, der er omhandlet i nævnte litraer:
 - (a) antallet af europæiske efterforskningskendelser, der er fremsendt af udstedelsesstaten via det decentrale IT-system, der er omhandlet i denne artikels stk. 2, litra a)
 - (b) hvor lang tid det tager at fremsende bevismateriale, eller hvor lang tid det tager at fremsende oplysninger om afgørelsen om afslag på anerkendelse eller fuldbyrdelse af en europæisk efterforskningskendelse, jf. denne artikels stk. 2, litra e)
 - (c) antallet af underretninger i henhold til artikel 33, der er fremsendt af den kompetente myndighed i den efterforskende medlemsstat, jf. nærværende artikels stk. 2, litra f).
6. Fra den dato, der er omhandlet i nærværende artikels stk. 4, udgør indsamlingen og indberetningen af de statistikker, der er omhandlet i denne artikels stk. 2, litra a), e) og f), en tilsvarende meddelelsesprocedure i henhold til artikel 16, stk. 2, i forordning (EU) 2023/2844 for de oplysninger, der er omhandlet i nævnte forordnings artikel 16, stk. 2, litra c) og d).

Artikel 56

Ændring af standardformularerne

Kommissionen tillægges beføjelser til at vedtage delegerede retsakter i overensstemmelse med artikel 57 med henblik på at ændre bilag I-IX ved at ajourføre eller foretage tekniske ændringer af standardformularerne i nævnte bilag.

Artikel 57

Udøvelse af de delegerede beføjelser

1. Beføjelsen til at vedtage delegerede retsakter tillægges Kommissionen på de i denne artikel fastlagte betingelser.
2. Beføjelsen til at vedtage delegerede retsakter, jf. artikel 56, tillægges Kommissionen for en ubegrænset periode fra *[datoen for dette direktivs ikrafttræden]*.
3. Den i artikel 56 omhandlede delegation af beføjelser kan til enhver tid tilbagekaldes af Europa-Parlamentet eller Rådet. En afgørelse om tilbagekaldelse bringer delegationen af de beføjelser, der er angivet i den pågældende afgørelse, til ophør. Den får virkning dagen efter offentliggørelsen af afgørelsen i Den Europæiske

Unions Tidende eller på et senere tidspunkt, der angives i afgørelsen. Den berører ikke gyldigheden af delegerede retsakter, der allerede er i kraft.

4. Inden vedtagelsen af en delegeret retsakt hører Kommissionen eksperter, som er udpeget af hver enkelt medlemsstat, i overensstemmelse med principperne i den interinstitutionelle aftale af 13. april 2016 om bedre lovgivning.
5. Så snart Kommissionen vedtager en delegeret retsakt, giver den samtidigt Europa-Parlamentet og Rådet meddelelse herom.
6. En delegeret retsakt vedtaget i henhold til artikel 56 træder kun i kraft, hvis hverken Europa-Parlamentet eller Rådet har gjort indsigelse inden for en frist på to måneder fra meddelelsen af den pågældende retsakt til Europa-Parlamentet og Rådet, eller hvis Europa-Parlamentet og Rådet inden udløbet af denne frist begge har underrettet Kommissionen om, at de ikke agter at gøre indsigelse. Fristen forlænges med to måneder på Europa-Parlamentets eller Rådets initiativ.

↓ 2014/41/EU (tilpasset)
⇒ nyt

AFSNIT V

⊠ OVERGANGSBESTEMMELSE OG ⊠ AFSLUTTENDE BESTEMMELSER

Artikel ~~5833~~

Meddelelser

1. Senest den ⇒ [to år efter ikrafttrædelsen] ⇐ ~~22. maj 2017~~ giver hver medlemsstat Kommissionen oplysninger om følgende:
 - (a) den eller de myndigheder, der i overensstemmelse med dens eller deres nationale ~~ret~~ ⊠ lovgivning ⊠ er kompetent(e) i henhold til ⊠, jf. ⊠ artikel ~~2, litra c)~~ ⇒ 2, stk. 1, litra c) ⇐ og d), når ⊠ nævnte ⊠ medlemsstat er udstedelsesstaten eller fuldbyrdesstaten ⇒ som omhandlet i nævnte bestemmelser ⇐

↓ nyt

- (b) den eller de myndigheder, der i overensstemmelse med dens eller deres nationale lovgivning er kompetent(e), jf. artikel 33 og 34, når nævnte medlemsstat er den efterforskende medlemsstat eller den underrettede medlemsstat
- (c) den eller de myndigheder, der er udpeget i henhold til artikel 30, stk. 6, litra a), til fremsendelse og modtagelse af hasteunderretninger i overensstemmelse med nævnte artikel, når denne medlemsstat er udstedelsesstaten eller fuldbyrdesstaten

↓ 2014/41/EU (tilpasset)

⇒ nyt

- ~~de)~~ hvilke sprog der i henhold til artikel ~~65~~, stk. 2, ⇒ og artikel 38, stk. 3, ⇐ accepteres ~~i forbindelse med en europæisk efterforskningskendelse~~
- ~~ce)~~ oplysninger vedrørende den eller de udpegede centrale myndigheder, ~~hvis~~ ☒ i de tilfælde, hvor ☒ medlemsstaten ønsker at benytte sig af muligheden i artikel ~~7, stk. 3, 52~~, ☒ med en præcisering af denne eller disse myndigheds ansvarsområder ☒ . ☒ Nævnte ☒ ~~Disse~~ oplysninger er bindende for myndighederne i udstedelsesstaten.
2. Hver medlemsstat ☒ kan ☒ forelægge Kommissionen listen over nødvendige dokumenter, som den vil kræve i henhold til artikel 22, stk. 4.
3. Medlemsstaterne underretter Kommissionen om eventuelle efterfølgende ændringer vedrørende de i stk. 1 og 2 nævnte oplysninger.
4. Kommissionen stiller de i henhold til denne artikel modtagne oplysninger til rådighed for alle medlemsstaterne og for ☒ Det Europæiske Retlige Netværk ☒ ~~det europæiske retlige netværk~~. Det ☒ Europæiske Retlige Netværk ☒ ~~europæiske retlige netværk~~ stiller oplysningerne til rådighed på det websted, der er nævnt i artikel 9 i ~~Rådets~~ afgørelse 2008/976/RIA ~~(⁺⁸)~~.

↓ nyt

5. Underretninger, der fremsendes i henhold til artikel 33, stk. 1 og 2, i direktiv 2014/41/EU, forbliver gyldige med henblik på nærværende direktiv, medmindre de erstattes eller ajourføres i overensstemmelse med nærværende artikel.

↓ 2014/41/EU (tilpasset)

⇒ nyt

Artikel ~~5934~~

Forbindelse med andre retlige instrumenter, aftaler og ordninger

1. Dette direktiv træder ~~fra den 22. maj 2017~~ i stedet for de ~~tilsvarende~~ bestemmelser ☒ , der svarer til bestemmelserne i dette direktiv ("tilsvarende bestemmelser") ☒ i følgende konventioner, der finder anvendelse mellem de medlemsstater, der er bundet af dette direktiv, uden at dette berører disse bestemmelsers anvendelse mellem medlemsstaterne og tredjelande og anvendelsen af overgangsbestemmelsen i overensstemmelse med artikel ⇒ 60 ⇐ ~~35~~:
- (a) Europarådets europæiske konvention om gensidig retshjælp i straffesager af 20. april 1959 samt dens ~~to~~ ☒ tre ☒ tillægsprotokoller og de bilaterale aftaler, der er indgået i henhold til artikel 26 i denne konvention
- (b) konventionen om gennemførelse af Schengenaftalen
- (c) konventionen om gensidig retshjælp i straffesager mellem Den Europæiske Unions medlemsstater og protokollen dertil

↴ nyt

- (d) Europarådets konvention om IT-kriminalitet af 23. november 2001 og tillægsprotokollerne dertil
 - (e) De Forenede Nationers konvention af 24. december 2024 om bekæmpelse af cyberkriminalitet
 - (f) De Forenede Nationers konvention om bekæmpelse af grænseoverskridende organiseret kriminalitet
 - (g) De Forenede Nationers konvention mod korruption
 - (h) FN's konvention imod ulovlig handel med narkotika og psykotrope stoffer.
2. De tilsvarende bestemmelser i de konventioner, der er omhandlet i stk. 1, litra a), b) og c), erstattes fra den 22. maj 2017. De tilsvarende bestemmelser i de konventioner, der er omhandlet i stk. 1, litra d), e), f), g) og h), erstattes fra den [to år efter ikrafttrædelsen].
3. Hvis en tillægsprotokol til en konvention som omhandlet i stk. 1, litra a), vedtages efter den 22. maj 2017, erstattes de tilsvarende bestemmelser i protokollen af de tilsvarende bestemmelser i dette direktiv fra den [to år efter ikrafttrædelsen].

↓ 2014/41/EU (tilpasset)

⇒ nyt

~~2. Dette direktiv træder i stedet for rammeafgørelse 2008/978/RIA for så vidt angår de medlemsstater, der er bundet af nærværende direktiv. Dette direktiv træder i stedet for bestemmelser i rammeafgørelse 2003/577/RIA for så vidt angår de medlemsstater, der er bundet af nærværende direktiv, med hensyn til indefrysning af bevismateriale.~~

~~For så vidt angår de medlemsstater, der er bundet af dette direktiv, gælder henvisninger til rammeafgørelse 2008/978/RIA og, med hensyn til indefrysning af bevismateriale, rammeafgørelse 2003/577/RIA som henvisninger til nærværende direktiv.~~

~~4.3.~~ Som supplement til dette direktiv kan medlemsstaterne kun indgå eller fortsat anvende bilaterale eller multilaterale aftaler eller ordninger med andre medlemsstater efter den ⇒ [to år efter ikrafttrædelsen] ⇐ ~~22. maj 2017~~, for så vidt disse ☒ nævnte aftaler eller ordninger ☒ gør det muligt yderligere at styrke målene for dette direktiv og bidrager til at forenkle eller yderligere lette procedurerne for indsamling af bevismateriale ⇒ eller yderligere at lette mistænkt, tiltalt eller kriminalitetsofres fjerndeltagelse i strafferetlige retsmøder fra en anden medlemsstat ⇐, og for så vidt sikkerhedsniveauet i dette direktiv overholdes.

~~54.~~ Medlemsstaterne meddeler senest den ⇒ [to år efter ikrafttrædelsen] ⇐ ~~22. maj 2017~~ Kommissionen, hvilke af de eksisterende aftaler og ordninger som nævnt i stk. 3 de fortsat ønsker at anvende. Medlemsstaterne underretter også Kommissionen om eventuelle nye aftaler eller ordninger som omhandlet i stk. 3 senest ~~tre~~ fire måneder efter undertegnelsen af disse.

6. Underretninger, der fremsendes i henhold til artikel 34, stk. 4, i direktiv 2014/41/EU, forbliver gyldige med henblik på nærværende direktiv, medmindre de erstattes eller ajourføres i overensstemmelse med stk. 5.
7. Dette direktiv berører ikke konventionen om gennemførelse af Schengenaftalen, for så vidt som nævnte konvention regulerer grænseoverskridende overvågning, der udføres med henblik på operationelt politisamarbejde.

Artikel 60

Overgangsbestemmelser

1. Dette direktiv finder anvendelse på de procedurer, der er omhandlet i artikel 1, stk. 1, og som indledes fra den *[to år efter ikrafttrædelsen]*.
2. For så vidt som artikel 51 finder anvendelse på underretninger vedrørende de procedurer, der er fastsat i artikel 21, artikel 30, stk. 6, artikel 34 og 35 og afsnit III, finder den dog anvendelse på procedurer, der indledes fra den af Kommissionen fastsatte dato.
3. Kommissionen fastsætter den dato, der er omhandlet i stk. 2, i en afgørelse, efter at den har vedtaget en gennemførelsesretsakt i henhold til artikel 10, stk. 1, i forordning (EU) 2023/2844, som sikrer, at det decentrale IT-system gør det muligt at anvende de procedurer, der indføres ved dette direktiv. Nævnte dato er den første dag i den måned, der følger efter perioden på to år fra datoen for nævnte gennemførelsesretsakts ikrafttræden.
4. En europæisk efterforskningskendelse og underretninger fra den medlemsstat, hvori den person, der er genstand for aflytningen, befinder sig, og hvis tekniske assistance ikke er nødvendig, der modtages inden den *[to år efter ikrafttrædelsen]*, er fortsat omfattet af direktiv 2014/41/EU.

Artikel 35

Overgangsbestemmelser

- ~~1. Anmodninger om gensidig retshjælp modtaget inden den 22. maj 2017 vil fortsat være reguleret af de eksisterende instrumenter om gensidig retshjælp i straffesager. Afgørelser om at indefryse bevismateriale i henhold til rammeafgørelse 2003/577/RIA modtaget inden den 22. maj 2017 reguleres også af nævnte rammeafgørelse.~~
- ~~2. Artikel 8, stk. 1, finder tilsvarende anvendelse på den europæiske efterforskningskendelse efter en afgørelse om indefrysning truffet i henhold til rammeafgørelse 2003/577/RIA.~~

Artikel ~~61~~36

Gennemførelse

1. Medlemsstaterne ☒ sætter de nødvendige love og administrative bestemmelser i kraft ☒ træffer de nødvendige foranstaltninger til at efterkomme dette direktiv ~~senest den 22. maj 2017~~ ⇒ artikel 1 og 2, artikel 3, stk. 1, artikel 4, artikel 6, stk. 1, litra f) og g), artikel 6, stk. 4, artikel 8, stk. 1 og 2, artikel 9, stk. 3, artikel 10, stk. 3, artikel 13, artikel 14, stk. 5, artikel 17, stk. 1 og 5, artikel 21, artikel 24, stk. 1 og 2, artikel 24, stk. 5, litra a), artikel 28, stk. 1, litra c) og d), artikel 28, stk. 2, artikel 30, artikel 31, stk. 7, artikel 33-50, artikel 51-55, artikel 58-60 og bilag I-IX senest den [to år efter ikrafttrædelsen] ⇐ . ☒ De meddeler straks Kommissionen teksten til disse love og bestemmelser. ☒

⇒ De anvender nævnte love og bestemmelser fra den [2 år efter ikrafttrædelsen]. ⇐

2. ~~Bestemmelserne~~ ☒ Nævnte love og bestemmelser ☒ skal ved vedtagelsen indeholde en henvisning til dette direktiv eller skal ved offentliggørelsen ledsages af en sådan henvisning. ☒ De skal ligeledes indeholde oplysning om, at henvisninger i gældende love og administrative bestemmelser til det direktiv, der ophæves ved nærværende direktiv, gælder som henvisninger til nærværende direktiv. Medlemsstaterne fastsætter de nærmere regler for henvisningen og træffer bestemmelse om affattelsen af den nævnte oplysning. ☒ ~~De nærmere regler for henvisningen fastsættes af medlemsstaterne.~~

- ~~3. Medlemsstaterne meddeler senest den 22. maj 2017 Kommissionen teksten til de retsforordninger, som de udsteder for at gennemføre de forpligtelser, som dette direktiv pålægger dem, i national ret.~~

⇓ nyt

3. Medlemsstaterne meddeler Kommissionen teksten til de vigtigste nationale love og bestemmelser, som de udsteder på det område, der er omfattet af dette direktiv.

⇓ 2014/41/EU (tilpasset)

Artikel ~~37~~

Rapport om anvendelsen

~~Kommissionen forelægger senest fem år efter den 21. maj 2014 en rapport for Europa-Parlamentet og Rådet om anvendelsen af dette direktiv på grundlag af både kvalitative og kvantitative oplysninger, herunder navnlig en evaluering af dets indvirkning på samarbejdet i straffesager og beskyttelsen af personer, samt om gennemførelsen af bestemmelserne om aflytning af telekommunikation i lyset af den tekniske udvikling. Rapporten ledsages om nødvendigt af forslag til ændringer af dette direktiv.~~

⇓ nyt

Artikel 62

Rapport om anvendelsen

Senest fem år efter datoen for ikrafttrædelsen af de gennemførelsesretsakter, der er omhandlet i artikel 60, stk. 3, forelægger Kommissionen en rapport for Europa-Parlamentet, Rådet og Det Europæiske Økonomiske og Sociale Udvalg om anvendelsen af dette direktiv understøttet af oplysninger, som medlemsstaterne har fremsendt i overensstemmelse med artikel 55, og som Kommissionen har indsamlet.

Artikel 63

Ophævelse

Direktiv 2014/41/EU ophæves med virkning fra [*to år minus en dag efter nærværende direktivs ikrafttræden*], uden at dette berører medlemsstaternes forpligtelser med hensyn til den frist for gennemførelse i national lovgivning af direktivet, der er fastsat i bilag X, del B.

Henvisninger til det ophævede direktiv gælder som henvisninger til nærværende direktiv og læses efter sammenligningstabellen i bilag XI.

↓ 2014/41/EU (tilpasset)

Artikel ~~64~~³⁸

Ikrafttræden

Dette direktiv træder i kraft på tyvendedagen efter offentliggørelsen i *Den Europæiske Unions Tidende*.

↓ 2014/41/EU

Artikel ~~65~~³⁹

Adressater

Dette direktiv er rettet til medlemsstaterne i overensstemmelse med traktaterne.

Udfærdiget i Bruxelles, den